

உலகத்துச் சிறந்த நவீனம்

ரயில் காதல்.

1499

மூல ஆசிரியர் :

மே. ப. ஸ்ரீனிவாசன்

தமிழாக்கம் :

காரை ஏ. எம். அலி

பாரிஸ் ஆர்ட் பய்ளிஷர்ஸ்

காரைக்கால்

Univ. Grants Commission

பதிப்புரிமை வாய்ந்தது.

விலை ரூ. 1-0-0

பாரிஸ் ஆர்ட் பப்ளிகேஷன்ஸ் - 1

முதற்பதிப்பு: மே 1957

18457

பொருளடக்கம்

1. ரயில் காதல்
2. பைத்தியக்காரி
3. குட்டிநாய் பியரோ
4. ஒரு மகன்
5. அந்தோனிசாமி
6. பெற்ற பாசமும்
வளர்த்த பாசமும்
7. பாம்புமலை சாமியார்
8. புயற் கடல்
9. விநோதப் பிரயாணிகள்

தயாரிப்பு

ஏ. எம். அலி

காரை

அச்சிட்டோர்:

சாந்தி பவர் பிரஸ்

காரைக்கால்.

காரை ஏ. எம். அலியன்
ஏனைய நூல்கள்

மோன்த் கிரிஸ்தோவின் மன்னன்.

உலகு புகழ்வாய்ந்த பிரஞ்சு நாவலாசிரியர் அலெக்ஸாந்தர் தூய்மாவின் மிகச்சிறந்த நாவல்களில் ஒன்றான இப்பெருங் காவியம், அழகு தமிழில் திறம்பட ஆக்கப்பெற்றுள்ளது. கற்பனைவளமும், சிறந்த உவமைகளும் நிறைந்த இந்நூல், மூலத்தின் சுவை மிளிர தமிழில் வெளி வருவது இதுவே முதன் முறை.

“இந்நூல், மறு மலர்ச்சிச் சோகையிற் பூத்த வாடா நறு மலர்கள் ல் ஒன்று. இதைத் தமிழர் வாங்கிப் படித்துப் பயன் பெற வேண்டும்” என, ஸ்ரீயோகி சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள் பாராட்டியுள்ளனர். 520 பக்கங்கள்

விலை, ரூ. 5

அழகு ராஜா

பாரிஸ் பட்டினத்தில் பராரியாய்த் திரிந்த ஒருவன் தனது புத்தி சாதாரியத்தினால் பெரும் சீமானாகிறான். படிப்படியாக முன்னேறும் அவனுடைய வாழ்க்கைப் பாட்டையிலே, உயது பேதமில்லாமல் பல சுந்தரிகள் வலியவீழ்ந்து சிக்கிக்கொண்டு வீழ்க்கின்றனர்! சாதாரியம்குந்த “அழகுராஜாக்கள்” பாரிஸ் பட்டினத்தில் மட்டுமா இருக்கின்றனர்? ஏன்? நம்மிலும் தான் அத்தகையவர்கள், எத்தனையோ பேர் காணப்படுகின்றனர்.....! அவர்களின் உண்மை நிலையைக் கண்டறிய இந்நூலைப் படியுங்கள்!

300 பக்கங்கள்

விலை, ரூ. 3

எமது அடுத்த மாத வெளியீடு:

கோழிக் கள்ளன்!

பதிப்புரை

பிரஞ்சு இலக்கியத்தில் சிறுகதை மன்னன் எனப் புகழ்வாய்ந்த (Guy de Maupassant) கீ - தெ - மொபஸ் ஸானின் “Contes de la Bécasse” ஏரி உள்ளான் கதைகள் என்ற நூலிலிருந்து சிலவற்றைத் தமிழில் தந்துள்ளேன். ஒன்பது கதைகள் இதில் அடங்கியிருக்கின்றன. நவரஸ இன்பத்தை நன்கு அனுபவிப்பீர்களென நம்புகிறேன்.

பிரஞ்சு மொழியிலிருந்து நான் நேரடியாகத் தமிழாக்கம் செய்து வெளிவந்த நாவல்களில் இந்நூல் மூன்றாவதாகும். இதற்கும், இதைத் தொடர்ந்து வெளிவரக்கூடிய பல நவீனநூல்களுக்கும், மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியனாக மாத்திரமல்ல — பதிப்பாளனாகவும் ஆகியுள்ளேன், என்பதை அறிவிக்க மகிழ்கிறேன்.

பிரஞ்சுமொழி பயின்ற நாளிலிருந்து அதன் அழகுசால் இலக்கியப் பூச்செடிகளைத் தமிழ்ச் சோடியிலே நட்டு, வளர்த்துப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆர்வம் என அகத்திலே இயற்கையாக ஊறியதுண்டு.

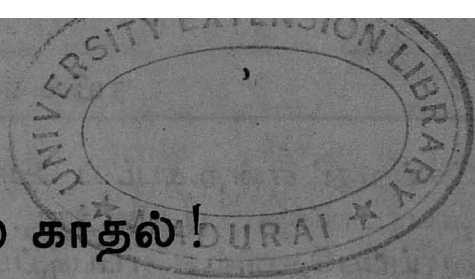
முயற்சியின் ஆரம்பப்படியில் இருக்கும் நான், வாசகப் பெருமக்களாகிய உங்களின் நல்லாதரவு நீடிக்கும் வரை சிறந்த பல நூற்களை வெளியிட முடியுமென திடங் கொண்டுள்ளேன்.

“பிரான்ஸ் தேசத்தை நோக்கித் திறந்து விடப்பட்ட ஒரு ஜன்னல்” என பிரஞ்சு இந்தியாவைப்பற்றி பிரதமர் நேரு கூறியதுண்டு.

தனித்தன்மை வாய்ந்த பிரஞ்சுக் கலாசாரத்தின் வனப்பைக் கண்ணெதிரே காட்டுகின்ற பூதக்கண்ணாடிதான், பேராசிரியர் மோபஸ்ஸானின் எழுத்தோவியங்கள்.

(காரை) ஏ. எம். அலி

ரயில் காதல்!

“நமது நண்பன் மோரனைப்பற்றி பேசும் போதெல்லாம், அடிக்கடி ‘இந்தப் பன்றி மோரன்’ என்று சொல்லுகிறாயே, இவ்விதம் சற்றுமுன்கூட நீ உச்சரித்துவிட்டாய் — அருவருக்குத்தக்க, “பன்றி” எனும் அடைமொழியில்லாமல் மோரனைப்பற்றிய பேச்சு எழுதுவதில்லையே — ஏன் அப்படி?” என்று கேட்டேன் தோழன் லபார்பிடம்.

லபார்ப் இன்று ஒரு சட்டசபை உறுப்பினன்! என்னை விநோதமாகப் பார்த்தான் “என்னது? மோரனின் கதை உனக்குத்தெரியாதா? நீ லரோஷில் தான் வசிக்கிறாயா...?” என என்னையே மடக்கினான்.

“மோரனின் கதை எனக்குத் தெரியவே தெரியாது” என ஒப்புக்கொண்ட பிறகு என் நண்பன் கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு கதையைக்கூறினான்.

“மோரனை உனக்குத் தெரியுமல்லவா? லரோஷ் நகரிலுள்ள ஆற்றங்கரை வீதியில் பல பொருட்களையும் விற்கும் பெரிய கடை ஒன்று அவனுக்கு இருந்ததும் நினைவிருக்கிற தல்லவா?” — இது நண்பனின் வினா.

“ஆமாம்—நன்றாக நினைவிருக்கிறது” என நான் பதிலளித்தேன். லபார்ப் கதையைத் தொடர்ந்தான்.

“சரி! 1862 இலோ மூன்றிலோ, பதினைந்து நாட்கள் பாரிஸில் ‘ஐர்லி’யாய் இருந்துவிட்டு வருவதாக மோரன் கிளம்பினான்; ‘சாமான்கள் கொள்முதல்

செய்வது' என்ற கபடப் போர்வையுடன்! ஒரு நாட்டு வியாபாரிக்கு, பதினைந்து நாட்கள் பாரீஸ் வாசம் வாய்ப்பதெனில் எப்படிப்பட்டதென உனக்கும் தெரிந்ததே! இது கொதிக்கும் குருதியில் கொள்ளியையும் வைப்பதாயிற்றே! சூழும் இரவுகளில் யாமொலிக்கும் கலைக்காட்சிகள்; கட்டுடல் காரிகைகளின் இடுப்பைத்தழுவிடும் பட்டுக் கவுன்களின் சலசலப்பு; சிந்தனையிலோ இடையருத ஆசை வெள்ளம்! முடிவு, கிறுக்குத்தான் முற்றுகிறது! கோவண உடையுடன் காட்சிதரும் நடனகலா நங்கைகள், கொழுப்பு திரண்ட தோள்களும், கடைந்தக் கலசங்கள் போன்ற கால்களும், மார்பகங்களின் முழுச்சாயலையும் மறைக்காமல் மறைத்து வெளியிடும் நடிகைகளுமே அபூர்வப் பாரீஸில் கைக்கெட்டிய தூரத்தில் குவிந்துக்கிடக்கின்றனர். நாடவும், தீண்டவுமே அவசியமில்லாத அளவுக்கு வலியவந்து மோதும் சுருள் அலைகளாக நிறைந்திருக்கின்றனர். மாதிரிக்குக் கொஞ்சம் ருசி பார்த்தாலே போதும்; இதயம் கிடுகிடுக்கும், ஆத்மா இன்ப வாரிதியில் தொப்புத் தொப்பாக நனையும். கிடைத்த முத்தங்களின் 'அதிர்ச்சி' சக்தி—இதயத்தில் நிலைத்து நர்த்தனமாடும்.

“லரோஷெல் ரயில் நிலையத்தில் இரவு 8-40 எக்ஸ்பிரசுக்கு டிக்கட் பெற்ற மோரனின் மனோ நிலையும் இவ்வாறுதானிருந்தது. ரயில் நிலைய இளைப்பாறும் அறையில் மோரன் தங்கினான். அவனுள்ளத்தில் விவரிக்க வொண்ணாதபடி கவலையும் கலக்கமும் நிறைந்திருந்தன. அப்பொழுதுதான் இந்த விசித்திரமான சம்பவம் நிகழ்ந்தது. ஒரு யுவதி! சிவந்த மேனியாள், சிரித்த முகத்தினள், சொகுசு நடை நடந்து அங்கேவந்தாள். மோரன் சொக்கிவிட்டான்!

மோரன் அவள்பின் நடந்தான். அவள் பிளாட் பாரத்தில் பிரவேசித்தாள். மோரன் அவளைப் பின்தொடர்ந்தான். 'காலி'யாக கிடந்த ஒரு வண்டிக்குள் ஏறினான். மோரனும் அதனுள் இடம் பெற்றான்.

“நல்ல சூழ்நிலைதான்! அந்த ரயிலுக்கு கூட்டமே யில்லை! எஞ்சின் முழங்கிற்று, ரயில் விரைந்தது. மோரனும், யுவதியும் தனியாக இருந்தனர்.

மோரனின் கொட்டைப்பாக்கு விழிகள் அவளை மென்று மென்று விழுங்கின. பத்தொன்பது அல்லது இருபது வயதிருக்கும் அவளுக்கு. யௌவனம் ததும்பும் எடுப்பான உடற்கட்டுடையவளாக இருந்தாள்,— அடங்கா உள்ளமும் உள்ளவளாகத் தெரிந்தாள். கால்பக்கம் கம்டளியைப் போர்த்திக்கொண்டு கண்ணுறங்க சீட்டில் சாய்ந்து விட்டாள்.

“மோரன் திடீரென்று ஆராய்ச்சியாளனாக மாறி விட்டான். “யாரோ? இவள் யாரோ? எந்த ஊரோ? என்ன பேரோ?” என்று அவன் மனம் ஆலாபனை செய்தது. ஆயிரம் சந்தேகங்கள், ஆயிரம் திட்டங்கள் அவன் மூளையில் உற்பத்தியாயின. ரயில் வண்டி விநோதங்களைப்பற்றி எத்தனையோ வகையான அநுபவங்களைக் கூறுகிறார்களே; எனக்கும் அம்மாதிரியான தொன்று நிகழ்கிறதோ! என்ன ஆச்சரியம்! தேடற்கரிய தெய்வீகப் புதையல் இதோ கண்மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் வந்துவிட்டதே! கொஞ்சம் துணிச்சலாக — நான் நடந்துவிடுவதே போதுமானதாக இருக்கலாம். “துணிவு துணிவு துணிவு — துணிவு பெற்றப்பேர்க்கு இல்லைப் பணிவு பணிவு, பணிவு!” என முரசறைய வில்லையா கவி டாண்டன்! இப்படிச்

சொன்னது டாண்டனல்ல வெனில் மீராபோவாக இருக்கும்! இம்! அதுயாராயினென்ன? ஆம்! என்னிடம் தற்குறைச்சலாக இருப்பது இது ஒன்றுதான்! எனினும் உள்ளத்தின் குமுறலை மட்டும் உணர முடியுமாயின்! வாழ்க்கையில், அதைப்பற்றியே சிந்திக்காதிருக்கும் பல சந்தர்ப்பங்களிலும், அபூர்வமான 'சான்ஸ்'கள் நம் அருகே வருகின்றன, என்று பந்தயமும் கட்டுவேன். நான் இலேசாக ஜாடைசெய்தால் போதும் அவள் பணிந்துவிடுவாள்"! இது மோரனின் ஆராய்ச்சியில் பதிவான கண்டுபிடிப்புகள்.

“இந்தப்பீடிகை முடிந்ததும், கோட்டையை ஜெயிப்பதுபற்றி ஆராய்ந்தான். ஏதேனும் அவள் தேவைக்கு உதவுவது, பேச்சுகொடுப்பது, பேச்சை வளர்ப்பது, பிறகு மனுவைத் தாக்கீது செய்வது பிறகு? நினைப்பதுபோல காரியத்தை இனிது முடிப்பது!

“இரவு நகர்ந்துகொண்டேயிருந்தது, அழகிய நங்கை தூங்கிக்கொண்டேயிருந்தாள், மோரன் திட்டம் தீட்டிக்கொண்டேயிருந்தான், பொழுது விடிந்துகொண்டேயிருந்தது! காலைப்பரிதி தன் பொற்கதிரை இளம் பெண்ணின் எழில் முகத்தில் வீசியது. அவள் சோம்பல் முறித்தெழுந்தாள். ரயில் ஓட்டத்திற்கெதிராக மருண்டோடுவதுபோல நகரும் கிராமிய வெளியழகைப் பார்த்தாள். மோரனைநோக்கினாள் ஒரு புன்னகையையும் உதிர்த்தாள் — அவள் சிரித்தாள், சௌபாக்கிய சித்தத்தினளாக; குதூகலத்துடன் புது உறவு நாடுபவளாக! அதன் எதிரொலி மோரனின் உடலை உலுக்கிற்று. அந்தப் புன்னகை, இவனைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடி: “ஓய் பெரியவரே! நீர் என்ன முண்டமா? முனிபுங்கவரா? சோதாவா? மண் பொம்மைபோல இப்படி இரவு முழுதும் உட்கார்ந்

திருப்பதற்கு!” என கடிந்துரைப்பது போலிருந்தது. “இதோ என்னைப்பார்! நான் அழகாயில்லை! ஒரு இளம் பெண்ணுடன் தனியாக - அதுவும் இரவு முழுவதும் - ஒன்றும் பேச, பழக முயற்சிக்காமல் இப்படியாகவா இருப்பது! அட, பிறவி முட்டாளே!” என்றியம்புவதுபோலவும் இருந்தது.

அவனைப்பார்த்துப்பார்த்து நகைத்தாள்; வாய் விட்டும் சிரிக்க ஆரம்பித்தாள். மோரனின் தலை சுழன்றது. ஏதேனும் ஒரு வார்த்தையைச்சொல்லி, ஒரு வசனத்தை உதிர்த்து, எதையேனும் உளறிவைக்க முயன்றான். ஆனால், எதுவும் அவன் திருவாய் மலரிலிருந்து வெளியே கிளம்ப வில்லை. உடனே, புரட்சி கரமான துணிச்சலால் உந்தப்பட்டு “வருவது வரட்டும்” என்ற முடிவுடன் எந்த ‘எச்சரிக்கையை’ யும் விடுக்காது அவள் மீதுபாய்ந்தான், இறுகத்தழுவினான், காரசாரமாக முத்தமிட்டான்!

அவள் துள்ளி யெழுந்தாள். மிரண்டு மெய் நடுங்கி “ஆபத்து காப்பாற்றுங்கோ” என்று கூக்குரலிட்டாள். வண்டியின் கதவைத் திறந்துக்கொண்டு கத்தினாள், கைகளை ஆட்டினாள், வெளியே பாய்ந்து விடவும் முயன்றாள். மோரன் கெதி கலங்கியவனாக அவளின் அங்கியைப் பற்றிப்பிடித்து, அவள் விழுந்து விடாமல் தடுத்தான். “அம்மாம்மாம்மாமா.....” என்றுவெடவெடத்தது அவன்வாய்.

ரயிலின் வேகம் தணிந்தது, பிறகு நின்றது. இரண்டு ரயில் சிப்பந்திகள் அபயக்குரல் எழுந்த வண்டியருகே ஓடிவந்தனர். “இவ்வ்.....வ்வ்வன்..... என்னை..... என்னை..... தீண்ட தீண்ட.....” அத்துடன் மூர்ச்சித்து அவர்களின் கரங்களில் வீழ்ந்து விட்டாள் அப்பெண்.

சம்பவம் நிகழ்ந்தது மொஜே ரயில் நகையத்திற்
கருகே. அங்கிருந்த சேவகன் மோரனைக் கைது
செய்தான்.

மூர்ச்சைத் தெளிந்ததும் பலாத்காரத்திற்கு
இலக்கானவள் தன் வாக்குமூலத்தை வெளியிட்டாள்.
பரிதாபத்திற்குரிய கடை முதலாளி மோரன் இரவில்
தான் தனது இல்லந்திரும்ப முடிந்தது. பொது

விடமொன்றில் நல்லொழுக்கத்தைப் பங்கப்படுத்தும் செய்கையை செய்ததற்காக நீதி மன்றத்தில் அவன் மீது வழக்கு பதிவாயிற்று.

நான் அப்பொழுது பத்திரிகை நிருபகை இருந்தேன். மோரனை தினசரி மாஸையில் காப்பிக் கடையில் நான் சந்திப்பது வழக்கம்.

இந்த ரயில் வண்டிக் காதல் பிரதாபம் நடந்து முடிந்த மறுநாள் மோரன் என்னிடம் ஓடோடி வந்தான். என்ன செய்வதென்றே புரியாமல் விழித்தான். என் கருத்தை வெளிப்படையாக சொல்ல நான் தயங்கவில்லை. “நீ ஒரு பன்றியடா! அம்மாதிரி சமயங்களில் நீ செய்ததுபோல நடந்துக்கொள்ளக் கூடாது” என்றேன்.

அவன் அழுதான்! அவனை நையப் புடைத்திருக்கிறாள், அவனுடைய மனை வி. மானம் மலையேறிற்று, சிறப்பு சேற்றுக்குள்ளாழ்ந்தது, தொழில் தொலைந்தே போயிற்று, எதிர்ப்படும் நண்பர் ஏறிட்டும் பாராமல் சென்றனர் — இவ்விதம் ஆயிற்று மோரனின் நிலை. எனக்கும் இரக்கமாக இருந்தது. என்னுடன் கூட்டாக வேலைசெய்த ரிவெயை இது பற்றி கலந்தாலோசித்தேன் - ரிவெ ஒரு கோமாளிப்பிறவி! குள்ளமான ஆள். வழக்கு நடத்தும் அரசாங்க வக்கீலை சந்தித்து நிலையை விளக்குமாறு கூறினான். நல்ல யோசனைதான். என் நண்பர்களில் ஒருவரே அவ்வயர் பதவிக்காரராகவும் இருந்தார்.

மோரனை அவனில்லத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு நான் அரசாங்க வக்கீல் வீட்டுக்குச் சென்றேன்.

பலாத்காரத்திற்குரித்தான பாவையின் பெயர் குமாரி ஹான்ரியெத் பொன்னி என்பது. பாரிஸில் தனது B.A., L.T. யை முடித்துவிட்டு அப்பொழுது தான் வந்திருக்கிறாள். தாயும் தந்தையும் அவளுக்கில்லை. மோஜே கிராமத்தில் அவளுடைய சிற்றப்பா குடும்பத்துடன் வாழ்ந்து வருகிறார். விடுமுறைக் காலங்களில் அவரிடம் வந்துதங்குவது அவளுக்கு வழக்கம்.

மோரனின் வழக்கில் உள்ள சிக்கல் என்ன வெனில் அப்பெண்ணின் சிற்றப்பன் வழக்குத்தொடுத்திருந்ததுதான். குற்றச்சாட்டை 'வாபஸ்' பெற்றுக்

கொள்வதாயிருந்தால் அரசாங்கமும் மேற்கொண்டு நடவடிக்கையெடுக்காது விட்டுவிடுவதாக இருந்தது. நிலையை சுருக்கமாக முடிக்கக் கொள்ளப்படவேண்டியதும் இதுதான்.

நான் மோரன் மனைக்கு சென்றேன். அவன் கட்டிலில் சாய்ந்துகிடந்தான். கவலைபும், ஏக்கமும் இந்நிலைக்குள்ளாக்கியிருந்தன. அவனுடைய மனைவி, ஒரு நிமிஷ நேரங்கூட வாய் ஓயாது துன்புறுத்திக் கொண்டேயிருந்தாள். அறைக்குள் நான் நுழைந்த துமே “இந்தப்பன்றி மோரனைப் பார்க்க வந்தீர்களோ பாருங்க மூஞ்சியை—தூ!” என சீறினாள். இடுப்பிலே கைகளை எடுப்பாக வைத்துக்கொண்டு கட்டிலெதிரே நின்றாள். நான் நிலையை விளக்கினேன். அப்பெண்ணின் உறவினரைச் சந்திக்குமாறு என்னிடம் முறையிட்டான், மோரன். இந்தத்தூது நடவடிக்கை சிரமமான தெனினும், ஒப்புக்கொண்டேன். “அவளை நன்றாகக்கூட முத்தமிடவில்லையடா சத்தியமாக சொல்லுகிறேன். தொட்டேன்! அதற்குள் கத்தி விட்டாள்.....” என்றான் அழுகரலில்.

“எதுவாயினும் சரி! நீ ஒரு அசல் பன்றியடா” என்றேன் நான். காரியங்களை முடித்துவைக்க ஆயிரம் பிராங்களை என்னிடம் தந்தான். அப்பணத்தை விருப்பம்போல் செலவிட எனக்கு உரிமையுண்டு.

நான் தனியாகசெல்லத்துணியவில்லை. துணைக்கு ரிவையை அழைத்தேன். அவனும் இணங்கினான். காரியம் முடிந்ததும் உடனே கிளம்பிவிட வேண்டுமென நிபந்தனைப் போட்டான். காரணம், மறுநாள் பிற்பகலில் அவன்பங்கு பெறவேண்டிய முக்கியமான விவகாரமொன்று லரோஷில் காத்திருந்தது.

இது நடந்த ஒரு மணி நேரத்திற்குப்பிறகு நானும் ரிவேயும் ஒரு அழகிய கிராம மனையின் கதவைத் தட்டினோம். ஒரு அழகானபெண் வந்து திறந்

தாள். சந்தேகமென்ன, அவளேதான் அந்தமாயா ரம்பை. காதோடு காதாக ரிவேயிடம்: “இப்பொழுது தாண்டா மோரனை உணரமுடிகிறது” என்றேன்.

அப்பெண்ணின் சிறிய தந்தை, நான் நிருபனாக செயலாற்றும் பத்திரிக்கைக்கு ஒரு அபிமான சந்தாதாரர். அரசியல் பற்றுள்ளவர். விரும்பி வாசிக்கும் ஒரு சஞ்சிகையின் இரு எழுத்தாளர்கள் தன தில்லத்தில் நுழைவதறிய அவருக்கு ஆனந்த லாகிபி பெருகி விட்டது. எங்களைக் கட்டித்தழுவினார், கைகுலுக்கினார், விரிகரங்களிடையே எங்களை வரவேற்றார்.

நாணிக்கோணி அந்தப்பெண்ணும் சற்று நகர்ந்தாள். நாடியவிஷயத்தை ‘நாச’க்காக வெளியிட்டேன். வழக்கு முற்றினால் விளையும் விபரீதத்தை விளக்கினேன். குறிப்பாக ஒரு யுவதியின் எதிர்காலத்திற்கு, நீதியிலிருந்து பீறிடும் வம்புப்பேச்சுகள் எவ்வளவு பாதகம் தரவல்லவை என்பதை நினைவுறுத்தினேன். தனியாக—இரவில்—ரயில் வண்டிக்குள்—ஒரு வாசிபனுடன் இருந்த இளம்பெண், முத்தத்தை மட்டுமே ஏற்றாள் என யாரும் நம்பமாட்டார்களே..... என்றெல்லாம் கூறினேன். அவர் ஒருமுடிவும் செய்ய இயலாமல் தவித்தார். ஆனால், அவர் தனது மனைவியைக் கலந்தாலோசித்தபின்னரே ஒழுங்கு செய்ய வேண்டியிருந்தது. இந்த அம்மாள் வெளியூர் சென்றிருந்தாள். நள்ளிரவில் வரக்கூடும். “சரி! எனக்கொரு அருமையான யோசனைத்தோன்றுகிறது. இங்கேயே இளைப்பாருங்கள். வீட்டுக்காரி வந்ததும் இப்பிரச்சனையைத்தீர்த்து விடுவோம்” என்று உளப்பூர்மாக எங்களை வேண்டினார்.

ரிவே பிணங்கினான். ஆனால், “பன்றி மோரனின்” வழக்கை முடித்து வைக்கவேண்டிய கடமையினால் இந்த வேண்டுகோளுக்கிணங்கினேன். அந்த மனிதருக்கு ஏற்பட்ட ஆனந்தத்திற்கு எல்லையே யில்லை. “ஏ பொன்னி! ராத்திரிக்கு விவகாரத்தை கவனிக்கலாம். இப்பொழுது இவர்களோடு தோட்டத்தில் உலவி வரலாம்” என்றார், மகிழ்வோடு.

ரிவேயை அவருக்குப் பிடித்துவிட்டது. இருவரும் சாங்கோபாங்கமாக அரசியல் செய்திகளை ஆராய்வதில் ஈடுபட்டனர். நான், அவர்களிருவருக்கும் பலகெஜ் தூரத்திற்கும் பின்னால் அந்த அபூர்வ சிந்தாமணியுடன் தயங்கித்தயங்கி நடந்தேன். அவள் உண்மையிலேயே பேரழகி, கடைந்தெடுத்தக் கட்டழகி! மிகவும் முன்னெச்சரிக்கையோடு அவளிடம் சம்பவத்தைப்பற்றிப் பேச்சுக்கொடுத்தேன். எப்படியும் அவளை ‘என் கட்சி’யில் சேர்த்துவிடுவதே எனக்கிருந்தப்பெருங்கவலை.

“இதை நினைத்துப்பாருங்கள் குமாரி! வழக்கு முதிர்ந்தால் உங்களுக்கெவ்வளவு சிரமங்கள் நிகழும் தெரியுமா? நீதிமன்றத்தில் ஏறியாகவேண்டும். எல்லோரும் கோட்டான் விழிகளால் உங்களை நோக்குவார்கள். பொல்லாத கண்ணம்புகளிலிருந்து நீங்கள் தப்பிக்கவேண்டுமே! எல்லோருக்கு மெதிரே நின்று துக்கம் மிகுந்த இந்த ரயில்வண்டி சம்பவத்தை எடுத்து இயம்பநேரும். அவனே அப்படி பன்றித் தனமாக நடந்து விட்டானெனினும் நீங்களாவது கூச்சல் போட்டிராமல் அவளை அடக்கிவிட்டு, வேறு வண்டியில் அமர்ந்திருப்பின் சிறப்பாக இருந்திராதா?” எனக்கேட்டேன் அவளிடம்.

அவள் கலகலவென சிரித்து. “நீங்கள் சொல்வது உண்மையே. நானென்ன செய்வது? எனக்குப் பயமாயிருந்தது. அச்சம் நேர்கையில் அறிவு உதவுவதில்லை. நிலைமை தெளிந்ததும் நிகழ்ச்சியை நினைத்து வருந்தினேன். ஆனால், காலம் கடந்து விட்டது. இந்த முட்டாளிப் பாருங்களேன்; ஒரு வார்த்தைக்கூட பேசாமல், பைத்தியம்போல முகத்தை ‘உர்’ ரென வைத்துக்கொண்டு என்மேல் பாய்ந்தாரே! அவர் என்னசெய்ய விரும்புகிறார் என்று கூட என்னால் உணர முடியவில்லை.” என்றுள். அவள் என்னை வெறித்துப்பார்த்தாள். அந்தமான் பார்வையில் மிரட்சியோ, சங்கோஜமோ இருக்கவில்லை. “இந்தப் பெண் கைகாரிதான். அந்தப்பன்றி மோரன்தான் ‘விலாசம் தவறி’ நடந்துவிட்டான்” என்றது என்மனம்! நான், குழைவாக: “இதைக் கேளுங்கள் குமாரி! என்ன இருந்தாலும் அவன் செய்கை மன்னிப்புக்கு உரியதே என்று ஒப்புக்கொள்ளுங்கள். காரணம், இவ்வளவு அபூர்வ அழகுடைய ஒரு மலர் மங்கையின் எதிரே, அணைப்பை நாடும் இயற்கை உணர்ச்சிக்கு வசப்படாமல், மரக்கட்டையாக எந்த ஆணாலும் இருக்க இயலாது!” என ஒருபோடுபோட்டேன் துணிச்சலாக. அவள் முகம் சிவக்க சிரித்து, ஆசை செய்கை என்ற இருபதங்களுக்கும் நடுவே மரியாதை என்ற சொல்லையும் பதிக் கணுங்க என்னுள் சாந்தமாக. இந்த வசனம், தெளிவற்றதாக இருப்பினும் விநோத மானதாகப்பட்டது. நான் திடுக்கென “அதுசரி! நான் உங்களை முத்தமிடுவேனாகில், நீங்கள்—என்ன செய்வீர்களாம்?” என்று கேட்டேன்.

என்னை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள். உச்சந்தலை யிலிருந்து உள்ளங்கால்வரை அளப்பது போல் நோக்கினாள். “ஓஹ்! நீங்கள் அம்மாதிரியல்ல” — என்றாள் அமைதியாக. அதுவுந்தான் எனக்குத் தெரியுமே. நான் அவன்போல அல்லதான். என்னை அந்த வட்டாரத்திலேயே ‘அழகன் லபார்ப்’ என்று தானே அழைக்கின்றனர்! எனக்கும் வயது முப்பது முதிர்ந்துவிட்டதே!

“ஏன் அப்படி?” என்றேன் அவளிடம்.

அவள், தோள்பட்டைகளை சிலிர்த்து “அட! நீங்கள் அவரைப்போல அவ்வளவு முண்டமல்ல! (கடைக்கண்ணால் கவனித்து) அவ்வளவு விகாரமு மல்ல!” என்றாள் கனிந்த குரலில். அவள் என்னைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு ஒரு வினாடி அவகாசமும் பெறு முன்னரே அவளுடைய கன்னத்தில் முதல் தரமான ஒரு முத்தத்தை இறுக்கினேன். இதைப் பெற்ற பிறகுதான் அவளும் துள்ளிக்குதித்தாள். ஆனால் காலம் கடந்து விட்டது! பிறகு, ஏது பரவா யில்லையே! கூச்சம் கீச்சம் கிடையாது போல இருக்கிறது, உங்களுக்கு! இந்த விளையாட்டை இன்னொரு முறை ஆரம்பிக்காதீர்கள்” என்றாள் அவள்.

நான் இரங்கும் குரலில், அவள் செவியில் பதியுமாறு: “குமாரி! குமாரி! என் இதயத்தில் இப்பொழுது மீறுதெல்லாம் ஒரே ஒரு வேட்கைதான். எந்த குற்றத்திற்காக மோரன் இன்று நீதிக்கூண்டில் நிற்கப்போகிறானோ, அதே காரணத்துக்காக நான் அவ்விடத்தில் நிற்க விரும்புகிறேன்” என உருக்க மாகப் பேசினேன். “ஏன் அப்படி?” என்று கேட்டாள்.

ஆச்சர்யத்தோடு. நான் அவளையே விழுங்கிவிடுவதுபோல் பார்த்தேன்.

“ஏனென்றால், அழகுமிக்கப் படைப்புக்கு நீங்கள் ஒரு அரசி! உங்களை அடையத் துணிய தென்பது நான் வாழ்க்கையில் பெற்றபேறு ஆகும். இது எனக்கு ஒரு பெரியபரிசு. பட்டம், பாக்கியம், வெற்றி—முதலியயாவும் இதுவே! உங்களைக் காணும் ஒவ்வொரு வரும் லபார்ப் வலியவந்த செல்வத்தை இழக்கவில்லை மிகவும் அதிர்ஷ்டக்காரன் என்பார்கள்” என பரவசத்தோடு மொழிந்தேன். அவள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள்.

“ஏது நீங்கள் பெரிய ஆள் போல இருக்கிறதே” என்றாள்! இந்தவசனத்தை சொல்லி வாய் மூடவில்லை, அதற்குள் அவள் என் அணைப்பில் அகப்பட்டுவிட்டாள். அவள்மீது தீப்பொறி பறக்கும் முத்தமாரியையே பொழிந்துத்தள்ளி விட்டேன். வாய் தனுக்கு அகப்பட்ட ஒவ்வொரு இடத்திலும் அவை ஒலித்தன; சிகை, நெற்றி, கண்கள், அதரம், கன்னங்கள், முகம் முழுதும்—இப்படித் தாக்குதலுக்கு இலக்காயின. தன்னை மீறியே அவள் தலையைத்திருப்பித் திருப்பிக்கொடுத்தாள்; ஒரு இடத்தில் பட்டது இன்னொரு இடத்திலும் பதிவாவதற்காக!

முடிவில் அவள் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டாள் — சிவந்தக்கனிபோல, இரத்தம்கசியும் வடுப்போல ஆனால். “நீங்கள் மிகவும் முரடர். போனால் போகிறதென்று உங்கள் பேச்சைக்கேட்டதற்கு நல்ல புத்திபடித்துத்தந்தீர்கள் என்றாள்” சற்றேபயத்தோடு. நான், அவள் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டேன்

குரல்நடுங்க, “மன்னித்து கொள்ளுங்கள் குமாரி! நான் உங்கள் மனதைப் புண்படுத்திவிட்டேன். சற்று மூர்க்கனாவே நடந்துவிட்டேன்! ஆனால், என்னை நீங்கள் ஏற்க வில்லையா.....? உங்களுக்குத்தெரியுமாயினால்.....” என்றெல்லாம் பிதற்றினேன். “நான் எதையும் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை” என்றாள்.—அவள்.

எனக்குப் ‘பளிச்’சென ஒரு யோசனைப் பிறந்தது. “குமாரி! நான் ஓராண்டு காலமாக உங்களைக் காதலிக்கிறேனே” என்றேன். அவள் ஆச்சரியம் ததுபம் என்னை நோக்கினாள். “ஆமாம் குமாரி! எனக்கு இந்தமோரனைத் தெரியாது. இவனைப்பற்றி அக்கரையில்லை. இவன் வழக்கில் அழிந்தாலென்ன? ஜெயிலில் அடைந்தாலென்ன? போன்வருஷம் இதேஇடத்தில் உங்களைக்கண்டேன்; அந்தக்கம்பி வேலிக்கருகே நீங்கள் இருந்தீர்கள். உங்களைக்கண்டதும் என் உடல் உலுங்கிற்று, உங்கள் திரு உருவம் என்னுள்ளத்திலே பதிந்துவிட்டது. என்னை நம்பினாலும் சரி, நம்பாவிடினும் சரி! நான்வழிபடும் தேவதையாக நீங்கள் ஆனீர்கள், எங்கும் உங்கள் திருக்காட்சி, எனினும் உங்கள் நினைவு என்னை ஆட்கொண்டது. மீண்டும் உங்களை சந்திக்க விரும்பினேன். மோரனின் வழக்கை இதற்குச் சாதகமாக பயன்படுத்திக்கொண்டேன். இதோ, நான்! சூழ்நிலைகள் எனக்குச் சாதகமளித்தன. என்னை மன்னியுங்கள், கெஞ்சிக் கேட்கிறேன், என்னை மன்னியுங்கள். என்றேன்.

என்னை அவள் ஊடுருவிப்பார்த்ததிலிருந்து நான் சொல்வது உண்மைதானா என்று ஆராய்வது

போலிருந்தது. குறும்பு சிரிப்புடன் “என்ன பொய்! பெரிய ஆள் நீங்கள்” என்றான். “சொன்னதை எல்லாம் அப்பழுக்கற்ற உண்மை — சத்தியமாக உண்மை” என்றுபிரமாணம் செய்தேன் நான்.

“ச்சு, ச்சு! போதுமே” என்றான் கனிவாக. நாங்கள் தனியாக, தன்னந்தனியாக இருந்தோம். ரிவேயும், இவள்சிற்ப்பாரும் வளைந்துசெல்லும் மலைப்பாட்டையில் மறைந்துவிட்டனர்! நான் அவளின் கைகளைப்பிசைந்து, விரல்களை முத்தமிட்டு, உருக்கமாக, இனிமையாக, நீளமாக, ஆழமாக காதல் பிரகடனத்தை வெளியிட்டேன். அவளும் இதனைப் புதுமையாக, இன்பமாக, நம்பித்தான் ஆகவேண்டுமா என்ற நினைவே இல்லாதவளாக என்மொழிகளை செவி மடுத்தாள். நானும் கலங்கிப் போயிருந்தேன். என்சொல்லும் உணர்ச்சியும் ஒன்றுபட்டிருந்தன. என்முகம் வெளுத்தது, உடல் துடித்தது, மெதுவாக அவளைத் தழுவினேன். மென்மையான அவளின் பிஞ்சுக் காதுகளின் அருகில் சுருண்டுத்தொங்கிய கூந்தலில் குளித்தவாறு என் உதடுகள் மிருது மொழிகளுரைத்தன — அவள் செத்தேபோய்விட்டது போல, கனவுலாகத்தில் கடிவாளக் குதிரையில் பறப்பவள்போல மெய்மறந்திருந்தாள். மெய்சிலிர்க்க அவளைத் தழுவினேன். அவள் நின்றாள். என்வாய் அவள் கன்னத்தின் அசைவற்று நறுமணத்தை ஸ்பரிசித்தது. எங்கள் உதடுகள் இணைந்தன. அது ஒரு பண்பட்டமுத்தம்! வெகு நேரம் நீடித்தது; இன்னும் வெகுநேரம் நீடித்திருக்கும் சற்று சற்று தூரத்திலிருந்தது ‘கரடிக்களைப்பு’ சத்தம் எழாதிருந்தால்! அவள் மலைப்பக்கம் ஓடினாள்; நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். ரிவே பயல் என்னை நெருங்கிக்கொண்டி

ருந்தான். வீடு திரும்பும் வழியில் என்னை விளித்து, “ஏண்டா பழி! பன்றிப்பயல் மோரன் விவகாரத்தை நீ தீர்க்கும் லக்ஷணம் இதுதானா?” என்று கேட்டான் “முடிந்ததை செய்ய வேண்டியதுதானே! சிற்றப்பர் என்ன சொன்னார்?” என்றேன், நான்! “அவருடன்.....நான் துரதிருஷ்டகைத்தான் இருந்திருக்கிறேன்” என்றான், மனம் உடைந்தது போல. உணவுப்பொழுது கழிவதே மிகவும் சிரமமாக இருந்தது எனக்கு. அவள் எனதருகில் அமர்ந்திருந்தாள். மேசைக்கும் கீழே என்கை அவள் கரத்தை அடிக்கடி சந்தித்தது. என்கால் அவள் காலை நெருக்கிற்று. எங்கள் கண்கள் கலந்தன.

உண்டி முடிந்ததும் வெள்ளி நிலவிலே சற்று உலவி வரக்கிளம்பினோம். என் மனதில் ஊறிய மென்மை உணர்ச்சிகளையெல்லாம் அவள் ஆத்மாவில் ஊதினேன். என் உடலுடன் தழுவியபடி அவளை நடத்திச்சென்றேன் நான். எங்கள்முன் ரிவேயும், பெரியவரும் அரசியல் விவாதங்களில் தினைத்தவாறு சென்றனர். விரிந்த மணல்தனிலே அவ்விருவரின் நிழலுருவங்களும் பந்தயமோட்டம் ஓடின. வீடு திரும்பினோம். சற்று நேரத்தில் தபால் சிறுவன் ஒரு தந்தியைக்கொண்டுவந்தான்—வீடு திரும்பவேண்டிய அம்மாள் மறுநாள் காலை ஏழு மணிவண்டிக்கு வருவதாக செய்தியிருந்தது.

“ஹான்றியெத் — ஐயாமார்களுக்கு, படுக்கையறையைக்காட்டு” என்றார் சிற்றப்பா! அவருடன் கைகுலுக்கி விடைபெற்றானதும், எங்கள் அறைகளை நோக்கிச்சென்றோம்.

முதலில் ரிவேக்கு ஒரு அறையைத் திறந்து விட்டாள். பிறகு என்னை ஒரு தனி அறைக்கு அழைத்தேகினாள். அவள் என்னுடன் தனிப்பட்டதுமே, அவள் சிந்தனையில் காதல் தீபத்தை மூட்டுவான் வேண்டி என் கரங்களிடையே அவளை வாரியெடுத்தேன். அவள் மூர்ச்சித்துவிழும் நிலையை அடைந்ததும், தப்பியோடிவிட்டாள். நான் படுக்கையில் சாய்ந்துப் போர்வைக்குள் புகுந்தேன். என் மனதில் ஒரேகுழப்பம், போராட்டம் முன்பின் முரணான கருத்தலைகள். இந்நிலையில் என்னால் கண்ணுறங்க முடியாது. படுமோசமான காரியமெதிலேனும் முனைவேன் போலிருந்தது. ஒன்றும் புரியாமல் தவீத்தபோது கதவு தட்டும் மெல்லிய ஒலி கேட்டது “யாரது?” என்று பதில்கொடுத்தேன்.

“நான்” என்றது, அந்தப் பழகிய குரல்.

அவசர அவசரமாக உடையுடுத்திக்கொண்டு, கதவைத்திறந்தேன். பொன்னி உள்ளே வந்தாள். “ஒன்றுகேட்க மறந்துட்டேன். காலையிலே காப்பி குடிப்பீர்களா? டீ குடிப்பீர்களா? சாக்லெட் குடிப்பீர்களா? ஓவல் குடிப்பீர்களா?” என்றாள் ஆவலாக! நான், இதயக்குமுறலுடன் அவளை வாரியனைத்தேன். என் கரங்களிடையே நளிநமாக தெளிந்த அவள் கணப்பொழுதில் விளக்கை ஊதிவிட்டு ஓடி மறைந்தாள். நான், கவ்வும் காரிருளில் கலக்கமும், கோபமும் மீறியவனாக நெருப்புக்குச்சிகள் இருக்குமிடத்தைத் தடவினேன். அரைப் பயித்தியம்போல அறையை விட்டு வெளியே வந்தேன். கையிலே அணைந்த மெழுகுவர்த்தி! என் நோக்கமென்ன? என் புத்தியே வேலை செய்யவில்லை. அவளைக்காண விரும்

பினைன். எதைப்பற்றியும் சிந்தனை செய்யாதவனாக சில அடிகளும் முன்னேறினான். “சிற்றப்பரை சந்தித்து விடின்? என்னசொல்லித் தப்பிப்பது?” இப்படி ஒரு எண்ணம் குறுக்கிட்டது—நான் அசைவற்று நின்றேன். என் உள்ளம் துடிதுடித்தது. என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. “அதனாலென்ன! ஒரு அவசரமான விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுவதற்காக ரிவையைத் தேடிவந்தேன் என்று சொல்வது” இப்படியும் ஒரு உதிப்பு எனக்கேற்பட்டது.

நான் ஒவ்வொரு அறையின் கதவுகளையும் ஆராய்ந்து உளவு பார்க்க முற்பட்டேன். ஆனால் எதுவும் எனக்கு வழி துலக்கவில்லை. எதிர்பாராத விதமாக ஒரு அறையின் கதவைத்திறந்தேன். எதிர்ப்பட்டாள் என் இதயராணி ஹான்ரியெத். மிரளும் கண்களுடன் கட்டிலில் அமர்ந்தவாறு என்னையே நோக்கினாள்:

நான் கதவின் உட்பக்கத்தைப் பூட்டினேன், சத்தமெழுப்பாமல் பெருவிரல்களை ஊன்றி “வெல் வெட்” நடைநடந்து அவளை நெருங்கினேன். ஏதேனும் படிக்க ஒருநூல் உங்களிடம் கேட்கமறந்து விட்டேன்” என்று மெதுவாக சொன்னேன். அவள் தள்ளாடினாள். நான் அருகேயிருந்த ஒரு புத்தகத்தைக் கையிலெடுத்தேன்— அதன் தலைப்பை உங்களிடம் நான் கூற மாட்டேன்— அது நாவல் வரிசைகளிலேயே, கவிதைத் தொகுப்புகளிலேயே தலைசிறந்தவைகளில் தலைசிறந்தது. அதை எடுத்துப் புரட்டியதும் என் பிரியம்போல் அதனை வாசிக்கவிட்டாள்— அதிலே பல பாகங்களை, அத்தியாயங்களை வாசித்தேன். எரிந்த மெழுகுவர்த்திகளும் உருகி உருமாறின.

பிறகு, அவளுக்கு மனமார நன்றி செலுத்திவிட்டு, ஓசை கேட்காமல் ஓநாய் நடைபோட்டு எனதறையை நெறுங்கியப்போதுதான் ஒரு முரட்டுகை என் தோள் பட்டையைப் பற்றியது. “ஏண்டாபழி, பன்றி மோரன் வழக்கை இன்னும் நீ முடிக்கவில்லையா?” என்றது ரிவேயின் குரலோசை!

மறுநாள், அதிகாலையில் ‘டாண்’ என்று மணி ஏழுக்கு அவளே தன் கைப்பட தயாரித்து, தன் கைப்பட எனக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் ஒரு கப் சாக்லெட்டை. என் ஜீவியத்திலேயே இவ்வளவு தேவாமிர்தமான பானத்தை பிறிதொருமுறை அருந்தியதே கிடையாது. பட்டுப்போல் மிருதுவான ‘வெல் வெட்டு’ப்போல் வழுவழுப்பான, நறுமணம் கமழும், நாடியை முறுக்கும், பரலோக யாத்திரைக்கு சிறகு கட்டிவிடும் அற்புத ரசாயன ஊட்டமே - அவள் தந்த சாக்லெட் பானம். அதன் இனிமையின் தன்மையை இயம்புவதெனில் வெற்றுக்கோப்பையின் ஓரத்தைக் கூட என் உதடுகள்விட மறுத்தனவெனில் புரிந்து கொள்ளுங்களேன்! அந்த அபூர்வ சிந்தாமணி என் அறையை விட்டு நகர்ந்ததுமே உள்ளே வந்துவிட்டான் ‘கரடி’ ரிவே. இரவு முழுவதும் உறக்கமின்றி சித்தம் பேதலித்தவன்போல அவனிருந்தான். “நீ இந்தமாதிரியே நடத்தினாயானால் பன்றி மோரன் வழக்கு உருப்பட்டாப் போலத்தான்” என்றான் சிடுசிடுப்பாக.

எட்டுமணிக்கு வீட்டுக்காரி வந்தாள். சம்பாஷனை ரத்தினச்சுருக்கமாக முடிந்தது. அந்தப்பணியவான்கள் வழக்கை ‘யாபஸ்’ பெற்றுக்கொண்டனர். இதற்காக, அவ்வூர் ஏழைகள் நிதிக்கு 500 பிராங்க்கள்

நான் கட்டவேண்டும். பிறகு, எங்களைப் பகல் உணவுக்கு இருந்துச் செல்லுமாறு வேண்டினார். ஊருக்கும் சில மைல்களுக்கப்பால் இருக்கும் பாழடைந்த பழங்கால சரித்திரச் சின்னங்கள் சிலவற்றைப்பார்த்து வருவதற்காக ஒரு சிறிய பிரயாணத் திட்டத்தையும் தீட்டினார் — ஹான்றியெத், தனது சிறியபெற்றோர்களின் முதுகுப்புறத்தில் நின்றவாறு என்னை இருக்கும் படி சைகை செய்தாள் — மறுப்பேனா? ஒப்புக் கொண்டேன். ஆனால் ரிவே ஒரேயடியாக மறுத்து விட்டான்.

நான் அவனைத் தனியாக அழைத்துச்சென்று, கெஞ்சினேன், குழைந்தேன், கும்பிட்டேன், “டேய் எனக்காக இந்த உபகாரத்தை செய்யடா, என் உயிர்த்தோழனல்ல” என்றெல்லாம் நயம்பாடினேன்! அவன் குரங்குப்பிடியாக, இந்த பன்றி மோரன்வழக்கில் நான்பட்டது போதும்” என்றுவிட்டான். நானும் அவனுடன் கிளம்பவேண்டியதாயிற்று. என் வாழ்வில் நிகழ்ந்த கொடிய அனுபவங்களிலே இதுவும் ஒன்று. நான் மட்டும் தனியாக வந்திருந்தால் இந்த வழக்கை என் ஆயுள்வரைக்கும் நீட்டி நிமிர்த்தி வளர்த்தி வளர்த்தி முடித்துவைத்திருப்பேன்!

மௌனமான, உணர்ச்சிமிக்க கைகுலுக்கல்களுடன் நாங்கள் விடைபெற்று ரயிலில் அமர்ந்ததும் “நீ ஒரு முரட்டு மூண்டமடா!” என்றேன் ரிவேயிடம். “தம்பி, என் கோபத்தை நீ கிளறிவிடுகிறாய்” என்றான், அவன்!

பத்திரிக்கை நிலையத்தை அடைந்ததுமே அங்கே ஒரு கும்பல் எங்களுக்காக காத்திருந்ததைப்பார்த்தேன் — “பன்றி மோரனின் வழக்கை முடித்து

விட்டீர்களா?” என்று எழுந்தது ஏகோபித்தக் குரல்.

இந்த வழக்கினால் லரோஷ் நகர் முழுவதுமே அமளிப்பட்டிருந்தது. வழிப்பயணத்திலேயே சிடு சிடுப்புத்தணிந்திருந்த ரிவே, சிரிப்பை சிரமப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டு “யாவும் சுபமங்களமாக ஸ்ரீமான் லபார்ப் அவர்களின் பேருதவியால் இனிது முடிந்தன” என்று இயம்பினான்.

மோரன் இல்லத்திற்கு ஏகினோம். அவன் அப்படியே சோபாவில் சாய்ந்துக்கிடந்தான். கால்களில் மஞ்சள்பத்து, தலையில் ஐஸ் பை ஒத்திடங்களுடன். பரிதாபமாக முனகினான், விட்டு விட்டு இருமினான். அவனின் தருமபத்தினி புலிக்கண்களுடன் “இருவிழி சிவக்கக் கனல்பொறி தெறிப்ப” அவனைமென்று விழுங்கிவிடுவதுபோல முறைத்தாள்.

எங்களைக்கண்டதும் அவனுடையகை கால்கள் வெடவெடத்தன. நான் “எல்லாம் நேராகிவிட்டது. இன்னொருமுறை ஆரம்பிக்காதேடா, அழுக்கு மூட்டை” என்றேன். அவன் எழுந்துநின்று என் கைகளைப்பற்றி கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுதான். மூர்ச்சிக்கும் நிலையையும் அடைந்தான், ரிவேயை நெஞ்சுடன் தழுவினான் — தன்மனை வியையும் கட்டிக்கொண்டான். அவள் ஒரே குத்தில் இவனை சோபாவில் வீழ்ச்செய்தாள். இந்த தாக்குதலில் தடுமாறி வீழ்ந்தவன், பிறகு எழுந்திருக்கவே யில்லை. அந்த அளவுக்கு அவன் களைப்படைந்து விட்டான்.

அவன் பெயரை உச்சரிக்கும் போதெல்லாம் “பன்றி மோரன்” என்றே அந்த ஊரிலுள்ளோர்

சொல்வது வழக்கமாகிவிட்டது — செவிமடுக்கும் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் அந்த அடைமொழி அவன் மனதைப்பிளந்தது. அந்த தெருவில் ஒரு போக்கிரி “பன்றி” என்று கத்தினால், இவன் சொல்லிவைத்தாற்போல தலையைத் திருப்பினான். அவன் தோழர்களும் இந்த நச்சரிக்கும் பரிகாசத்தினால் அவனை வதைத்தனர்.

இரண்டு ஆண்டுகட்குப்பிறகு அவன் இறந்தான்.

நான் சட்டசபைத் தேர்தலுக்கு நின்றேன்; 1875-ல் தூஸெர்நகர புது ‘நோட்டரி’ யொருவரின் இல்லத்திற்கு ஒருசமயம் சென்றேன். அங்கே, அழகான, செல்வசெழிப்புடன், நன்கு பக்குவமாக வளர்ந்தோங்கிய ஒரு வனிதாமணி என்னை வரவேற்று “என்னை உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா?” என்றுள் தயங்கி, “இல்லையே அம்மா.....” என்றேன் நான்.

“நான்தான்! ஹாண்டியெத் பொன்னி” என்றுள் அவள். என்னால் வாய்திறக்க முடியவில்லை.

“ஆஹா என்றேன்” ஆச்சர்யத்தோடு. நான் முகம் வெளுத்தேன். அவள் கலக்கமற்று நின்றாள் என்னை ஆவலுடன் பார்த்து நகைத்தாள். தன் கணவனுடன் என்னைத் தனியாகவிட்டு விட்டு அவள் சென்றதும், அந்தமனிதர் என் கைகளைப்பற்றி “எவ்வளவு காலமாக உங்களைச்சந்திக்க வேண்டுமென்று காத்திருந்தேன். உங்களைப் பற்றி வெகுவாக என்மனைவி கூறியிருக்கிறாள் — எத்தகைய துக்ககரமான சந்தர்ப்பத்தில் அவளை நீங்கள் சந்தித்தீர்கள் என்பதும் பிரியமாக, சிறப்பாக, கெட்டிக்காரத்தனமாக, கடமை

உணர்ச்சியுடன், நடந்துக்கொண்டீர்கள் என்பது எனக்குத்தெரியும்” என்றார்—சற்று தயங்கி “எல்லாம் அந்தப் பன்றி மோரன் விவகாரத்தில்தான்” என்று மெதுவாக கூறினார்.

—

பைத்தியக்காரி!

எகார் மொயிலிலுள்ள எனது கிராமிய பங்களாவை உங்களுக்குத்தெரியுமன்றே! ஜெர்மனியர் படையெடுப்பின்போது அதில் நான் வசித்தேன். என்பக்கத்து வீட்டுக்காரி ஒரு வகைப்பைத்தியம். துன்பத்தின் கடினதாக்குதல்களால் அவள் புத்தி சபலப்பட்டிருந்தது. தனது இருத்தைந்தாம் வயதிலேயே — ஒரு மாதத்திற்குள் — தன் தந்தை, கணவன், இளம்பாலன் மூவரையும் மரணத்துக்குப் பறிகொடுத்து விட்டாள்.

ஒரு வீட்டில் சாக்காடு புகுந்துவிடின்—சொல்லி வைத்தாற்போல மறுபடியும் அடுத்தடுத்து அவ்விடத்திற்கே வருகிறது, ‘அட்ரஸ்’ பழக்கம் ஏற்பட்டதுபோல. துன்பத்தின் கொடிய தாக்குதலில் நொறுங்கிய இளமாது படுக்கையில் வீழ்ந்தாள்; ஆறுவாரங்கள் ஜூரத்தினால் வருந்தினாள். இந்தப்பயங்கர அதிர்ச்சிக்குப்பிறகு, வெறுப்புதோய்ந்த அயர்ச்சியும் அமைதியும் அவளிடம் குடி கொண்டன. அவள் அசைவற்றுக்கிடந்தாள். ஏதோ சாப்பிட்டாள், கண்கள் மாத்திரம் சிறிது அசைந்தன. அப்படுக்கை

யிலிருந்து அவளை எடுத்து நிறுத்த முயற்சிக்கப்பட்ட போதெல்லாம், அவள் அலறினாள்; கொலைசெய்யப் படுவதுபோல. படுத்தப்படுகையிலேயே அவளையும் கிடக்குமாறு விட்டு விடப்பட்டது. சுத்தக்கடன்களை முடிக்கவும், பஞ்சணைகளை ஒழுங்கு செய்யவும் அவ்வப்போது ஆவன செய்யப்பட்டு வந்தன.

அவளுடைய பழைய வேலைக்கார கிழவி அருகிலேயே இருந்துப் பணிசெய்தாள். அவ்வப்போது சிறிது குளிக்கவும், குளிர்ந்த மாமிசத்துண்டுகளை சுவைக்கவும்-அவளுக்கு உதவினாள். தன்னம்பிக்கையிழந்த அவளின் இதயக் கூண்டில் நிலவிய அசைவுதான் என்ன? எதுவும் தெரியாது. காரணம் அவள் பேச்சற்றுப் போனாள். மாண்டவர்களைப்பற்றிய சிந்தனையில் மருண்டாளா? தெளிவற்ற நினைவு அலைகளோடு அவர்களை மனக்கண்ணில் தரிசித்து வருந்தினாளா? அல்லது, கலங்கிய அவள் உள்ளம், தேங்கிய குட்டை நீர்போல் அசைவற்றுப் போனதோ?

பதினைந்து ஆண்டுகள் அவள் உணர்வற்ற கட்டையாக, மூடிய உள்ளத்தினளாக இருந்தாள்.

போர்வந்தது; டிசம்பர் மாத ஆரம்பத்தில் ஜெர்மனியர் கொர்மேய் கிராமத்தில் பிரவேசித்தனர்.

சம்பவம் நேற்று நடந்தது போல இருக்கிறது, எனக்கு. பனிபொழிந்தது, தெரு கற்களைப் பிளப்பது போன்ற ஓசையுடன். நானும் ஒரு சோபாவில் அசைவற்றிருந்தேன். ஜெர்மன் படையின் காலடிசத்தம் என் நினைவிற்கு எட்டிற்று. கண்ணாடி ஜன்னல் வழியே அந்தப்படை தெருவில் செல்வதையும் பார்த்தேன்.

அணி அணியாக, முடிவற்றது போல அவர்கள் சென்றனர்; தங்களுக்கே இயற்கையாக “வாய்ந்த” வாத்து நடையுடன். பிறகு பட்டாளத்தலைவன் கிராம மக்களுக்குத் தன்மனிதர்களை விகிதம் போட்டு ஒப்படைத்தான். எனக்கு பதினேழுபேர்கள் கிடைத்தனர். அடுத்த வீட்டுப் பைத்தியத்திற்கு ஒரு டஜன்; அவர்களில் ஒருவன் தளபதி, வடிகட்டின முட்டாள், கொடியன்.

ஆரம்ப நாட்களில் யாவும் முறையாக நடந்தன பக்கத்து வீட்டுக்குக் கிடைத்த தளபதியிடம் வீட்டுக்காரி நோய்வாய் பட்டிருப்பதாக கூறப்பட்டது. அவனும் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. போகப் போக வீட்டுக்காரி தன் கண்ணுக்கு அகப்படாமலேயே இருந்து வருவது அவனுக்கு ஆத்திரமூட்டியது. அவளுடைய நோயைப்பற்றி விசாரித்தான். கவலையின் தாக்குதலால், அவள் பதினைந்து ஆண்டுகளாக படுத்தப் படுக்கையில் கிடக்கிறாள் என சொல்லப்பட்டது. அவன் இதை நம்பவில்லை. எதிரி தேசப்படையினரை ஏறெடுத்தும் பார்க்கக்கூடாது, பேசக்கூடாது, உபசாரங்கள் செய்யக்கூடாது என்ற மமதையில் அவள் பாசாங்கு செய்கிறாள் என்றே இவன் கற்பனைசெய்து கொண்டான்.

அவளைத் தான்பார்க்க வேண்டுமென வற்புறுத்தினான். அவளுடைய அறைக்கு இவனை அனுமதிக்கப்பட்டது. அவளைக் கண்டதும் கடும் குரலில் “நிம்பள் எழுந்திருச்சிடனும், நாம்பள் பார்க்க ஆசை படுறான்” என்றான் கொச்சையான பிரஞ்சு உரை நடையில்.

அவள் இவனை எந்த உணர்ச்சியுமின்றி நோக்கினாள், பதிலொன்றும் சொல்லவில்லை.

“நாம்பனை மறியாதை கொறவா நடத்துறதைப் பொறுக்கமாட்டான். மறியாதையா எழுந்திருக்கலேன்னா நீம்பனை தனியாக உலாத்தச் செய்யறதுக்கு வழிசெய்வான்” என்றான் மறுபடியும்.

அவள் அசையவே இல்லை, தன்னெதிரில் ஒரு தடியன் நிற்பதையே அறிந்திலள் போலும்.

அவளின் அமைதியான நிலையை, இந்தப் போர் வீரன் தன்னை அவமதிப்பதாகவே அர்த்தம் செய்து கொண்டு; “நானைக்கு மட்டும் நீம்பள் எளுந்திருக்கலேன்னா.....பார்க்கிறேன்...” என உறுமிச்சென்றான்.

மறுநாள் காலையில், நிலையை நன்கு அறிந்த வேலைக்கார மூதாட்டி தன் எஜமானிக்கு உடையுடுத்த முனைந்தாள். ஆனால் அப்பைத்தியம் அலறிதுடிக் கலானாள். போர் வீரன் அங்கே வந்தான். வேலைக்காரி அவன் காலில் வீழ்ந்து; “ஐயா மன்னியுங்களய்யா அவள்நோயாளி - உணர்ச்சியற்றவள் - அசைய மறுக்கிறாள் - மன்னியுங்கள்” என கெஞ்சினாள்.

கோபம் ஒருபுறம், அவளைக் கட்டிலிருந்து கீழிறங்கச் செய்யவிரும்பாதது இன்னொருபுறம், இவற்றிடையே எதுவும் புரியாமல் நின்றான் தளபதி. ஆனால் மறுகணம் கலகலவென்று சிரித்தான். தன் சேவகர்களுக்கு ஜெர்மன் மொழியில் உத்திரவிட்டான்.

இதையடுத்து, படுகாயமடைந்தவனை பாடையில் பாடையில் வைத்து எடுத்துச் செல்வது போல, கட்டிலோடு அந்தப் பைத்தியத்தை ஜெர்மன் சிப்பாய்கள் அவ்வீட்டுக்கு வெளியே கொண்டு வந்தனர். படுக்

கையில் கிடக்க விட்டதே போதும் என்பது போல நிகழ்ச்சியின் விபரீதத்தையும் உணராதவளாக அவளும் கிடந்தாள், மௌனமாக. இந்தப் பல்லக்கை

முன்னால்விட்டு கையில் சில பழைய துணிகளுடன் பின்னால் சென்றான் ஒரு சிப்பாய். “பாக்களாமெங்! அம்மாச்சிஓடை போட்டுக்கிணு உளாத்துதா இல்லை யான்னு” என்று கைகளைத் தேய்த்துக் கொண்டான் இந்தத் துப்பாக்கிக் கட்டை. பிறகு இச்சிறு ஊர்வலம் ஊருக்குப் புறம்பாகிய இமொவில் காட்டுக்குள் ருழைவதாகத் தெரிந்தது.

இரண்டு மணி நேரங்கழித்து சிப்பாய்கள் மட்டுமே திரும்பிவந்தனர்,

பைத்தியக்காரியைக் காணோம். அவளை என்ன செய்தனர்? எங்கே கொண்டு சென்றனர்? இதை எவரும் அறியார்.

பருவப்பனி இரவும் பகலுமாக பொழிந்தது. ஊரும், வெளியும், காடும் பஞ்சுப் பொதிகளைப் போன்ற கனத்தபனிக்கட்டி உரையால் மூடப்பட்டன. காட்டில் வாழும் ஓநாய்கள் வீட்டு வாயில்வரை ஓடி வந்து ஊளையிட்டன.

எங்கோ எப்படியோ ஆகிவிட்ட அத்துர்ப்பாக்கியப் பெண்ணைப் பற்றிய நினைவு என்னை உறுத்திற்று ஜெர்மன் அதிகாரிகளிடம் அவளைப்பற்றி தகவல் அறிய பலமுறை முயற்சி செய்தேன். முடிவு எனக்கே துப்பாக்கி சூடு கிடைக்கும் போலிருந்தது.

வஸந்தம் மீண்டது. நாட்டைப் பீடித்திருந்த வேற்றார்படை கிளம்பிற்று. என் அடுத்த வீட்டுக்காரியின் இல்லம் மூடியே கிடந்தது. அதன் நடைப்பாதைகளை புல்லும் புதரும் ஆக்கிரமித்திருந்தன.

சென்ற குளிரின் போதே கிழவேலைக்காரி காலமாகிவிட்டாள். அங்கே நடந்தவைகளைப்பற்றி வேறு யாரும் அக்கரை செலுத்தவில்லை. நான் மாத்திரம் இடையருது அதனையே சிந்திக்கலானேன்.

அந்தப் பெண்ணை என்ன செய்தனர்? அவள் காட்டிடையே தப்பியோடியிருப்பாளா? எங்கேனும் அவளை யாரேனும் ஏற்றிருப்பாரா? எந்தத் தகவலும் கிடைக்காத நிலையில் ஒரு ஆஸ்பத்திரியில் அவள் வைக்கப்பட்டிருப்பாளா? என் சந்தேகங்களுக்கு சமாதான விடை எதனையும் சிந்தனை தந்துவிடவில்லை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கால சக்கரம் என் மனப்புண்ணுக்கு மருந்திட்டு ஆறச்செய்தது.

அடுத்த இலையுதிர்ப் பருவத்தின் போது ஏரி உள்ளான்கள் கூட்டமாகச் சென்றன. எனக்கும் வேட்டையில் சிறிது ஆர்வமுண்டு; ஆதலின் காட்டினுள் சென்றேன். நாலைந்து நீளமான மூக்குகளையுடைய பறவைகளை வீழ்த்தினேன்-அவைகளிலொன்று சருகும் கிளைகளும் நிறைந்த ஒரு பள்ளத்தினுள் புகுந்து மறைந்தது. நான் அதைப் பிடிப்பதற்காக அப்பள்ளத்தில் இறங்க நேர்ந்தது. சருகுவிவியலுக்குள் பிரேத மொன்றின் மண்டையோட்டினருகே அப்பறவைகிடந்தது. நெஞ்சில் தாக்குதலடைந்தது போல என்பக்கத்து வீட்டுக்காரியான பைத்தியத்தின் நினைவு எனக்குத் திடீரென வந்தது. பீதி நிறைந்த அந்த ஆண்டிலே இன்னும் எத்தனையோ பேர்கள் அக்காட்டில் ஆவி துறந்திருக்கலாம். ஆனால் ஒரு காரணமும் விளங்காமல், அந்த மண்டையோட்டில், மறைந்துப் போன பைத்தியக்காரியின் பிரதிபிம்பத்தையே கண்டேன்.

பனிச்சென நான் புரிந்துக் கொண்டேன்; எல்லாம் எனக்கு விளங்கலாயின — பனிக்கட்டிகள் உறைந்த சஞ்சலமற்ற காட்டிலே படுத்தப் படுக்கையோடு அவளை அவர்கள் கைவிட்டுள்ளனர். ஏற்கனவே, ஒரு கருத்தில் தன் சிந்தனையை வேரூன்றி விட்டதை சற்றும் விட்டுக் கொடுக்காத அவளும், வளர்ந்த பனிக்கட்டிகளில் கை காலசையாமல் கிடந்து—பிறகு மூடுபனியால் மூடப்பட்டு ஆவிதுறந்திருக்கிறாள்.

பிறகு, காட்டு ஓநாய்கள் அவளின் தசையைப் பிடுங்கித்தின்றன.

புள்ளினங்கள் கந்தல் கந்தலான துணிகளை எடுத்துச் சென்று தங்கள் கூண்டுகளை அமைத்தன.

கவலைக்குரிய அந்தளலும்புகளை நான் வைத்துக் கொண்டேன். நம் குலமக்கள் இனி ஒருபோதும் யுத்தத்தையே காணக்கூடாதெனப் பிரார்த்தித்தேன்.

3. குட்டி நாய் பியரோ!

லெபவர் அம்மாள் ஒரு பட்டிக்காட்டாள்; அதிலும் விதவை—அவளுக்கேற்றப் போல வாய்த்திருந்தாள் ஒரு வேலைக்காரி, இவளும் ஒரு கடைந்தெடுத்த நாட்டுக்கட்டைதான். ஒரு சின்னஞ்சிறு வீட்டில்வசித்திருந்தனர் இவ்விருப் பெண்களும்.

வீட்டுக்கும் எதிரே சிறு தோட்டம் இருக்கவே அதிலே காய்கறி பயிர்களை வளர்த்தனர்.

ஓரிரவு யாரோ அங்கு புகுந்து ஒரு டஜன் வெங்காயங்களைத் திருடிவிட்டான்.

வேலைக்காரி ரோஸா இதைக் கண்டுபிடித்தது தான் தாமதம், ஓடோடிச்சென்று தன் எஜமானியிடம் செய்தியை வெளியிட, அந்த மாது அலறியடித்து ஓடிவந்தாள். உலகமே தலைகீழாகி விட்டது போலாகி விட்டது, அங்கே! லெபவர் அம்மாள் தோட்டத்தில் திருட்டு, கொள்ளை, தீவட்டிக் கொள்ளை! அப்படியாயின் அந்த ஊரில் திருடர்கள் இருப்பதாக அல்லவா பொருள்படுகிறது. இன்று திருடியவன் நாளை யும் திருடவரக்கூடுமன்றே!

திருடனின் காலடி சுவடுகளை யெல்லாம், மிரண்ட விழிகளோடு அவ்விருபெண்களும் கண்ணுற்றனர்; “இந்தப் பாருங்க — இந்தப் பக்கம் வந்திருக்கான் — இந்தப்பக்கம் சுவற்றிலே காலை வைச்ச ஏறிகுதிச்சிருக்கான் கள்ளன் — அவன் படிய விழ — பாம்பை கடிக்க!” இப்படி வரதப் பிரதிவாதம் செய்துக்கொண்டனர்!

நாளைக்கு என்ன நிகழுமோ — இதை எண்ணிக்கலங்கினர். இனிமேல் நிம்மதியாக கண்ணுறங்குவது எப்படியாம்! இந்தத் திருட்டுப் போன செய்தி பரவலாயிற்று. அக்கம் பக்கத்தினர் வந்தனர்; நிலையை உற்று நோக்கி உரையாடினர். புதிதாக வந்த ஒவ்வொருவருக்கும் வீட்டுக்கார இரு வனிதாமணிகளும் சம்பவத்தை சாங்கோபாங்கமாக விளக்கியதுடன், தங்களின் சொந்தக் கருத்துக்களையும் வெளியிட்டனர்.

கோடிவீட்டுப் பண்ணைச்சாமி ஒரு அபூர்வமான ஆலோசனையை அவிழ்த்துவிட்டான். “நீங்கள் ஒரு நாய் வளர்த்திருக்கணும்” என்பதே அது. ஆம்! வாஸ்தவம் தான். அப்பெண்கள் ஒரு நாய் வளர்த்திருக்கவேண்டும். அதுவும் யாரேனும் வீட்டை நெருங்கினால் கூப்பாடு போட்டு எழுப்பும் அளவுக்கு ‘சவுன்ட்’ உள்ளதாக இருந்தால் போதும். பெரிய நாய் தேவையில்லை. அம்மாடியோவ்! பெரிய நாயை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வார்களாம்? அது தின்றே இவர்களைக் கரைத்துவிடாதா? ஆனால் ஒரு சின்ன நாய்; சின்னஞ்சிறியது “அலாரம்” மாதிரி இருந்தால் போதும்!

வெங்காயக் களவுக்கு ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறிவிட்டு அனைவரும் சென்றபிறகு, நாய் வளர்ப்பது பற்றி வீட்டுக்காரி, வேலைக்காரியிடம் ஆலோசனைக் கலந்தாள். ஆயிரம் கருத்துக்கள், எதிர் கருத்துக்கள் அலசி ஆராயப்பட்டன. யானைக்கட்டித் தீனிபோடுவதுபோன்ற திகில் உணர்ச்சியே சிக்கனப்பிரியமுள்ள அவளுக்கு இவ் விஷயத்திலும் ஏற்பட்டது.

வேலைக்காரி ரோஸாவுக்கோ நாய் என்றால் சக்கரைக்கட்டி. தந்திரமாகப் பேசினாள். சின்னஞ்சிறு நாய் ஒன்றை வளர்ப்பதென்று இருவரும் முடிவு செய்தனர்.

ஆகவே பிடித்தமான நாயைத்தேடுவதில் தீவிர முயற்சிசெய்தனர். கண்டவைகளெல்லாம் காலுயர்ந்தவைகளாகவே, சூப் சட்டிகளைத் தீர்த்துக்கட்டுகின்றவைகளாகவே இருந்தன. மளிகைக் கடைக்கார ரோல்வில் சிறிய நாய் ஒன்று வைத்திருந்தான். இது

வரை அதனை வளர்த்த சிலவையேனும் சரிக்கட்டட்டுமே என்ற கருத்தில் இரண்டுபிராங்கள் அதற்கு விலை விதித்தான். வளர்க்க தயார், ஆனால் வாங்க இயலாது என்று கண்டிப்பாக கூறிவிட்டாள் லெபவர் அம்மாள்.

மளிகைக் கடைக்காரனுக்கு உலக விஷயம் தெரியுமாதலின் ஒரு நாள்காலை நாய்க்குட்டியை அந்த அம்மாள் வீட்டுக்கு முன்னறிவிப்பின்றியே கொண்டு வந்து விட்டாள். பழுப்பு நிறம், கால்களே இல்லாதது எனலாம். முதலை உடல், நரித்தலை, கொம்புவால், இப்படி ஒரு கலவையாக அது இருந்தது. வீட்டுக்காரிக்குப் பிடித்துவிட்டது. வேலைக்காரி கட்டி முத்தமிட்டாள். அதன் பெயரைக் கேட்கவும் 'பியரோ' என்றான் மளிகை வியாபாரி!

ஒரு பழைய சவுக்கார கேஸ்பெட்டியில் அதற்கு இடவசதி தரப்பட்டது. முதலில் கொஞ்சம் தண்ணீர் தந்தனர். அது குடித்தது. ஒரு சிறிய ரொட்டித்துண்டை நீட்டினர், அது சாப்பிட்டது. வீட்டுக்காரிக்கு இதைவளர்க்க வேண்டுமே என்ற கவலை அதற்குள் உண்டாகிவிட்டது! "பழகினதும் தனியே விட்டுவிடலாம்-ஊரை சுற்றி வயிறு வளர்த்துக் கொள்ளும்" என்று கருத்தொலித்தாள் வேலைக்காரி.

இது போலவே அந்தச் சிறிய நாய்குப் பூரண சுதந்திரத்தையும் வழங்கினர். ஆனால், சுதந்திரம் பசியைத் தணிப்பதாக இல்லை. அது குரைந்த தெனில் உணவுகேட்டுத்தான். இதற்காக, குரைக்கையில் இடி முழக்கமே செய்தது.

யார்வேண்டுமானாலும் தோட்டத்தினுள் நுழையலாம். வருகிறவர்களை யெல்லாம் அன்புடன் நக்கிற்று இதுவா காவல் காப்பது? குரைக்கணுமே—அதுதான் இல்லை. மௌன விரதமனுஷ்டத்தது. வீட்டுக்காரியும் அதனை விரும்பினாள். சமயங்களில் குழம்பு தோய்ந்த ரொட்டித் துண்டுகளையும் தந்தாள். வெறும் கையையும் நக்கக் கொடுத்தாள்.

ஆனால் நாய்வளர்ப்புக்கு உரிய அரசாங்க வரியைப்பற்றி மட்டும் அவள் கனவிலும் கருதவில்லை. எட்டுபிராங்க்கள் நாய்வரி கட்டுமாறு அரசாங்கத் தாள் வந்தபோது அவள் மூச்சே நின்றுவிடும் போலிருந்தது.

உடனே இந்த நாயைத் தொலைத்துத் தலைமுழுகி விடுவதென அவசரத்தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. யாரும் அதை ஏற்பதாயில்லை. அந்த வட்டாரத்தில் வசித்திருந்த எல்லோருமே அதனை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தனர். ஆதலின் நாயை வேறுவகையில் கழித்துக்கட்டிவிட முடிவுசெய்தனர்.

ஊருக்கு வெளியே, வெட்டவெளி நடுவேபேய்க்குடை மாதிரி ஒரு குடிசை அமைந்திருக்கிறது. அதை நெருங்கிப் பார்த்தால்தான் விஷயம் வெளிச்சமாகும். பூமி மட்டத்திலிருந்து 20 கெஜம் ஆழத்திற்கு பாழ்கிணறு போல பயங்கரக்குழி ஒன்று அங்கே அமைந்துள்ளது; இதனுடன் இணைகின்றன, பூமிக்குள்ளமைந்த சுரங்கப் பாட்டைகள்.

வருஷத்திற்கு ஒரு முறை களிமண்தோண்டி எடுப்பதாக அந்தக் குழிக்குள் ஆள் இறங்குவதுண்டு.

மற்றகாலங்களில் தண்டனைக்குரித்தான நாய்களின் கல்லரையாக அது இருந்துவந்தது. அந்தக் குழிக்கருகில் செல்லும் போதெல்லாம் கெஞ்சும் குரலிலும், வெறிபிடித்த வேகத்திலும், தன்னம்பிக்கையற்றுப் புலம்பும்நிலையிலும் குரைத்து முறையிடும் நாய்களின் குரலோசையைக் கேட்கலாம். இருள் சூழ்ந்த அப் பொந்தினுள் பயங்கரமான சம்பவங்களே நாடோறும் நிகழ்கின்றன.

பத்துப் பன்னிரண்டு நாட்களாகப் பசித்துப் புலம்பும் மிருகம், இதற்குமுன் இவ்வாறிருந்து இறந்ததின் — அழுகிய மாமிசத்தை உண்டே சிலநாட்கள் கூடுதலாக அங்கே ஜீவிக்கிறது. இந்த நிலையில் பல நாய்கள், தனியே, கடும்பசியுடன், கொடுமைத் தீபறக்கும் கண்களுடன் அங்கேயிருக்கின்றன. சுற்றி சுற்றி வருகின்றன. தப்பவழியுண்டா என்று ஏக்கத்துடன் எங்கும் பார்க்கின்றன, மலைக்கின்றன, ஏமாற்றத்துடன் அயர்கின்றன. ஆனால், பசி அவைகளை எட்டித்தள்ளுகிறது, உடனே போரில் இறங்குகின்றன. ஒன்றையொன்று வெறியொடு தாக்க, வெகுநேரம் உக்கிரமாக நடக்கிறது இந்த மகாபாரதம். வலிமை மிக்கது இளைத்ததை வீழ்த்தி அதை உயிரோடு உண்கின்றது, அங்கே.

இந்த நிலைக்கே சிறிய நாய் பியரோவை உட்படுத்துவதென தீர்மானித்திருந்தனர், அந்தப் பெண்கள் — இந்தக் காரியத்தை இனிது நிறைவேற்ற 10 காசுகளே கேட்டான் தலையாரி. இது லெபவரம்மாளுக்கு அளவுமீறியதாகப்பட்டது. பக்கத்துவீட்டுக் காரன் 5 காசுகளுக்கு சம்மதப்பட்டான். இதுவும்

அதிகமே! வேலைக்காரி ரோஸா இக்காரியத்தை நாமே செய்துவிடலாம் என்று யோசனை கூறினாள். இரவு சூழ்ந்தது அவ்விதமே கிளம்பலாமென முடிவாயிற்று.

அன்று மாலை சின்ன நாய்க்கு ஒரு சொட்டு வெண்ணெய்யுடன் நல்ல சூப் தரப்பட்டது. அதுவும் வயிறூரக் குடித்து வாலாட்டி மகிழ்ச்சி தெரிவித்தது உடனே ரோஸா அதனை 'லபக்' எனப் பிடித்து துண்டில் சுற்றி எடுத்துக்கொண்டாள்.

இருவரும் பெருநடைப் போட்டு வேகமாக நடந்தனர். மரணக் குழியை அடுத்ததும் லெபவரம் மாள் அதன் உட்பக்கம் எட்டிப்பார்த்தாள். வேறு மிருகம் ஏதேனும் அங்கிருந்துப் புலம்புகிறதா என்ற நிய. இல்லை, அங்கே வேறெதுவுமில்லை! பியரோ தனியாகத்தான் அதில்கிடக்கும். வேலைக்காரி ரோஸா வுக்கு துக்கம் நெஞ்சைப் பிளந்தது அழுகைத் தொண்டையை அடைத்தது. பிறகு சின்ன நாயை குழிக்குள் வீசினர். இருவரும் சேர்ந்தாற்போல எட்டியும் பார்த்தனர்.

முதலில் இலேசாக சத்தம் கேட்டது — பிறகு இதயம் வெடிப்பது போல பெரும் சத்தம் எழுந்தது — படுகாயமடைந்த வேதனைத்தாட்கஇயலாத மிருகத்தின் அபயக்குரலே அப்பரிதாப ஓலம். உலகின் திக்கை நோக்கி இருக்கும் ஒரே ஒரு ஓட்டையான அக் குழியின் வாயிற் பக்கம் தலையை நிமிர்த்தி, “காப்பாற்று, காப்பாற்று” எனக்கசிந்துருகும் கதறலே அப்படி எழுந்தது.

நாய் பியரோ, குரைத்தது, இதயம்நோக, கெஞ்சு குரலில் இடையறுது குரைத்தது.

விட்டெறிந்தப் பெண்களுக்கோ நெஞ்சுக்கரிப்பும் திகிலும், விவரிக்க இயலாத பீதியும் பீடித்தன. அவர்கள் பிடித்தனர் ஓட்டம். ரோஸா வேகமாக ஓட

வே “நானும் வர்ரேன், என்னையும் அழைத்துச்செல்” என்று கத்தியபடி பின் தொடர்ந்தாள் வீட்டுக்காரி.

அன்றிரவு, அவர்களுக்கு ஒரு பூதக்கனவாக வே வாய்ந்தது.

லெபவரம்மாள் கனவு கண்டாள், இவ்விதம்: “அவள் உணவருந்த மேசைக்கருகே அமர்ந்திருக்கிறாள். சூப்போப்பையின் மூடியைத் திறக்கவும் அதனுள் நாய் பியரோ இருக்கிறது. ஒரே பாய்ச்சலில் இவள் மூக்கைக் கடித்து விடுகிறது,”

அவள் திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்தாள். நாயின் அழுகரல் கேட்பது போலிருந்தது. கவனமாக காதை வளைத்துக்கேட்டாள், எதுவும் கேட்கவில்லை.

மறுபடியும் கண்ணுறங்கினாள்! இப்பொழுது “விசாலமானப்பாட்டையிலே, முடிவேயில்லாத நீண்ட சாலையிலே சென்று கொண்டிருக்கிறாள். வழிநடுவில் யாராலோ கை விடப்பட்டது போல் பெரிய கூடையொன்றிருந்தது. அது அவளுக்கு அச்சத்தையும் தந்தது. அதைத் திறக்கவும் சின்ன நாய் பியரோ அவளின் கையை விடாப்பிடியாகக் கவ்விற்று. கடியுண்டக் கைமுனையில் நாய் தொங்க, அலறியடித்துக் கொண்டு அவள் ஓடினாள் ஓடினாள், ஓடினாள்...”

காலைப்புலர்ந்ததும், வெறிபிடித்த நிலையில் எழுந்த வீட்டுக்காரி நாயைக் கைவிட்ட இடத்திற்கு ஓடினாள்.

அது குரைத்தது, குரைத்தது. இரவெல்லாம் குரைத்திருந்தது. அவள் அழுதாள் ஆயிரம் மென்

மொழிகளால் அதை அழைத்தாள். அதுவும், பலசிரமங்களினிடையே தனது இயற்கைக் குரலால் அவளுக்கு மறுமொழி பகன்றது.

எனவே, அங்கிருந்து அதனை வெளியேற்றி அதன் ஆயுள் முழுவதற்கும் சிறந்த முறையில் காப்பாற்றுவதாக பிரதிக்கைஞ் செய்துக்கொண்டாள்.

அக்குழியை சுத்தம் செய்யும் பொறுப்பையுடைய கிணறு வெட்டியிடம் ஓடினாள். தனது பிரச்சினையும் சொல்லிக் காட்டினாள். அவன், இவள் கூறுவதையெல்லாம் இடைமறிக்காமல் கேட்டுக்கொண்டு “சரி ஓங்க நாய்க்குட்டி தானே வேணும். நாலு பணம் ஆவும்” என்றான்.

அவள் துள்ளிக்குதித்தாள். இரவெல்லாம், பகலெல்லாம் அவள் அனுபவித்த வேதனை நொடியில் பறந்தது.

“ஆங்! நாலுபணமா? சீனத்து வித்தையோ? குழிக்குள்ளே நீர் அதை சாவடிக்கப் போறீராக்கும் நாலுப்பணமாவது, கத்தரிக்காயாவது?” என்று விட்டாள்.

“பிர்! கவுறு, ஆயுதம், எல்லாத்தையும் எடுத்துக்கிணுபோயி, அந்த துட்ட நாக்குட்டியெ வெளியாக்கி எங்கையும் கடிக்க விட்டுக்கிணு, சும்மா ஒம்மானை சந்தோசப் படுத்துறதுக்காவ கொடுப்பாங்கிளேங்கிறேன்? எறக்கமனசு இருக்கும்போது ஏங்க குழியிலே தள்ளனுங்களாம், பிர்” என்றான், அவன்.

“நாலு பணம் — நாலு பணம்” நாலு பணம்’ என்று நாவசைத்தவாரே அங்கிருந்து நகர்ந்தாள் லெடிவர் அம்மாள்.

வீட்டையடைந்ததும் வேலைக்காரிரோஸாவிடம் இதுபற்றி ஆலோசனைக் கலந்தாள். “நாலுபணமா? அம்மாடியோவ் — காசு ஆச்சி! எனக்கு ஒரு யோசனை தோணுதுங்க! அது சாவாமல் இருக்கிறதுக்காக நாம எதினாச்சும் போட்டு வந்தால்?” என்று பின்பாட்டுப் பாடினாள், அவள்.

வீட்டுக்காரி மகிழ்ந்து மலராளுள் இந்த மகத்தான மந்திராலோசனையால் — வெண்ணெய்த் தடவிய பெரிய ரொட்டி யொன்றை எடுத்துக்கொண்டு உடனே இருவரும் கிளம்பினர்.

அதைக் கவள அளவாக வெட்டி பியரோவுக்கு பேச்சுக் கொடுத்தபடி, குழியினுள் போட்டனர். ஒரு துண்டை விழுங்கியதும், அடுத்ததை விழைந்துக் குரைத்தது சிறு நாய்.

இருவரும், மாலைப் பொழுதில் அங்கு வந்தனர். மறு நாள் — இதையடுத்துப் பல நாட்கள் — ஆனால், தினசரி ஒரு நடையே அவ்விதம் உணவு இறைக்க வந்தனர்.

ஒருநாள் காலை வழக்கம்போல் குழிக்குள் ரொட்டித் துண்டைப் போடுகையில் இடி முழக்கம்போல நாய்க்குரைத்தல் செவிக்கெட்டியது. அங்கே இரண்டு நாய்கள் இருந்தன. பெரிய குக்கல் ஒன்று அவர்களுக்குத் தென்பட்டது.

“பியரோ” என்று அழைத்தாள், ரோஸா. பியரோ பதிலுக்குக் குரைத்தது. உணவை வீசினாள். ஆனால்? தின்பண்டம் விழுந்த ஒவ்வொரு முறை

யும் ஒன்றையொன்று இடித்துத்தள்ளுவது தெளிவாகக் கேட்டது. பிறகு, புதிதாகவந்தப் பெரிய நாயினால் கடியுண்டு சின்ன நாய்பியரோ அலறுவதும் கேட்டது. வலியது மெலியதை வதைத்து — அதன் உணவைப் பிடுங்கித்தின்றது.

“இது உனக்கேதான் பியரோ” என்று தெளிவாகச் சொல்லியபடியே அம்மாதர் உணவை எறிந்தனர். உண்மையில் பியரோவுக்கு எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தனர் அப்பெண்கள். “இந்தக் குழியில் தள்ளுகிற ஊர் நாய்க்கெல்லாம் சோறுபோட எந்தலையிலே கூழா காய்ச்சி ஊற்றியிருக்கு! இது நம்மாலே முடியாது” என்று வெறுப்புடன் பகர்ந்தாள் லெபவரம்மாள்.

அப்பகுதியில் வாழும் மற்ற நாய்களைப்பற்றி எண்ணித் திடுக்கிட்டவளாக வந்தவழியே திரும்பினாள் நாய்க்குப் போடப்படாமல் கையில் எஞ்சியிருந்த ரொட்டித்துண்டையும் வழிநடையில் தர்னே கடித்துத்தின்றாள்.

வேலைக்காரி ரோஸா கண்களைத் துடைத்தவாறு அவளைப்பின்தொடர்ந்தாள்.

4. ஒரு மகன்.

விசந்தகாலம் தன்னுடைய ஜீவ அலையை எழுப்பி, பூத்துக்குலுங்கச் செய்த மலர்ச்சோலையிலே, அவ்விரு நண்பர்களும் உலவினர். அவர்களில் ஒருவர் செனட்டர், இன்னொருவர் அகாடமி உறுப்பினர். கெம்பீர உருவமும், அறிவு ததும்பும் தோற்றமும் வாய்ந்த புகழ் பெற்ற கனவான்களே, அவர்கள்.

முதலில் அரசியலைப் பற்றி விவாதித்தனர். சிறிது மௌனம். இளங்காற்றின் தண்மையில் களைப் படைந்ததுபோல் சோர்ந்து நடந்தனர் சிறிது நேரம். வானோங்கி வளர்ந்து நின்ற ஒரு விசிறி வாழை மதுரமான, தேன்மயமான சுவாசத்தைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தது. எண்ணற்ற வண்ணமலர்கள் தென்றலில் நறுமணம் கலந்தன.

செனட்டர் சற்று தயங்கி நின்றார். உயிரூட்டும் ஜீவக்காற்றலையை இதயம் விம்ம சுவாசித்தார். தவழும் தென்றலிலே உயிர் அணுக்களை வாரியிறைத்து, நள்ளிரவுப் பரிதியாய் மின்னி நிற்கும் காதல் தருக்களை ஆழ்ந்து நோக்கினார்: “கண்ணுக்கும், கவனத்திற்கும் தென்படாத இந்த நுண் அணுக்கள், காற்று வாக்கில் பறந்தோடி நூறு மைல்களுக்கப்பால் சென்று வீழ்ந்தது, அங்கேயுள்ள விருகுகளின் தாய்மை சக்தியுடைய மலர்களுடன் இரண்டறக்கலந்து புதுக்கன்றுகளைத் தோற்றுவித்து; நம்மைப் போல வாழ்ந்து மரித்து, சந்ததிகளைத் தோற்றுவிக்கும் சக்தியை சிந்திப்பின் பிரமிப்பே ஏற்படுகிறது” என்றார் பெருமூச்செறிந்தவாறு.

தண்மையூட்டும் காற்றலையிலே நறுமணத்தை அள்ளியிறைத்தவாறிருக்கும் மரம் ஒன்றை நெருங்கி: “உலகில் நீ தோற்றுவிக்கும் மக்களின் தொகையை மட்டும் நீயறியக் கூடுமாயின், தர்மசங்கடமாகிவிடும் உன் நிலை. இதோ ஒரு மலர் — வெகு — சூலபமாக தன் சந்ததியை உற்பத்திப் பெருக்கம் செய்கிறது, கவலையோ கண்ணீரோ இன்றி அவைகளைக் கைவிடுகிறது. அவைகளைப் பற்றிய அக்கரையின்றியே தன் காரியத்தைத் தொடர்கிறது” என்றார் செனட்டர்.

அகாடமி உறுப்பினர் இடைமறித்து, “நாமும் தான் அது போலச் செய்கிறோமே” என்றார் சமாதானமாக.

“ஆமாம்! நான் மறுக்கவில்லை! நாமுந்தான் அப்படி நம் தோன்றல்களை பலசமயங்களில் கைவிடுகின்றோம். ஆனால், அவைகளின் நிலைமையை நாம் அறிந்து வைத்திருக்கிறோமல்லவா? இதுவே, மற்ற உயிரினங்களிலிருந்து நம்மைப் பிரித்து உயர் நிலையில் நிறுத்தி வைத்திருக்கும் மகத்தான பண்பாகும்” என பதிலிறுத்தார் பாராளுமன்ற உறுப்பினர். இம்மறுமொழிக்கு, கலைக்களஞ்சிய அங்கத்தினர் தலையை அசைத்து: “என் கருத்து அதுவல்ல! தனக்குத் தெரியாத நிலையிலேயே, உலகின் எங்கோ ஒரு மூலையில் பிள்ளைகளைப் பெற்று வைத்தில்லாத மனிதன் எவனுமே இவ்வுலகில் கிடையாது எனலாம். அவனால் விளைந்த அப்பிள்ளைகள் — “தந்தை பெயர் தெரியாதவன்” என்ற அவச்சொல்லை வாழ்நாள் முழுவதும் சுமந்து, மனசாட்சியற்ற முறையில், இந்த மரங்கள் ஜீவ விதைகளைக்காற்றில் தூவிவிடுதைப் போலத்தான் பிறந்து மடிகின்றனர் என்கிறேன். நாம் அனுபவித்த ஆரணங்குகளின் தொகையை கணக்கு எடுப்பின், சற்றுமுன் நீர் சொன்னது போல இந்தச் செடியின் சந்ததியைக் கணக்கிடத் திக்குமுக்காடுவது போன்ற நிலையே—நம் விஷயத்திலும் ஏற்படுமன்றோ? பதினெட்டு வயது தொடங்கி நாற்பது வயது ஈடுகவுள்ள இடைவழியில் — சூழ்நிலைக்கேற்ப அனுபவித்த இன்ப உறவுகளையும், மணிநேரமே இணைந்த கூட்டுக்களிப்புகளையும் — இவைகளின் விளைவுகளையும் சிந்திப்பின் நெஞ்சம் திடுக்கிடத்தானே செய்யும்! இன்ப விரும்பிகளாகத் திரிந்தப் பருவத்திலே இருநூறு முந்நூறு எழிலார்களுடனேனும் சற்று நெருங்கிய உறவு கொண்டிருக்க மாட்டோமா? அந்தக் குவியலிலே ஒன்றுடனேனும் உமது சந்ததிப் பெருக்க சக்தியைப்

பதித்து வைக்கவில்லை என்று நிச்சயமாக சொல்ல முடியுமா, உம்மால்? இதன் விளைவாக வந்த ஒரு மகன் காலாடியாக, சிறைவாசியாக, உருப்படாதவனாக, வழிப்பறிகள்ள்ளனாக, நல்லோரைக் கொல்லும் கொலைக்காரனாக உயிர்வாழ்வானே எனக்கருதாதிருக்கமுடியுமா? அல்லது ஆபாசம் நிறைந்த ஓரிடத்தில் ஆசைப் பொருளாய் உயிர்வாழும் ஒரு மகளாக, பெற்றவளால் கைவிடப்படும் அதிர்ஷ்டமும் வாய்த்திருப்பின் — ஒரு குடும்பத்திற்குப் பொங்கிப்போடும் சமையல்காரியாக — உமது ஜீவ சக்தி சஞ்சாரம் செய்கிறதென்பதை மறுக்கத்தான் இயலுமா.....?

“தேவடியாள்கள், தாசிகள் என நாம் நாம கரணம் சூட்டி அழைக்கும் நங்கையர் ஒவ்வொருவரும், யாருக்குப் பெற்றோம் என்று அறியமுடியாத நிலையில் ஒன்றி ரண்டுப் பிள்ளைகளை, பத்து இருபது பணங்கள் அன்பளிப்புக்காக, வேற்றார் அரவணப்பில் கட்டுண்டதின் விளைவாய், பெற்றுவைத்திருக்கின்றனர் தொழில் எனில் எல்லாவற்றிலும் லாப நஷ்டமுண்டு. இவ்விதம் தோன்றிய இந்தத் “துண்டு” கள் அவர்களின் தொழில் முறையில் கண்ட ‘நஷ்டப்’ புள்ளிகளாகும். அவர்களைத் தோற்றுவித்தப் பெருந்தகைகள் யாராம்? நீர் — நான், எல்லோருந்தான் — சந்தர்ப்பவதிகளாக இன்ப மனுபவிக்கும் அனைவரும் பொறுப்பாளிகளே! நண்பர்கள் அளிக்கும் நல்விருந்து பசாரங்களிலே, நளினக்கலையரங்குகளின் நிகழ்ச்சி அனுபவங்களிலே பங்கெடுத்ததற்காக நாம் அடைந்தத் தங்கப் பதக்கங்கள், தோழரே, அவை! இன்பத்தின் மிருகவெறியால் தசை முறுக்கேறி, கட்டுடைத்து துணிகரமாக ஈனச்செயல்களில் ஈடுபட்டு சல்லாபித்த

சிலமணி நேர அனுபவத்தினால், கைமேல்கண்ட பலன்கள் அவை.

“திருடர்கள், தெருப் பொறுக்கிகள், துன்பக் கேணியில் திகைத்துழலும் அத்தனைரக தரித்திர சொரூபங்கள், யாவும் — முடிவில் — நம் மக்கள்தாம்! நமக்கும் நல்ல புத்திபடித்துக் கொடுக்கமுடியுமாயின், நாமே அத்தகையப் பாபிகளாகப் பிறந்து அலைவது மேலல்லவா? ஏனெனில், அந்தத் துன்பப்பிண்டங்களும் தான் சந்ததிப் பெருக்கம் செய்கின்றன.....

“என்பங்கில் நடந்த ஒரு அவக்ஷணமான கதையை—என் மனசாட்சியை, வாட்டி வதைக்கும் சம்பவத்தை சொல்லுகிறேன். என் வரையில், என்னை விடாமல் செல்லுமிடமெல்லாம் துரத்தி வரும் கவலைப் பேய், அது. இன்னுமொருபடி அதிகமாக கூறுவதெனில்’ இடையருத சந்தேகம், தணியாத தயக்க வெறியது. என்னை ஈவிரக்கமின்றி பயங்கரமாகத் துன்புறுத்தித்திரிவது.

“அப்பொழுது எனக்கு வயது இருபத்தைந்து. தற்போது மந்திரிசபை உறுப்பினராக இருக்கும் என் என் நண்பர் ஒருவருடன் “பிரதாங்” (Bretagne) வரை கால் நடைப் பிரயாணம் ஒன்றை மேற்கொண்டேன்.

பதினைந்து இருபது நாட்கள் கடுமையாக நடந்து, வடப்பக்கத்து கடலோரப்பகுதிகளைத்தாண்டி, ‘பினிஸ்தரின்’ ஒரு பாகத்தையும் கடந்ததன் பின், ‘துவார்னெக்’ ஐ அடைந்தோம் — அங்கிருந்து

மீண்டும் வழிநடந்து 'ஓப்' என்று பெயர் முடியும் ஏதோ ஒரு கிராமத்தில் இரவைப்போக்கினோம். மறு நாள், என் நண்பனை எழுந்திருக்க வொட்டாது செய்து விட்டது கட்டில். வழக்கப்படி 'கட்டில்' என்கிறேன், நாங்கள் படுத்திருந்தது என்னவோ இரண்டு வைக்கோல் கட்டுகள் தாம்.

அந்தமாதிரியான இடத்தில் காய்ச்சலாக கிடப்பது முடியாத காரியம். அவனை எழுந்து நடக்கும்படி நான் தூண்டினேன். மாலை நான்கு, ஐந்து மணியளவில் 'ஓடியர்னை' வந்தடைந்தோம். மறு நாள் சற்று குணப்பட்டது — மறுபடியும் வழியைத் தொடர்ந்தோம். வழியிலேயே என் நண்பனின் நிலை படுமோசமாகி விட்டது. மிகவும் சிரமப்பட்டு "லப்பே பாலத்தை" அடுத்தோம்.

அச்சிற்றூரிலேனும் தங்குவதற்கு வசதியான ஒரு பிரயாணிகள் விடுதியிருந்தது. என் நண்பன் படுத்துவிட்டான், பக்கத்து ஊரிலிருந்து மருத்துவர் அழைத்து வரப்பட்டார், விளக்கம்தர இயலாத நிலையில் — கடுமையான காய்ச்சல் என்று அவர் கணித்தார்.

'லப்பே பாலம்' என்ற சிற்றூறைத் தெரியுமா உங்களுக்கு? தெரியாதா பரவாயில்லை! — பிரதாங்குதியில், அம்மாகணப் பண்பாட்டையும், கலைச் செறிவையும் இயற்கைப் பொலிவோடு மெருகுதீட்டி விளக்கும் சிற்றூர், அது. இன்றளவும் கூட அதன் பழக்க வழக்கம் மாறுபடவில்லை. "இன்னும் கூட" என்று சொல்லுகிறேன். காரணம் வருடம் ஒரு முறை அங்கே நான் சென்று வருகிறேன்.

காட்டுப் பறவைகளின் கூட்டு சஞ்சாரத்திடையே, அலையெழுத்து தேக்கம் கொண்ட ஒரு பெரிய குளத்தில், தன் ஸ்தூபிகளின் பாதத்தை நனைத்தபடி நிற்கும் பழையதொரு கோட்டை. படகுகள் பல ஊரினுள் செல்லும் வசதியுடைய ஆறும் ஆங்குளது. நெருக்கமான வீதிகளின் இரு கரைகளிலும் பண்டைக்கால நாகரிகத்தை எடுத்தியம்புமாறு அமைந்துள்ளன வீடுகள். ஆண்களின் தலையில் பெரியதொப்பி. பெண்கள் பெரிய படைப்புகள்! அழகும், “ஜிலுஜிலுப்பும்” மிக்கவர்கள். கேடயம் போல் வாய்ந்த கம்பளி சவுக்கங்களினுள் சிறையிடப்பட்டவை, அவர்களின் பலம் வாய்ந்த மார்புகள்.

நாங்கள் தங்கியிருந்தப் பிரயாண விடுதியின் உபசாரப் பெண் பதினெட்டு வயதினள். நீலக் கண்கள்; அவைகளில் கரும்புள்ளிகளாக மின்னின “பாப்பா” க்கள். முத்துவிசையைப் போன்ற பற்கள். ‘கொல்’ லென்று சிரிப்பின் நெஞ்சை “அள்” னென்று ஒலித்தன. அவளுக்கு ஒரு வார்த்தை கூட பிரஞ்சு தெரியாது. தன் இனத்தவரைப் போல அப்பிரதேச மொழியே பேசினாள்.

என் நண்பனும் சீக்கிரமாக குணமடையவில்லையாதலின்; வியாதி இன்னதென்றே கண்டுபிடிக்க முடியாத அந்தநேரத்தில் பூரண ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும், புறப்படக் கூடாதென்று தடைப் போட்டுவிட்டார் மருத்துவர். அவனருகிலேயே என் பொழுதைக்கழிக்க நேர்ந்தது. அடிக்கடி-அங்கே அந்த பெண் உணவோ கஷாயமோ கொண்டு வந்தாள்.

நான் அவளைக் கொஞ்சம் கவனித்தேன். அது, வும் அவளுக்குக் களிப்பூட்டுவது போல இருந்தது. ஆனால், எங்களிடை பேச்சு எதுவும் எழவில்லை; ஒருவர் மொழி ஒருவருக்குப் புரியாதகாரணத்தினால்.

ஒரு நாள் இரவு, வெகுநேரம் என் நண்பனரு கில் இருந்துவிட்டு எனதறைக்குச் சென்றபோது அப் பெண் அங்கே நுழைவதைக் கண்டேன். திறந்த கதவெதிரேதான், நான் செய்வது இன்னதென்றே விளங்காது விளையாட்டுத்தனமாக அவளை என்கரங் களிடைத் தழுவினேன். அவள் திடுக்கிட்டாள். ஆனால், என்னை அவள் எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்ய ஒருவினாடி அவகாசமும் கொடாமல் அவளை அறைக் குள் தள்ளி கதவைத் தாழிட்டேன். அவள் என்னையே வெறித்து நோக்கினாள். பீதி, நடுக்கம், பிரமிப்பு யாவும் அவளின் கனற்பார்வையில் தெறித்தன.

விஷயம் அம்பலமானால் ஏற்படும் ஆபத்தான விளைவுகளை எண்ணி சத்தமிடவில்லை, அவள். முதலில் வேலையிலிருந்து தள்ளப்படலாம், பிறகு, தன் தந்தை யாலும் துரத்தப்படலாம்.

இதை நான் விளையாட்டுக்காவே செய்தேன். ஆனால் அவளை எனதறைக்குள் தனியாகக் கொண்ட தும், அடையும் வேட்கை என்னைப் பீடித்தது. சத்த மெழாத, மிக நீண்டநேரப் போராட்டம் மூண்டது. ஒண்டிக்கு ஒண்டி சண்டையது. மூச்சுத் திணற, வியர்வை வழிந்தோடப் புரிந்த மல்யுத்தமது. அவள் பராக்கிரமத்தோடு எதிர்த்தாள். சமயத்தில் ஒரு மேஜையில், நாற்காலியில், ஒரு பெட்டியில் மோதி னோம் — அடுத்தவரை அச்சத்தம் எழுப்பிவிடக்

கூடாதே என்ற கிலியில் அசைவற்று இணைந்தே நின்றோம். பிறகு எங்கள் யுத்தத்தைத் தொடர்ந்தோம்.

தாக்கியவன் நான்—தாங்கித் தடுத்தவன் அத்தளிர்க் கொடியான். முடிவில் களைத்து சேர்ந்து வீழ்ந்தான். நான், தரையிலேபே வெறியோடு சேர்ந்து விட்டேன். மயக்கம் தெளிந்தெழுந்ததும், அவள் கதவைத்திறந்து கொண்டு ஓடிவிட்டாள்.

இதையடுத்து சிலநாட்கள் அவள் தலைமறைவாகவே இருந்தாள். என்னை நெருங்கவிட வில்லை. பிறகு, என்னண்பனும் குணமடைந்துவிடவே, எங்கள் பிரயாணத்தை மீண்டும் தொடரும் கட்டத்தை அடைந்தோம். அன்றிரவு அவள் சத்தம் செய்யாமல் எனதறைக்கு வந்தாள்.

என்கரங்களிடையே வீழ்ந்து ஆவலோடு தழுவினாள். விடியும்வரை என் அணைப்பில் கிடந்தாள். இன்பமுட்டினாள், அழுதாள், புலம்பினாள். சொல்லால் விளக்க சக்தியில்லாத ஒரு நங்கை, செய்கையால் தெளிவு படுத்தும் அத்தனை வித அன்புச் சபதங்களையும், ஏமாற்றத்தின் ஏக்க நிலையினையும் உணர்த்தினாள்.

எட்டு நாட்கள் சென்றன. எல்லாவற்றையும் நான் மறந்தேன். பிரயாணம் செய்கையில் சர்வசாதாரணமாக நிகழும் அந்த அனுபவப் புதுமையை — நினைவினின்றகற்றினேன். ஏன் — பிரயாண விடுதிப் பெண்கள் வருவோரை உபசரிக்க வேண்டியவர்கள் தானே!

இன்றொரு முறை இதைப்பற்றி சிந்திக்காதநிலையில் பறந்தோடின, முப்பது ஆண்டுகள். “லப்போபாலத்” திற்கு, அக்கால வெள்ளத்தில் நான் திரும்பியதுமில்லை.

1876ம் ஆண்டில் தான் நூல் ஒன்றுக்கு ஆதாரச் செய்திகள் சேகரிப்பதற்காக அப்பகுதிக்கு நான் சென்றேன்.

எதுவும் மாறுதலடைந்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. குளத்தருகே அதேபழைய கோட்டை; பிரயாணிகள் விடுதி புதுப்பித்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது. அது னுள் நுழைந்த போது, பதினெட்டு வயதுடைய இரு இளம் பெண்களால் இனிது வரவேற்கப்பட்டேன். மாலை மணி ஆறு. உணவுண்ண அமர்ந்தேன். விடுதிக்குடையவரே எனக்குப்பரிமாறினார். விதி என்னைத் தண்டிக்கத் துவங்கி விட்டதுபோலும்! எனவேதான், என்னைமீறி இந்த வார்த்தையை உதிர்க்க நேர்ந்தது. “இந்த நிலையத்தை முன்பு நிர்வகித்தவர்களை உங்ககளுக்குத் தெரியுமா? சுமார் 30 வருடங்கட்கு முன்பு இங்கே 15 நாட்கள் தங்கிச்சென்றிருக்கிறேன். நான் கூறுவது பழைய கதை” என்றேன், அவரிடம்.

“அவர்கள் என் பெற்றோர்” என்று பதில் வந்தது. என்பழைய நினைவுகளை யெல்லாம் கிளறி — எத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில், வலுக்கட்டாயமாக அங்கே தங்கநேர்ந்த தென்பதை யெல்லாம் அவரிடம் கூறினேன். அவர் பேச்சை முடிக்குமுன் “நன்றாக நினைவிருக்கிறது. எனக்கு அப்போது 15—16 வயதிருக்கும். நீங்கள் மூலைப்பக்கத்து அறையிலும், உங்கள் தோழர் தெருப்புறத்தீலும் தங்கியிருந்தீர்கள்” என்றார்.

அப்பொழுதுதான், முன்பு இன்பமூட்டிய இளம் பெண்ணின் நினைவு எனக்கு வந்தது. “ஆமாம்! உங்கள் தந்தையுடன் ஒரு இளம் பெண் இருந்தாளே. குளுமையான நீலநயனத்தாள் — முல்லைப் பல்லுடை

யாள் ... மதுர மொழியினுள் மாமதுர ...” என்றேன் தன்னை மறந்து.

“ஆமாம் சார்! கொஞ்ச காலத்திற்குப் பின், பிரசவித்து இறந்துவிட்டாள். (வெளிப்புற முற்றத்தில் எருக்குன்றை கிளறிக் கொண்டிருந்த ஒரு நொண்டியை சுட்டிக்காட்டி) “இவன்தான் அவள் பெற்ற பிள்ளை” — என்றார் ஹோட்டல்காரர். நான் சிரித்துக் கொண்டே “ஆள் அழகாயில்லையே, முகஜாடை அவளுடையது போலில்லையே! அது அப்பனைப் போல இருக்குமாக்கும்” என்றேன், விகடமாக.

“இருக்கலாம்! ஆனால் அந்தப் படுபாவி யார் என்றுதான் ஒருபோதும் எங்களுக்கு விளங்கியதில்லை. அவளும் இதைவெளியிடாமல் உயிர்நீத்தாள். அவளுக்கொரு காதலன் இருந்ததாக, இங்கே ஒருவருக்கும் தெரியவராது. அவள் கர்ப்பிணி என்றறிந்ததும் எங்களுக்கெல்லாம் பேராச்சரியமாகவே இருந்தது. எவரும் அதை நம்ப மறுத்தனர். அப்பாவிப் பெண்ணை எந்த மடையனோ கெடுத்துக் கைவிட்டுக் கொன்றுவிட்டான் —” என்றார் சற்று கடுமையாக.

என் உடல் நடுங்கிற்று. துன்பம் நேர்கையில் இதயம் கிடுகிடுக்குமே, அத்தகைய ஊசாட்டத்தில் நான் மதிமயங்கினேன். முற்றத்தில் நின்ற மனிதனை நான் நோக்கினேன். குதிரைகளுக்கு வாளிநிறைய நீர் மொண்டு வந்திருந்தான். அவனுடைய ஒரு கால் இன்னொன்றைவிடக் கட்டை. அதை வேதனையுடன் ஊன்றி, நீர்வாளிகளை சிரமத்துடன் தூக்கி நடந்தான் கந்தல் கந்தலான ஆடைகளை அவன் அணிந்திருந்தான். அழுக்கும் புழுதியும் படிந்தமேனி. பின்னியத்

தாம்புக்கயிறுகளைப்போல அவன் தாடையில் தொங்கினசடை மயிர்கள்.

“பயல் உருப்படாதவன். இதற்குமேல் தகுதி கிடையாது. அதுவும் இரக்கப்பட்டு வைத்திருக்கிறோம். எல்லோரையும் போல அவனையும் வளர்த்திருந்தால் அவன் சீரடைந்திருக்கலாம். என்ன செய்வது சார்? தந்தையுமில்லை, தாயுமில்லை. தாங்கும் நாணயமுமில்லை; என் பெற்றோர்க்கு — அவன் மீது இரக்கம் — இதற்குமேல் என்ன சொல்வது? அவன் அவர்கள் பிள்ளையா இதற்குமேல்கவனிக்க? புரிகிறதல்லவா?” என்றார் விடுதிக்காரர்.

நான் ஒருபதிலும் சொல்லவில்லை. அறைக்குள் சென்று கட்டிலிலே களைத்துப் படுத்தேன். அந்தக் குதிரைப்பாகனைப் பற்றியே இரவு முழுவதும் சிந்தித்தேன். “அந்தோ! அவன் என்மகனாக இருந்தால் என் செய்வது? என்னுடை உதிரத்தோன்றலாக இருப்பின் என்னாவது? துன்பக்கேணியில் உழலும் இவனைப் பெறுவதற்காக, இன்பத்தேன் வண்டாகத் திரிந்த ஏழைப் பெண்ணை நான் கொன்றிருக்கிறேனா? இருக்கலாம், ஏன் இருக்காது?” என சீறியெழுந்தது என் மனப்புயல்.

நான் அம்மனிதனுடன் பேசவும், அவனின் பிறந்த தேதியை சரியாக அறியவும் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். இரண்டு மாத கால வித்தியாச இடைவழி போதுமானது, சந்தேகத்திலிருந்து என்னை விடுவிக்க.

மறுநாள் அவனை என் முன் அழைத்துவரச் செய்தேன். அவனுக்கும் பிரஞ்சுதெரியவில்லை. எதுவும் விளங்காமல் விழித்தான். எனக்கும் அவனுக்கு மிடையே மொழிபெயர்ப்புவேலைநடத்திய வேலைக்காரியின் சொற்படி அவன் தன் வயது இன்னதென்றே

அறியாமல் இருக்கிறான் என்பதும் புரிந்தது. வடிகட்டிய முட்டான் தோரணையில் வெறுக்கத் தக்கவாறு அவன் என் முன் நின்றான், தொப்பியை கைகளில் சுருட்டியபடி. முதல்தரமக்கு, அசடுவழிய சிரித்தான். அவன் தாயின் கடைக்கண்களில், கடைவாயில் வழிந்த சிரிப்பின் சாயலது.

ஹோட்டல்காரர் எனக்கு உதவியாக, அவனுடைய பிறந்த பதிவை தேடி எடுக்கச் சொன்னார். அவன் இந்தப் பூவுலகத்தில் பிரவேசம் செய்தது; என்னுடைய வாசத்திற்கும் எட்டுமாதம், இருபத்தாறு நாட்களுக்குப் பிறகாம். அங்கே நான் வந்த தேதியும் நன்றாக நினைவிருக்கிறது, பதிவுப் பத்திரத்தில் “தந்தையார்? என்று அறியப்படாதவன்” என்றும், தாய் ஜான் கொர்டக் என்றும் கண்டிருந்தது.

என்மனம் துடிதுடித்தது, பேசநாடுவழவில்லை. நான் இடிந்துப் போனேன், இந்தத் தாக்குதலால். நான் அந்த மூடனைப் பார்த்தேன். அவனின் பரட்டைத் தலை — மிருகத்தினுடையதிலும் கேவலமாக இருந்தது. என் பார்வையில் சங்கடமடைந்த அந்தச் சொறியன் சிரிப்பை அடக்கிதலையைத்தாழ்த்தியவனாக அங்கிருந்து நழுவ முனைந்தான்.

ஆற்றங்கறை தனிலே அடங்காத வேதனையுடன் சிந்தித்து சிந்தித்து அலைந்தேன். என்ன பலன்? எதுவும் முடிவு கூறவில்லை. மணிக்கணக்காக ஆலோசித்தேன். என்மேல் சுமரும் “தந்தை பொறுப்பு” பாரத்திற்குரிய சாதக, பாதக கருத்துக்களை — நன்மை தீமை, கருத்து நிலைகளை நிறுத்து எடைபோட்டுப் பார்த்தேன். தெளிவில்லாத, புகை சூழ்ந்த உத்தேச நினைவுகளில் மருண்டேன். பின்பு, நினைத்தால் ‘பகீரெனு’ம் முடிவற்ற குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தேன்; இறுதியில், இந்தக் கடையன் என் மகன் தான் என்ற ஷொல்லாத தீர்மானத்தில் நிலைப்பதற்காக.

உணவற்றேன், உறக்கமற்றேன் — அறைக்குள் பின்னடைந்தேன். கண்ணுறங்கும் போது சகிக்க

கொணு துன்பரூபங்கள் என்னைக் கனவிலும் வதைத் தன என்னை நோக்கி ஏளனமாக சிரிக்கிறான் அவன். “அப்பா” என்றும் உரக்க அழைக்கிறான்; பிறகு நாய் ரூபமெடுத்து என் முட்டிக்காலைக் கடிக்கிறான். நான் ஓடுகிறேன் — அவன் துரத்திவருகிறான் — குரைப்ப தற்கு பதில், பேசுகிறான், ஏசுகிறான். என்னை, என் (அகாடமி) கலைக்களஞ்சிய சபைமுன் நிறுத்தி “இவர் என் தந்தை — நீங்கள் அளியுங்கள் தீர்ப்பு” என்று சவால் விடுகிறான். என்சகாக்களில் ஒருவர் “ஆமாம் முகஜாடை எவ்வளவு ஒத்திருக்கிறது பாருங்கள்” என்கிறார். அந்தப் பேயனும் என்னைப் போலவே தோன்றுகிறான், என்பதையும் உணர்ச்சிறேன்..... இது கனவு..... தீடுக்கிட் டெழுந்தேன். இதே நினை வுடன், அவனைக்காண ஆவல் கொண்டேன், எங்க ளுக்கிடையே முகஜாடை ஒற்றுமைப்பட்டிருக் கிறதா இல்லையா என்பதை அறியும் ஆவலுடன்.

அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை கோவிலுக்குசென்று கொண்டிருந்த அவனை, நான் ஓடிப்போய் பிடித் தேன். அவனையே நன்கு கவனித்தவாறு 100 காசுகள் கொடுத்தேன். பிச்சைக்காரனைப் போல சிரித்து, கா சைப் பெற்றுக் கொண்டான். என் கண்ணுறுத்தலி லிருந்து தப்பியது போல ஏதோ கூறிவிட்டு ஓடிவிட் டான். அவன் சொன்னதென்ன? “நன்றி” என்றி ருக்கவேண்டும்.

அன்றையப் பொழுதும் கழிந்தது அதே ஏக்கம், கலக்களுடன். அன்றிரவு ஹோட்டல்காரரை அழைத் தேன். முன்ஜாக்கிரதையுடன், தந்திர உபாயங்களு டன், நளினமாக — அவரிடம் இப்படிச் சொன்னேன். துன்பக்கேணியில் கைவிடப்பட்டுத் தவிக்கும் அந்த

ஏழை மகன் மீது இரக்கம் ஏற்பட்டுள்ள தென்றும், எதுவாயினும் உபயோகமானதொன்று அவன் விஷயத்தில் செய்துவைக்க நாடுவதாகவும் கூறினேன்.

அதற்கு அந்த ஹோட்டல்காரர்: “அந்த எண்ணமே உங்களுக்கு வேண்டாம் சார்! அவன் உருப்படாதபயல். உதவினால் வெறுப்புத்தான் விளையும். குதிரை லாயத்தை சுத்தம் செய்யவே அவனை நான் வைத்திருக்கிறேன். அதற்காகவே அவனுக்கு ‘சோறு’ போடுகிறேன். அவனால் செய்ய முடிந்ததும் அவ்வளவுதான். அவன் உண்பதும், உறங்குவதும் குதிரைகளோடுதான். இதற்கு மேல் எதுவும் அவனுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது.—ஏதேனும் பழைய கால்சட்டைவைத்திருந்தால் அதை அவனுக்கு கொடுங்கள். அதையும் எட்டே தினங்களில் கிழித்து விடுவான்” என்றார்.

நான் மேலும் வற்புறுத்தவில்லை. எதுவும் ‘குட்டு’ வெளியாகிவிடக் கூடாதென்ற கட்டுப்பாட்டு உணர்ச்சியால்.

அன்றிரவு, அவன் குடித்துவிட்டு முழுவெறியுடன் வந்தான். கட்டிடத்திற்கே தீவைக்கப் பார்த்தான். பிறகு கொட்டும் மழையில் நனைந்தபடி குழம்பிய சேற்றில் படுத்துறங்கினான். இதெல்லாம் என்பதையாள நடவடிக்கையினால் விளைந்தப் பலனாகும்.

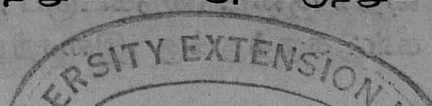
அவனுக்குக் காசு எதுவும் கொடுக்க வேண்டாமென மறுநாள் என்னை எல்லோரும் கேட்டுக் கொண்டனர். மது அவனை சித்தபேதனாக்கிற்று. பைக்குள் இரண்டு துட்டுகள் சேர்ந்தால்போதும், அவன் நடந்து விடுவான் கள்ளுக்கடைக்கு. “அவனுக்குக் காசு

கொடுப்பதனால் சாக்கட்டை இழுப்பதாகும்” என்றார் ஹோட்டல்காரர். அவனிடம் காச இருந்ததே கிடையாது, பிரயாணிகள் வீசியெறியும் சில சல்லிகளைத் தவிர. அந்த செப்புத் துட்டுகளை செலவழிக்க அவன் தெரிந்து வைத்திருந்த ஒரே இடமும் சாராயக்கடைதான்.

முழங்கால் மீது ஒரு புத்தகத்தைப் பிரித்து வைத்தபடி, அதனை வாசிக்கவும் இயலாமல், மணிக்கணக்காக எனதறைக்குள் உட்கார்ந்திருந்தேன், நான். ஜன்னல் வழியே நான் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தெல்லாம் அந்த வெறியன் ஒருவனைத்தான். ஆம், என்மகனையே அவ்விதம் பார்த்திருந்தேன்! எனக்கும் அவனுக்குமிடையே உருவப் பொருத்தம் ஏது முளதா என தீவிரமாகத் தேடியது என்மனம். அதன் பயனாக, சிலஉண்மைகள் எனக்குப் புலப்பட்டன. அவனுடைய நெற்றி சுருக்கங்களும் மூக்கின் பிறப்பிடமும் என்னுடையவைகளுடன் ஒத்திருந்தன. கந்தலுடுத்தி, சடைமுடி சரிந்து அலங்கோலமாகக் காட்சியளிக்கும் அவனின் தோற்றம், ஊன்றி கவனிக்குமிடத்து, பெருமளவு என் உருவத்தோடு ஒத்திருந்தது—என்பதை உணர்மனம் உருகினேன்.

இவ்வாறே காலம் கடத்தி, பிறரின் சந்தேகத்திற்குப் பலியாகவும் விரும்பவில்லை, நான். அந்த வேலைக்காரனின்— வாழ்வில் சற்று சாந்தியை நிலவச் செய்யுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தவனாக சிறிது பணத்தை ஹோட்டல்காரரிடம் கொடுத்துவிட்டு— துகள் துகளான உள்ளத்துடன் அங்கிருந்துப் புறப்பட்டேன்.

18457

சென்ற ஆறு வருஷங்களாக நான் இதே கவலை யால் உருகி வாடுகிறேன். அவன் என் மகனா இல்லை யா என்ற உறுதியற்ற தடுமாற்றமும், சந்தேக மும் என்னைப் பழிவாங்கு கின்றன. வருடந்தோறும் ஒரு சக்தி என்னை அவ்வூருக்கு வலிய இழுத்துச் செல்லுகிறது. எருக்குழியைக்கிளறும் அந்தமுடனைக் காணும் போதெல்லாம் என் மன சாட்சி எனக்கே விலங்கிடுகிறது, சாட்டையடி கொடுக்கிறது. எவ்வ கையிலும் அவனுக்கு உதவிசெய்து கைதூக்கிவிடத் தூண்டுகிறது. அவனுக்குக் கல்வியறிவு புகட்டவும் முயன்றேன். அவனோ பிறவி மடையனாக இருந்தான்.

அவனுடைய வாழ்க்கையில் நிலவும் கொடுமையை சிறிதேனும் தாழ்த்தச்செய்ய முயன்றேன். அவன் சீர்திருந்தாத குடிகாரனாக இருந்தான். கையில் அகப் பட்ட காசையெல்லாம் குடித்தே ஒழித்தான். புதிய உடையிருந்தால் அதை விற்கும் குடிக்க வழிகண்டிருந்தான்.

ஹோட்டல்காரரிடம் சிறிது பணம் கொடுப்பதன் மூலம் அவரை அவன் விஷயத்தில் இரக்க சிந்தனையுடன் நடந்துக்கொள்ளத் தூண்டினேன். இச்செய்கையில் ஆச்சரியமடைந்த அவரோ “சார் அவன் விஷயத்தில் நீங்கள் காட்டும் தயவெல்லாம் அவன் உயிருக்கு ‘வேட்டு’ வைக்கவே உதவும். அவனை ஒரு கொடும் கைதியைப் போல் நடத்துவதே ஏற்றது. சிறிது சலுகை, வசதி பெற்றுவிடின், ஜன சமூகத்தை நிர்மூலமாக்கும் துஷ்டனாகிவிடுவான். நீங்கள் நன்மை செய்ய விரும்பினால் — அனாதைக் குழைந்தைகட்குப் பஞ்சமில்லை நாட்டிலே—உங்கள் கருத்துக்கு இசைந்து வாழவிரும்பும் ஒன்றை

எடுத்துவளருங்களேன்! உங்கள் முயற்சியும் வீணாகாது, உருப்படியாகும்” என்றார், அவர்.

என்ன பதில் கூறுவது?

என்னை வாட்டிவரும் வினையின் ஒரு அணுவை அவன் அறிந்துவிடின் அதை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டு, என்னைக் கூண்டோடு கைலாசமேற்றிவிட மாட்டானா, அந்த மூடன்? காசுபிடுங்கவும், மான பங்கப்படுத்தவும், கனவில் வதைத்ததுபோல, நடுத்தெருவிலும், “அப்பா” என்று அறைகூவி என்னை நாசப்படுத்திவிட மாட்டானா, அவன்?

அவனைஈன்ற அன்னையைக் கொன்றவன் நான். எருக்குழிப் புழுவாய், ஈனஜன்மமாய், நோஞ்சல் உருவாய் அவன் வாழக்காரணமானவனும் நான் - இது என் இதயத்தின் குற்றச் சாட்டு. அவன், மற்றவர்களைப் போல முறைப்படி வளர்க்கப்பட்டிருந்தால், எல்லோரையும் போலவே நல்லவனாக வாழ்ந்திருப்பான்.

அவன்முன் நான் நிற்கும்போதெல்லாம் அவன் என் விந்துவின் தோன்றல் என்று நினைக்கும்போதல்லாம் நான் அடையும் குழப்பம், சகிக்கொணாசங்கடம் விவிக்க இயலாத உணர்ச்சித் துடிப்பு — எத்தகைய தென்பதை நீங்கள் உணரவில்லையா? தனயனைத் தந்தையோடு இணைக்கும் பாசக்கயிற்றினாலன்றே அவன்என்னைக் கட்டிப்பிடித்துள்ளான். பெற்ற பாசம் வகுத்துள்ள பயங்கரமான சட்டதிட்டங்களின் அடிப்படையில் பார்ப்பின் அவன் என்னுடன் ஆயிரம் வகைகளில் ஒத்தவனாக இருக்கிறான். தசையால்,

இரத்தத்தால், உடற்பிணிகளால், மீறும் காமவேட்கையால் — எல்லாவற்றினாலும் தான் அவன் ஒன்று பட்டிருக்கிறான். அவனை இன்னொரு முறைக்காணவேண்டும் என்றவேதனையும் தணியாத ஆவலும் எனக்கு மீறுகின்றன. அவனின் பார்வையோ என்னை வாட்டி வதைக்கிறது. ஜன்னல் வழியே மணிக்கணக்காக அவனையே நோக்குகிறேன். மிருகங்களின் சாணத்தை வாரியெடுக்கும் அவனைக்காணும்போது “அவன் என் மகன்” என்று என் இதயம் கூறுகிறது.

அவனை அப்படியே கட்டித்தழுவவும் ஆவல் மீறுகிறது எனக்கு. ஆனால், அழுக்குப்பிடித்த அவன் கரத்தையும் நான் தொட்டதே கிடையாது.....” என்று தந்துக்கம்செறிந்த கதையை முடித்தார், அவர்.

கலைக்களஞ்சிய உறுப்பினர் மௌனமானார். அவர் தோழரான அரசியல் வேங்கை, செனட்டர் “ஆமாம், உண்மையிலேயே, தந்தையற்ற பிள்ளைகள் விஷயத்தில் இன்னும் அதிகமாக நாம் பிரயாசை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்றார்.

செழித்துவளர்ந்துநின்ற ஒரு மரத்தை ஊடுருவிச் சென்ற காற்றலை, அதன் மலர்க் கொத்துக்களை உலுக்கிற்று; பெருமூச்செறிந்த அவ்விரு கிழவர்களையும் மணமாருதத்தால் சூழச் செய்தது. “இருபத்தைந்து வயதடைவதும், — பிள்ளைக் குட்டிகளைப் பெற்றெடுப்பது இன்பமானதே” என்று முடித்தார், செனட்டர்.

5. அந்தோனி சாமி

அந்தோனிசாமி என்று அவனை அழைத்தனர். காரணம் அவன்நாமம் அந்தோனி என்பது. அதிலும் அவன் விழித்த விழியன், குதூகலமானவன், பேசி மயக்குவதில் தேர்ந்தவன், தின்றுருட்டி, பீப்பாய் குடியன், வேலைக்காரிகளைப் பதம் பார்ப்பதில் வில்லன், வயது அறுபதாயினும் பலம் தளராத மல்லன்.

கோச்சுப் பகுதி விவசாயியவன். சிவப்புநிறம், தடித்த மார்பு, புடைத்த வயிறுடையான். உடலின் பருமனுக்கு, அவனின் குச்சுக் கால்கள் பொருத்த மற்றிருந்தன.

தாரமிழந்தவன். ஒரு வேலைக்காரி இரு வேலைக்காரர்களுடன், ஒரு விவசாயப் பண்ணையை பராமரித்தபடி, தனியாக வாழ்ந்து வந்தான். இரு குமாரர்களும், மூன்று குமரிகளும் அவனுக்கிருந்தனர். பலனுள்ள முறையில் மணமாகி, பக்கத்துக் கிராமங்களில் வாழ்ந்து வந்தனர். மாதம் ஒரு முறை தன் தந்தையுடன் விருந்துண்ணவந்து சென்றனர். சுற்றுப்புறத்திலெல்லாம் பிரஸ்தாப மடைந்திருந்தது, அந்தோனியின் பராக்கிரமம். “அந்தோனிசாமி அசகாயசூரன்” என்று கீர்த்தியும் பெற்றிருந்தான்.

ஜெர்மன் படையெடுப்பு ஆரம்பமான போது, சாராயக் கடையிலிருந்த அவன், ஒரு பட்டாளத்திற்கு தன்னால் சோறுபோட முடியுமென்று வீரம் பேசியிருந்

தான். அவன் நினைப்பெல்லாம் ஜெர்மனியர் அப்பக் கம் வந்துவிட மாட்டார்கள் என்றுதான். ஆனால், அவர்கள் சமீபித்துவிட்ட செய்தியை கேள்விப்பட்டானே, இல்லையோ ஆள் 'கப்சிப்' பென்று வீட்டினுள் பதுங்கிவிட்டான். சமயலறையின் நெருக்கமான ஜன்னல் வழியாக தெருப்பக்கம் எட்டி எட்டிப் பார்த்தான். துப்பாக்கியும் கையுமாக "கப்பாத்து"ப் படைகள் "சப்பாத்து" தொலிக்க செல்லுகின்றனவா என்று.

ஒருநாள் காலை, தன் வேலையாட்களுடன்சேர்ந்து சூப் அருந்திக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது திடுக்கிடும்படியாக வீட்டின் வாயிற்கதவு திறந்தது. கிராமங்களின் மேயர் லாயர் ஷிக்கோ எதிர்ப்பட்டார். அவருடன் ஒரு ஜெர்மன் போர்வீரன் இருந்தான். அந்தோனிசாமி ஒரு துள்ளு துள்ளினான். எல்லோரும் வியப்புடன் நோக்கினர். "அந்தோனிசாமி இந்த ஆளு ஒனக்கு, நேத்து ராத்திரி வந்துட்டாங்க. ஏதும் தப்புதண்டா செய்துருதே — எதுனாச்சிம் நடந்தா சுட்டுப் பொசுக்கிடுவதாக சொல்லிருக்காங்க, ஆளுக்கு சாப்பாடு போடு. பையன் நல்லவனாத்தோணுது. நான் போய்வரேன். ஒருத்தர் ஒருத்தருக்கும் வீதம் இருக்கோய்” என்று சொல்லிச்சென்றார், மேயர்.

அந்தோனியின் முகம் வெளுத்தது. ஜெர்மனியனைப் பார்த்தான். அவன் கொழுகொழுவென்று வெள்ளை வெளேறென்று இருந்தான். பார்வைக்கு சாதுவாகவும், மக்குபோலவும் பயங்கொள்ளியாயும் தோன்றினான். தந்திரக்கார அந்தோனி, தனக்குக்கிடைத்த விருந்தாளியை உட்கார்ச் சொல்லி, "சூப் வேணுங்களா?" என்று கேட்டான்.

ஜெர்மனியனுக்குப் பிரஞ்சு மொழி அறவே தெரியவில்லை. பதில் பேசாதிருந்தான். அந்தோனிக்கு சரீர் என்று கோபம் பிறந்தது. ஒருதட்டு நிறைய சூப்பை ஊற்றி அவன் முகத்தெதிரே பிடித்து, “இந்தா இதை விழுங்கடா பன்றி” என்றான்.

அர்த்தம் விளங்காத அன்னியன் “யர்” (நன்றி) என்றுவிட்டு அதை வாங்கிக் குடித்தான். பட்டிக்காட்டான் தனது வெற்றியில் பூரிப்படைந்த வனாய், தன்சகாக்களைப்பார்த்துக் கண்ணடித்தான். அவர்கள் வலிப்புக்காட்டினர். சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டனர் பீதியால்.

ஜெர்மனியன் தனக்குத்தந்த தட்டை தாலி யாக்கியதும், மீண்டும் அதில் ‘சூப்’ ஊற்றி ஊன் அந்தோனி. அதுவும் குடித்தாயிற்று. மூன்றாம் முறை பரிமாறப்பட்டபோது. அவன் திணறிப் பின்னடைந்தான். “ஒன்வவுத்துலே கொட்டித்தொலையேண்டா —செனைப் பன்றி” என்றான், சாந்தமாக அந்தோனி.

வேற்றன் கண்டுபிடித்த தெல்லாம் தனனை வயிரூர உண்ணும்படி அன்புடன் வேண்டுகின்றனர் என்றுமட்டிலுந்தான். எனவே, அவன் இலித்தான். வயிற்றைத் தட்டிக் காட்டி அது நிறைந்துவிட்ட தென்று ஜாடைக்காட்டினான். உடனே அந்தோனியும் அவனுடன் சர்வசாதாரணமாகப் பழக முற்பட்டு விட்டான்.

ஜெர்மனியனின் வயிற்றை சுண்டி, “கலயம் நெறஞ்சுறிச்சா! எஞ்செல்லப்பன்றி!” என்றான். ‘சட்’ டென்று ஒரு யோசனை அவனுக்குப் பிறந்தது. “நா

அந்தோனிசாமியாம். நீ என் வளர்ப்புப்பன்றி யாம்” என்றான் சிரிப்புத்தாளாமல். வேலைக்காரர்களும் சேர்ந்து சிரித்தனர்.

நரிக் கிழவனுக்குக் கும்மாளம் மீறிற்று. சாராயம் கொண்டு வரச் செய்து, ஜெர்மனியனுடன் குடித்தான். இவனும் கபடமின்றி நாக்கை ‘சப்’ புக் கொட்டினான். “ஓப்பமவனே! உம்ம தாத்தாவீட்டு சாமான் போல ரொம்பகுடிக்காதியும் — தடிப்பன்றி” என்றான் அந்தோனி.

அன்றிருந்து அந்தோனிசாமி வெளியேகிளம் பும் போதெல்லாம் ஜெர்மன் போர்வீரன் துணையின்றி செல்வதில்லை. பாஷை விளங்காத அவனை இப்படி ஏசி மனச்சாந்தி அடைவது, அவனின் தேசபக்திக் குரியவிஷயம், பழிதீர்க்கும் முறை — ஜெர்மனியர் என்றால் சிம்மக்கனவாய் நடுங்கிய அக்கிராமமக்களும் கைகார அந்தோனியின் செய்கையைக் கண்டு சிரித்தனர். உண்மையிலே, வேடிக்கையில் இது தன்னிகரற்றது. அதுவும் அந்த மாயக்காரன் அந்தோனி சாமியால்தான் அப்படிச் செய்ய முடியும்.

ஜெர்மனியனும் அவனும் தோளொடுதோள் தொடுத்து நண்பர்களே போல் வீடுவீடாக சென்றனர். காண்பவரிடம் இவன் தோளை இடித்துக்காட்டி, “பாருங்க நம்ம பன்றியை! மிருகம் நல்லா கொழுத்திருக்குதல்ல” என்றான் அந்தோனி. விவசாயிகள் வாயடைத்து நின்றனர்.

அந்தோனி :- ஓ செஞ்சான்! இந்த பன்றியை வாங்கிக்கோ 3 பணம்.

செஞ்சான் :- சரி, கூறுபோடேன்! நீவிருந்துக்கு வருவியா?

அந்தோனி :- எனக்கு தொடைவேணும்!

செஞ்சான் :- வயத்தை தட்டிப்பாரேன் — அம்புட்டும் கொழுப்பு!

எல்லோரும் தங்களுக்குள் கண்ணடித்துக் கொண்டனர். எதுவும் உரத்தும் பேசுவதில்லை. ஜெர்மனியன் பரிசாசம் செய்வதாகக் கண்டுபிடித்து விடுவானே என்றபயமும் இருந்தது, அவர்கட்கு. அந்தோனி மட்டும் அஞ்சாமல், அவன் தொடையைக் கிள்ளி “அம்புட்டும் கொப்புங்கிறேன்! என்றான். ஜெர்மனியனை தன்முரட்டுக் கைகளால் வாரியெடுத்து “அம்மாடி! அறு நூறு ரூத்தல்கறி, கழிவே கிடையாது” என்றும் நையாண்டி செய்தான்.

தான் அழைத்துச் செல்லுமிடத்தி லெல்லாம் தன் “பன்றி”க்கு எது வேணும் தின்பதற்கு வாங்கிக் கொடுத்தான். அது அவனுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி, பொழுதுபோக்கு. “என்ன வேணுமானாலும் கொடுங்க — இது தின்னுத்தீர்க்கும்” என்றுப் பறையடித்தான். “ரோட்டி உண்ணய், உருளைச் சூழ்க்கு, பயறு, கீரை நீங்க கொடுத்து, இது முழுங்கினது” என்றெல்லாம் கூறினான். அந்தோனியின் நையாண்டியில் கவரப்பட்டவர்களாக ஜெர்மனியனுக்கு சென்ற விடமெல்லாம் உண்டி படைத்தனர், மக்கள்.

சாதுவான அந்தமக்கு ராணுவத்தானும் மரியாதைக் காரணமாக மறுக்க இயலாமல் — தன்னை யாவரும் கௌரவிக்கின்றனர், என்ற எண்ணத்தில், தந்தவைகளைத் தின்று வயிற்று நோய்வாய்ப்பட்டான்.

அவனும் முன்பிருந்ததைவிட ஒரு சற்று கொழுத்தான். “தெரியுமாடா பன்றி! வேறே உடுப்பு தைக்கணும்” என்றான் அந்தோனிசாமி.

அவனும் — ஜெர்மனியனும் அந்நியோன்னிய நண்பர்களாகவும் ஆயினர். விவசாயிதன் வேலைக்காகப் பக்கத்து கிராமங்களுக்கு செல்லும்போதும், ஜெர்மனியன் கூடவே சென்றான்.

நல்ல குளிர்காலம்! பனிக்கட்டிகளை வானம் வருஷித்திருந்தது.

அந்தோனியோ முன்னெச்சரிக்கைமிக்க விவசாயி. அடுத்து வரும் வசந்தத்தின்போது நிகழவேண்டிய நடவிற்கு எரு தட்டுப்பாடு ஏற்படும் என்று யூகித்து, தனக்குத் தெரிந்தவன் ஒருவனின் பண்ணையிலிருந்த எரு மேடு ஒன்றை அப்படியே விலைக்கு வாங்கிவிட்டான். தினந்தோறும் மாலையில் ஒரு நடை, கட்டைவண்டியைக் கொண்டுசென்று எரு எடுத்து வருவதென்று உடன்பாடும் ஆகியிருந்தது.

இவ்விதம், நாள்தோறும் இரவு சூழும் வேளையில் அரைமைல் தூரத்திலிருக்கும் எருப்பண்ணைக்கு அந்தோனி தன் பாரவண்டியைப் பூட்டி ஓட்டிச் சென்றான்; தன் “பன்றி”யும் துணைவர. நாள்தோறும் அவனுக்கு நிறைய உணவு கொடுப்பதே ஒரு விழா போல நடந்துவந்தது. ஞாயிறன்று கோயிலுக்கு செல்வதைப்போல — பக்தகோடிகள் அந்தோனிசாமி வீட்டைத்தேடி வந்தனர், கூட்டமாக.

ஜெர்மனியனும் சந்தேகம் கொள்ளத் தலைப்பட்டான். பிறரின் சிரிப்பு சற்று உரக்கக் கேட்கும்போ

தெல்லாம் கவலையுடன் விழித்தான். அதில் கனல் பொறிகளும் தெறித்தன.

ஒரு நாளிரவு ஜெர்மனியன் அளவோடு உண்டு விட்டு, அதிகமாக ஒரு ரொட்டித் துண்டையும் ஏற்காமல் எழுந்து செல்ல முனைந்தான். அந்தோனிசாமி அவன் தோள்பட்டைகளை பிடித்து அழுத்திய வேகத்தில் நாற்காலி நொறுங்க, வீரனும் வீழ்ந்தான். அந்தோனிசாமி அவனைச் சமாதானப்படுத்துவது போல் தூக்கிப்பிடித்து, “சாப்பிடவேண்டு குடியேண்டா குட்டிச்சவராப் போக” என்றான் அமைதியான குரலில்.

ஜெர்மனியன் கண்கள் ஆத்திரத்தால் உருண்டன. எனினும் குடிக்க அமர்ந்தான். சாராயம் கொண்டு வரப்பட்டது. அவனும், அந்தோனியும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு, அளவுகடந்து குடித்தனர். இருவரும் தள்ளாடியடி வேளியே வந்தனர். எருநிறைந்த வண்டியை இரு குதிரைகள் மெல்ல இழுத்துச் சென்றன. அதனருகே நடந்தனர்.

பனிக்கட்டி விடாமல் பொழிந்தது. வெட்டவேளிகளின் இந்த ‘சவச்சாயலை’ கவலையுடன் துலக்கிற்று, சந்திரன். குடியில் மிதந்த இருவரையும் குளிர்வதைத் தது. தன் கட்சி ஜெயமடையாததில் அதிருப்தியடைந்த அந்தோனி வேண்டுமென்றே ஜெர்மனியனை சாலை ஓரப்பள்ளத்தில் வீழுமாறு தள்ளினான். ராணுவத்தான் தாக்குதலைத் தடுக்கப் பின்னடைந்தான். ஜெர்மன் பாஷையில் கடுமையாக அவன் கூறியதெல்லாம் அந்தோனியை சிரிக்கவைத்தன. முடிவில் போர்வீரன் கடும்கோபமடைந்தான். மறுமுறை

யும் அந்தோனி அவனை எட்டித் தள்ளினபோதுதான் சம்மட்டியடியைப்போல ஒரு குத்து விட்டான் அவனுக்கு. அந்தோனி ஆஜானுபாகுவாயிருந்தும் தள்ளாடி விட்டான் இத்தாக்குதலில்.

சாராய வெறியுடன் அந்தோனி, ஜெர்மனியனை ஒரு குழந்தையைப்போலத் தூக்கி உலுக்கி சாலையின் மறு கரைக்கு வீசினான். பிறகு, வெறியுடன் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு சிரித்தான்.

ராணுவத்தானின் தொப்பி உருண்டது. மொட்டைத்தலையுடன் இடைவாளை உருவிக் கொண்டு அந்தோணியை நெருங்கினான், இதைக் கண்டதும் இவன் சாட்டையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டான். ஜெர்மனியன் ஒரே வெட்டில் வீழ்த்துவது போல முன்னேறினான். தன் வயிற்றைப் பிளக்கப்போகும் வாளை ஒரு தட்டு தட்டி விட்டு, சாட்டையின் அடிக்காம்பினால் ஜெர்மனியனின் பொறியில், இடிபோல் ஒரு அடியை இறுக்கினான் அந்தோனி.

ஜெர்மனியன் சுருண்டு விழுந்தான்; அவன் காலடியில்பீதியும், மலைப்பும்மேவ அந்தோனி நின்றான் துடிதுடித்த உடல் சிறிது நேரத்தில் சலன மற்றது. அதை உருட்டிப் பார்த்தான் கிழவன். அடிப்பட்டவனின் கண்கள் மூடிவிட்டன. நெற்றியோரத்தில் ஏற்பட்ட தெறிப்பிலிருந்து இரத்தம் கசிந்தது. அந்த இருளிலும் அது தெரிந்தது.

என்ன செய்வதென்றே விளங்காமல் நின்றான் அந்தோனி. எரு வண்டி மெதுவாக சற்று தூரத்தில் சென்றுக் கொண்டிருந்தது.

என்ன செய்வான்? நாட்டையாளும் வேற்றூர்
படையை வதைப்பது இலேசான குற்றமா? இதன்
பயனாக அவன் சுடப்படுவானா? அவன் பண்ணைத்
தீக்கிரையாகுமா? நாடே நாசமுறுமா இதன் விளை

வால்! என் செய்வது? என் செய்வது? உடலை மறைப்
பது எவ்வாறு? உயிர் போனதை மறைப்பது எவ்
வாறு? — ஊராளும் வேற்றூர் விசாரித்தால் உண்மை

ஒளிப்பது எவ்வாறு? பனிக்குவியலின் அமைதியிடை யே சற்று தூரத்திலிருந்து கேட்டது, ஆள் அரவம். உடனே கிழவன் ஸ்மரமணையற்றவன் தலையில் தொப் பியை மாட்டினான். அவனைத்தூக்கி தன் இடுப்பில் அணைத்து எடுத்துக் கொண்டு எருவண்டியைப் பிடிக்க ஓடினான். வண்டிக்குள் அசைவற்ற உடலைப் போட் டான். வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததும் மற்றதைக் கவனிக்கலாமே, என்ற நினைவோடு.

வண்டியின் பின்னால் ஒன்றும் புரியாதவரைய் மெல்ல நடந்தான். தலைக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது. வீட்டுத் தோட்டத்தினுள் நுழைந்தான். வீட்டின் கண்ணாடி ஜன்னலொன்றின் வழியே வெளிச்சம் தெரிந்தவாறிருந்தது. வேலைக்காரி இன்னும் கண்ணு றங்கவில்லை. எருக்குழியருகே வண்டியைத் தள்ளி னான், பலமாக. வண்டியைக் குடையடிக்க வைத் தால் அதிலுள்ள மனித உடல் எருவுடன் சேர்ந்து விழுந்து அதனுள் மறைந்துவிடும் என்பது அவன் நினைவு. அப்படியே செய்தான்.

ஜெர்மன் வீரனின் சடலம் இவன் எண்ணப்படி யே சாணமும், சாம்பலும், சுள்ளியும், சருகும், — மற்றும், அழுகிய ஆயிரம் வகைப் பொருட்களாலும் ஆன எருக்குவியலுள் மறைந்தது. பிறகு, அந்தோனி சாமி (சூலம்போல்) நான்கு கூரிய கொம்புகளையுடைய தழைவாரும் அலகினால் எருமேட்டை மட்டம் தட்டி னான். பிறகு அந்த முன் ஆயுதத்தையும் அதனருகே தரையில் போட்டான். வேலைக்காரனைக் கூவியழைத் தான். குதிரைகளை லாயத்தில் கட்டும்படிச் சொல்லி விட்டு, தனதறைக்குள் ஏகினான்.

கட்டிலில் சாய்ந்தான், இனி என்ன செய்வ தென்று தீவிரமாக சிந்தித்தான். அவனுடைய அசகாய புத்தியில் ஒரு குறிக்கோளும் பளிச்சிட வில்லை. அவன் பீதியும், பிரமிப்பும் தட்டிப்போயிருந் தான். அவன் இனி துப்பாக்கி வேட்டுக்குப் பலியாவ னோ? அந்தோனியின், பற்கள்வெடவெடத்தன, வியர் வை வெள்ளப்பிர வாகமாக வழிந்தது. உடலெல்லாம் உதறலெடுத்தது. படுக்கையில் கிடக்கமுடியாமல் கீழிறங்கினான்.

சமையற் கட்டில் இறங்கிவந்து ஒருபுட்டி கார மான சாராயத்தை எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் தன தறைக்குள் சென்றான். இரண்டு 'கிளாஸ்' வழியவழிய ஊற்றிக் குடித்தான். மதுவுண்டு மனம்தேறப் போக அது துன்பத்தைப் பதின் மடங்காக்கிவிட்டது. என்ன முட்டாள்தனம்!

இப்பொழுது, ஓநாய் போல குறுக்கும் நெடுக் கும் நடந்தான். ஏதேனும் ஒரு தந்திரம், தப்புவிக்கும் மந்திராலோசனை, இவைகளையே அவன் தன் சிந்தனை துழாவித்தேடியது. அடிக்கடி வாய்க்குள் ஒரு 'டோஸ்' யை ஊற்றினான், தைரியம் பெறுவதற்கு.

ஒன்றுமே தோன்றவில்லை — யாவும் சூன்ய மாயின.

நடுச்சாமம்! அவனுடைய நாய்உயிர்ப்போவது போல ஊளையிட்டது. அந்தக் கொடூரக் கூக்குரல் அந்தோனிசாமியை 'வெலவெல'க்கச் செய்தது. ஊளை அவன் செவிக்கு எட்டும் போதெல்லாம் மெய்சினிர் த்தான்.

கீழேயிருந்த கடிகாரம் ஐந்து மணியடித்தது. நாய் ஓயாது ஊனையிட்டது. அந்தோனி பித்தனானான். நாயின் வாயை அடக்க எண்ணி, அதன் தனையை அவிழ்த்துவிடக் கீழிறங்கினான். தோட்டக்கதவைத் திறந்துகொண்டு இருட்டில் நடந்தான்.

பனி மழைப் பொழிந்தவாறிருந்தது. எங்கும் பனிக்கட்டி மயம். அந்தோனிசாமி நாயின் கூட்டை அணுகினான். மிருகம் சங்கிலியை அறுப்பது போல பாய்ந்தது. அதை அவிழ்த்துவிட்டான். ஒரே பாய்ச்சலில் அது எருக்குழியை அடுத்தது. மயிர்க் கூச்செறிய, பற்கள் நெறிய, கால்கள் தண்டா எடுக்க, அது எருமேட்டை பார்த்து சீறிற்று.

அந்தோனிசாமியின் உடலெல்லாம் நடுநடுங்கி விட்டது. “என்னங்கே செய்யுறே எனவு” என்றான் மனச்சாந்திக்காக. அவனும் அந்தக் காரிருளிலே எதையோ தேடுவது போலத்தடுமாறி எருக்குழியை நோக்கி இரண்டடி நகர்ந்தான்.

அங்கே ஒரு உருவம், மனித உருவம் கல்லுப் பிள்ளையார்போல எருமேட்டில் உட்கார்ந்திருந்தது.

அதைக் கண்டதும் இவனுக்குப் பாதி உயிர் எம்லோகம் எட்டிற்று. தலையை திருப்பினான். தரையில் ஊன்றப்பட்டிருந்த சூலத்தின் தடிக்கம்பு தென்பட்டது. அதைப் பிடுங்கி எடுத்துக்கொண்டான். பீதி மீறுகையில் கோழையும் வீரனாகிவிடுவானல்லவா? அத்தகைய பதஷ்ட நிலையுடன் முன்னோக்கிப் பாய்ந்தான், அந்தோனி.

அந்த ஜெர்மன் போர்வீரனே அங்கே அமர்ந்திருந்தான். எருவின் கதகதப்பு அவனுக்குப் புத்துயிரூட்டிவிட்டது. தன்னுணர்வின்றியே, தூங்கி யெழுந்தது போல அங்கே உட்கார்ந்திருந்தான். அரிசிமாவை அள்ளியிறைப்பது போல், விண்ணிலிருந்து உதிரும் பனிக்கட்டி களிணிடையே, மேலெல்லாம் சாணமும் ஊனமும் பீடித்தவாறு, அளவு மீறி குடித்ததின் மந்தகாசமும் தெளியாது, வாங்கிய சவுக்கடியின் விருவிருப்பும் தொடர்ந்து நிலவ; இவற்றால் அடைந்த களைப்பு மேலோங்கி நிற்க — அவன் ஆடாமல் அசையாமல் அவ்விதம் அமர்ந்திருந்தான்.

அந்தோனிமாயைக் கண்டதும், மந்தபுத்தி மிக்க அவன், ஒன்றும் புரியாமல் அசைந்தான். எழுந்திருக்க முனைந்தான். அவனைக்கண்டானே இல்லையோ, கிழ விவசாயி நாராசச் சொற்களால் “இன்னும் சாவலியா — பன்றி — பன்றி — என்னைக்காட்டிக் கொடுக்கவா வந்துட்டே — பன்றி இரு இரு —” என்று உறுமியவாறு; முழு பலத்துடன் சூலத்தை ஓங்கி, அதன் முட்கள் நான்கும் அடிவரைப் பதியுமாறு ஜெர்மனியனின் நெஞ்சில் பாய்ச்சினான்.

போர்வீரன் மரணவிம்மலுடன் தரையில் வீழ்ந்தான். இரத்தம் தோய்ந்த அவ்வாயுதத்தைப் பிடுங்கி மறுபடியும்வயிறு, இரைப்பை, கழுத்து இப்படிக்கண்ட இடங்களில் — சொருகி சொருகி இழுத்தான் அந்தோனிசாமி. இவ்வாறு தலையிலிருந்துக் கால்வரை சல்லடைத் துவாரங்களிட்டு விட்டான். நூரை, நூரையாக இரத்தம் பொங்கிவழிந்தது அவ்வாலிபனின் மாண்ட சடலத்திலே.

இந்தக் கொடும் செய்கையில் அடைந்த களைப்பு திணரவைக்கவும் அவன் சிறிது ஓய்ந்தான். கொலையைப் பூரணமாகச் செய்து விட்டதிலும் ஒருசாந்தி ஏற்பட்டது போலும்! அவன் குளிர்ந்த காற்றை மாண்பு விம்ம இழுத்தான்.

கூட்டுக்குள்ளிருந்துக் கூவின கோழிகள். கீழ்த்திசையில் காலைக்கோடு பிறைபோலத் தோன்றிற்று. பிணத்தை ஒளிக்க முற்பட்டான்.

எருக்குவியலில் ஒருபக்கத்தை ஒதுக்கி, அதன் அடியில் குழிதோண்டினான். உடலும் உள்ளமும் பூதபலத்துடன் இயக்கின. தாறுமாறாக, வெறியுடன் நிதானமே இன்றி அதிவிரைவாக, அவசர அவசரமாக வேலை செய்தான்.

பள்ளம் போதிய ஆழத்துடன் தோண்டப்பட்டதும் அதனுள் பிணத்தை உருட்டித் தள்ளினான். சூலத்தால் மண்ணை இழுத்துப்போட்டு அதை நிரப்பினான். கால்களால் மேற்பரப்பை மிதித்து அழுத்தினான்.

அதன் மேல் எருமேட்டை அமைத்தான். மூடி மறைக்க வேண்டிய வேலையை உதிரும் பனிக்கட்டிகள் இனிது நிறைவேற்றுவதைக் கண்டு இறும்பூ தெய்தினான். சற்றுநேரத்திலெல்லாம் எந்தச்சுவடும் தெரியாமல் பனிக்கட்டிகள் தரையை மூடிவிட்டன. பிறகு எருமேட்டின்மீதே சூலத்தை நட்டுவிட்டு தன தறைக்குள் சென்றான். மேஜைமேல் இன்னும் பாதிப் புட்டிமது இருந்தது. அதையும் ஒரு வினாடியில் குடித்துவிட்டுகட்டிலில் படுத்தான், கண்ணுறங்கிவிட்டான்.

பகலும் சாய்ந்தது! வெகுநேரமானபின் அமைதியுடன், எதற்கும் துணிந்தவனாக, சம்பவத்தை சமாளிக்க சக்தி பெற்றவனாக விழித்தெழுந்தான்.

ஊர்முழுவதும் சுற்றிவந்து, “என் வீட்டு ஜெர்மன் வீரனை யாரேனும் கண்டீர்களா?” என்று விசாரித்தான்! நேரே ராணுவநிலைய அதிகாரிகளிடம் சென்று “தன்னிடம் வீட்டுவைத்த வீரனை ஏன் ‘வாபஸ்’ பெற்றுக் கொண்டீர்கள்?” என்றும் வினவினான்.

இவன், அவனுடன் வைத்திருந்த அப்பழுக்கற்ற நட்பும் அவர்கட்குத் தெரியுமாதலின் எதுவும் அவர்கள் இவனை சந்தேகிக்கவில்லை. “இரவுபட்டால் ‘குட்டிகள்’ வீட்டுக்கு செல்வதே ஓயாதப் பழக்கமாக இருந்ததென்றும், தான் எவ்வளவோ சொல்லியும் அந்த வாசிப வீரன் கேட்கவில்லை யென்றும், அவர்களிடம் கூறினான் அந்தோனிசாமி!

பக்கத்து ஊரிலே ஒரு கிழவன் — ராணுவ சேவையிலிருந்து வெகு காலத்திற்கு முன் ‘ரிடயர்’ ஆகி ஒரு உணவு சாலை வைத்திருந்தான். அவனுக்கு அழகான ஒரு மகளும் இருந்தாள். இந்த வழக்குபற்றி அவனையும் அவனுடை மகளையும் சந்தேகித்தனர், ராணுவத்தார்கள். எனவே, அந்தக்கிழவன் இந்த ஜெர்மன் வீரன் மாயமாக மறைந்த காரணத்திற்காக குற்றம் சாட்டப் பெற்று, சுட்டுத்தள்ளப்பட்டான்.

பெற்ற பாசமும்,

வளர்த்த பாசமும்!

அந்த குடிசைகள் இரண்டும் ஒன்றின் பக்கக் திவொன்றாக இருந்தன. ஊருக்கும் சற்றே தூரத்தில் அவை அமைந்திருந்தன; சஞ்சீவிக் குன்றத்தின் சாரலிலே. அக் குடிசைகளுக்கிரிய இரு ஆண்களும் வளமற்ற பூமியை படாத பாடுபட்டு கொத்திப்பயிர் தொழில் செய்தனர், தங்களுடைய பிள்ளைக் குட்டிகளை வளர்ப்பதற்காக. ஒவ்வொரு குடிசைக்கும் எண்ணி நான்குப் பிள்ளைகள் இருந்தன. பொழுது விடிந்துப் பொழுது படும்வரை இரு வீட்டு வாசல்களின் முன்னிலையில் — இரு வீட்டுக் குழந்தைகளும் கூத்தடிக்கும். இரு வீட்டுத் தலைப்பிள்ளைகளின் வயது ஆறு. கடைக் குட்டிகளின் வயது 15 மாதம், சில்லரை! கடிமணங்கள் பிறகு பிள்ளைப்பேறுகள், இப்படி ஒன்றையடுத்து ஒன்றாக நிகழ்ந்தன, அவ்விரு இல்லங்களிலும்.

கும்பலாகப் பிள்ளைகள் சேர்ந்து விளையாடும் போதெல்லாம் இரு அன்னைகளும் தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை அடையாளமறிந்து அழைக்கவும் சிரமப்பட்டனர். எட்டு பெயர்கள் ஒரே குழப்பமாக அவர்களின் சிந்தனையில் கரைபுரண்டன.

ரொல்போர் நீர்நிலையத்திலிருந்து வரும் பொழுது எதிர்ப்படும் அக்குடிகளில் முதலாவது துவாஸ்ஸால் வசிக்கப்பட்டதாகும். அவனுக்கு மூன்று பெண்களும், ஒரு ஆணும் இருந்தனர். அடுத்ததில் இருந்தவன் வல்லன். அவனுக்கு இருந்தவை ஒருபெண்ணும் மூன்று ஆண்களும்.

கொதிக்கும் சூப்பு, அவித்த உருளைக்கிழங்குகள் சுகாதாரமான காற்று, இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு சிரமத்துடன் அவர்கள் காலம் தள்ளினர். ஏழுமணிக்கு காலையில், பிறகு நடுப்பகலில், மாலை யில் ஆறு மணிக்கு, இவ்விதமாக வீட்டுத் தலைவிகள் தங்களருகே சிறுசுகளை ஒன்று சேர்த்தனர், உணவுதர. வங்காள வாத்துகளை வளர்ப்பது போல, பசுக்களை ஒன்று கூட்டுவது போல அப்பிள்ளைகளை உணவுண்ண ஒன்று சேர்ப்பதும் பாடாக இருந்தது. ஐம்பது ஆண்டுகள் உபயோகத்திலிருந்து சாயம் உதிர்ந்துப்போன மரமேஜையின் எதிரே வயதுக்கிரமமாக அமர்ந்தனர் பிள்ளைகள். கடைக்குட்டியின் வாய் மட்டும் மேஜை மட்டத்திற்கு எட்டிக்கொண்டிருந்தது. மூன்று வெங்காயங்கள், அரைக் கட்டி கோபீஸ்கீரை, உருளைக்கிழங்குகள் — இவைகளைப் போட்டு அவித்த சூப்பில் சில ரொட்டித்துண்டுகள் — இதனை ஆழம்பதிந்த தட்டுகளில் ஊற்றி ஒவ்வொருவருக்கும் தரப்படுகையில்; அச்சிறுவர்கள் பசிதீர அருந்தினர். குழந்தைப் பிள்ளைக்குத்தாயே உணவுட்டுவாள். ஞாயிற்றுக் கிழமை சிறிது விசேஷமாக இருக்கும். வீட்டுத் தலைவனும் வேலைக்குச்செல்லாமல் ஓய்வுற்றிருப்பான்.

ஆகஸ்ட் மாதத்தின் அந்திப் பொழுதில் ஒரு நாள்! அழகிய குதிரை வண்டி ஒன்று அக்குடிசைகளின் எதிரே வந்து நின்றது.

அதை ஓட்டி வந்தவள் ஒரு பெண். — தனதருகிலிருந்த ஆடவனிடம் “ஹென்றி பாரேன்! அந்த சிறுசுகளை — தூசியில் விளையாடினும், தூய்மை அழகு படைத்துள்ளன” என்றாள், அன்பு உள்ளத்தோடு.

அவர் பதில் சொல்ல வில்லை—இம்மாதிரியான காட்சிகளைக் கண்டு பழகி அதனால் ஏக்கமும் மனவேதனையும் அடைந்தவர் அவர்.

“நான் அவைகளைத்தழுவி முத்தமிடவேண்டும் இந்தமாதிரி சின்னஞ்சிறிய குழந்தை ஒன்று எனக்கு வேண்டும்....” என்று தன் மனதில் தேங்கிநின்ற ஏக்கத்தை வெளியிட்டாள், வண்டியில் வந்தவனிதை.

வானத்திலிருந்து கீழேகுதித்து பிள்ளைகளினரு கில் ஓடினாள். அவற்றில் கடைக்குட்டிகளில் ஒன்றை வாரியெடுத்தாள். அது துவ்வாஸின் பிள்ளை. தூக்கிப் பிடித்தாள்! அக்குழந்தையின் அழுக்கடைந்தகன்னங் களிலும், புழுதி நிறைந்த தலைபிலும் ஆசைதீர முத்த மிட்டாள். பிள்ளையும் மிரண்டு கைகால் களை உதறிற்று.

பிறகு வண்டியில் குதித்தேறி சிட்டாய்ப் பறந் தாள். ஆனால் அடுத்தவாரம் அங்கே — திரும்பி வந் தாள். அதே பிள்ளையை எடுத்து முத்தமிட்டாள். அதற்கு கேக்குகள் தந்தாள். மற்றபிள்ளைகளுக்கும் மிட்டாய் வழங்கினாள். ஒரு சிறுமியைப் போல அப் பிள்ளைகளுடன் விளையாடினாள். அவளுடைய கண வன் இதையெல்லாம் பொறுமையோடு வண்டியில் உட்கார்ந்திருந்தபடி பார்த்திருந்தான்.

அடுத்தடுத்து அங்கே அவள் வந்தாள். பிள்ளை களின் பெற்றோர்களுடன் பழக்கமானாள்.

அவள் பெயர் ஹான்றியெத் தேவி. ஒரு நாள் காலை, வழக்கம்போல அங்கே வந்தாள். நன்கு பழகி விட்ட பிள்ளைகளிடம் செல்லாமல், அவள் குடியான வன் துவ்வாஸின் குடிலுள் நுழைந்தாள். அவளு டைய கணவனும் துணையாகச் சென்றான். நாட்டுப் புறதம்பதிகளும் வீட்டுக்குள்ளிருந்தனர். சூப் காய்ச்ச

விறகுப்பிளந்துக்கொண்டிருந்த துவ்வாஸு ஆச்சரியத்திலாழ்ந்தான். அமருவதற்கு ஆசனங்களளித்து விட்டு ஆவன எதுவென்றறிய எதிர்ப்பார்த்திருந்தனர், அவனும் அவன் மனைவியும். இளம் பெண் நடுங்கும் குரலில், தடுமாறியவளாக செய்தியைச் சொன்னாள். “அருமைத் தோழர்கள்! நான் இங்கே வந்து உங்களைச் சந்திக்க காரணம் இதுவே. உங்களுடைய சிறுபையனை நான் அழைத்துச் செல்ல விரும்புகிறேன்... ..” என்றாள்.

கிராமவாசியும் அவன் மனைவியும் — ஒன்றும் புரியாமல், ஒன்றும் சொல்லாமல் திடுக்கிட்டு நின்றனர். “எனக்குப் பிள்ளையில்லை. நானும் என் கணவரும் தனியாக இருக்கிறோம். நாங்கள் உங்களுடைய பிள்ளையை வளர்ப்போம் — சம்மதமா?” என்றாள் மறுமுறையும்.

குடியானப் பெண்ணுக்கு சிறிது விஷயம் விளங்க ஆரம்பித்தது. “சார்லி ஓங்களுக்கு வேணுங்களா? அருதான் நடக்காரு” என்றாள் திருத்தமாக!

“என் மனைவி விஷயத்தை தெளிவில்லாது கூறி விட்டாள். நாங்கள் உங்கள் பிள்ளையை தத்து எடுத்து வளர்ப்போம். பையன் இங்கே வந்து செல்வான். அவன் எங்கள் மனம்போல நல்லவிதமாக நடந்தால் எங்கள் சொத்துக்கும் உரியவனாவான். இதற்கிடையில் எங்களுக்கும் பிள்ளை பிறந்தால், உங்கள் பிள்ளையும் சொத்தில் சமபங்கு பெறுவான். ஆனால், அதிருப்திகரமாக நடந்தால் அவனுக்கு இருபதாயிரம் பிராங்கள் கொடுத்து விலக்கிவிடுவோம். அப்பணம் பத்திரக்காரர் வசம் ஒப்புவிக்கப்படும். உங்கள் விஷயத்திலும் கவனம் செலுத்தாமலில்லை. உங்கள் ஆயுள்

வரை மாதம் நூறு பிராங்கள் தந்து வருவோம் — புரிந்ததா?" என்றார் சீமாட்டியின் கணவன்.

குடியானப் பெண் கொடும் புலிபோல சீறியெழுந்து "எம்புள்ளெயெ விக்கவா? அநு முடியாரு! எவ்வவுறு எரியுரே" என்று கத்தினாள்.

குடியானவன் ஒரு பதிலும்பேசவில்லை. தலைக்குமேல் வெள்ளம் புரள்வது போல ஆலோசனையிலாழ்ந்தான். தன் பெண்சாதி செய்வதே சரி என்பது போல தலையசைத்தான்.

பட்டினத்துப் பெண் புலம்பினாள். தன் கணவன் பக்கம் திரும்பி "மாட்டேன் என்கிறார்களே, ஹான்றி. மாட்டேன் என்கிறார்களே" என்றாள். இறுதிப் பிரயத்தனமாக: "தயவு செய்து உங்கள் பிள்ளையின் எதிர்காலத்தையும், சுபீஷைத்தையும் நினைத்துப் பாருங்களேன்" என்றாள். பணக்காரியின் குரல் தழுதழுத்தது. மகப்பேறில்லாத மனதின் கனிவு அதிலே துடித்தது. "எல்லாம் பாத்தாச்சி, பாத்து கிச்சாச்சி! போங்கோ வந்த வளியே — புள்ளை பிடிக்கிறதுன்னு இந்த வெட்டியை மறந்திடுங்க! ஆமாங்" என பத்திரக் காளிப்போல சீறினாள், பட்டிக்காட்டாள்.

தேவி கவங்கிய கண்களுடன் வெளியேறினாள். வீட்டு வாசலிலே, அவள் விரும்பிப் பெறமுடியாமற் போன பிள்ளையைப் போல இன்னொன்று எதிர்ப்பட்டது. அதன்மேல் பாசம் கொண்டாள். "இது உங்கள் பிள்ளையல்லவே? "என்றாள் குடியானவனிடம். "இது பக்கத்து வீட்டான் புள்ளை — வேணும்னா அங்கே கேட்டுப் பாருங்கோ" என்றான் துவ்வாஸு.

இருவரும் அடுத்த வீட்டினுள் நுழைந்தனர். அங்கே, வல்லன், சாவதானமாக ரொட்டித் துண்டை கடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் பெண்சாதியும் அங்கிருந்தாள். ஹான்றி தேவி தன் கோரிக்கையை சமயோஜிதமாக, தந்திரமாக வெளியிட்டாள்.

இரு பட்டிக்காட்டு ஜன்மங்களும் மறுப்புக் குரியாக, தலையசைத்தன. மாதம் நூறு பிராங் மான்யம் கிடைப்பதறியவும் விழிகள் மலர சற்று படிந்தனர். வெகு நேரம் ஆழ்ந்த ஆலோசனையில் மூழ்கினர்.

“ஏ ஆம்புளே — என் னாங் சொல்லுதேங்?” என்று வினவினாள் வல்லன் பெண்சாதி.

“ஓன்னும் இளி (ழி) வில்லே பொம்புளே!” என்றான் வல்லன்.

நகரப் பெண்ணுக்கு ஆனந்தத்தால் மெய்நடுக் மெடுத்தது. வளர்க்கும் பிள்ளையின் எதிர்காலம், செல்வ நிலை, ஞானம் எல்லாவற்றையும் பற்றி எடுத்துரைத்தாள். “ச்சரி — ச்சரி — மாசப்பணம் தரதாவ சீட்டெழுதி வாக்களிக்கமுடியுமா? என்றான் விவசாயி. “நானைக்கே நிறை வேற்றுவோம் என்று” நல்ல பதிலளித்தாள் நாகரீக நங்கை.

“மாச்சம் நூறு பிராங் பத்தாறுங்களே! புள்ளெயை பிரிஞ்சிருக்குறதுக்கு இரு கட்டுங்களா? எம்மவன் — கொஞ்சம் வயசாயிட்டா சம்பாறிப் பாணுங்களே — மாச்சம் நூத்தி இருபரு பிராங் வேணுங்கோ ” என்றாள் குடியானவள்.

குழந்தை பாசம் மேலோங்கியிருந்த ஹான்றி தேவி பேச்சை வளர்த்தாமல் ஒப்புக்கொண்டாள். அவள் புருஷன் ஒரு சீட்டு எழுதினான். இவன் விவசாயிக்கு 100 பிராங்கள் இனம் தந்துவிட்டுப் பிள்ளையை வாரியெடுத்தாள். அப்பக்கத்து நகர் மேயரும், ஒரு நபரும் உடனே அழைக்கப்பட்டு சாட்சிகளாக கையொப்பமிட்டனர்.

கடையில் வாங்கிய ஒரு விளையாட்டு சாமானை ஆவலுடன் கரங்களிடையே எடுத்துச் செல்வது போல, வீறிட்டழுதப் பாலகளை நகர்ப்பெண் கொண்டு சென்றாள்.

துவ்வாஸு இதையெல்லாம் தன் வீட்டு வாசலில் நின்று இமை கொட்டாமல், வாய் திறக்காமல், மூச்சு விடாமல் கண்டிப்பான தோற்றத்துடன் — தன் செய்கைக்கு வருந்தியது போல பார்த்திருந்தான்.

அன்றிலிருந்து பணக்காரியினால், சுவீசார மெடுத்து செல்லப்பட்ட வல்லனின் பிள்ளை ஜானைப்பற்றிய எந்தப்பேச்சும் அங்கே எழவில்லை. பிள்ளையின் பெற்றோரும் மாதாமாதம் பத்திரக்காரர் வீடுவரை சென்று 120 பிராங் “மாச்யத்தை”ப் பெற்று வந்தனர். அவர்களுக்கும் அடுத்தவீட்டு துவ்வாஸ் தம்பதிகட்கும் உறவு முறிந்து விட்டது. காரணம், துவ்வாஸ்ஸின் மனைவி நாள் தவறாமல் வீட்டுவாசற்படியில் நின்று கொண்டு, இச்செய்கையை சுட்டிக்காட்டி வலிய வம்பு செய்தாள். பிள்ளையைவிற்பதுகாட்டுமிராண்டித்தனம், கேவலமானது, ஆபாசமானது, ஊழலானது என்பது அவள் கட்சி.

அருமையான வாய்ப்பை இழந்த தன் சிறுவன் சார்லியை 'லபக்' கென்று தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு, ஜாடையாகப் பேசுவது போல "ஒன்னை நான் விக்கலேடா மவராசா! நீ என்ன கத்த ரிக்காயா— பாவக்காயா! பெத்த பிள்ளையை விக்கிற சாதியில்லே நானு? நாம் பணக்காரியல்லத்தாங் — ஆனா! பாடுபட்டு பத்து மாசம் சொமந்து பெத்தப் பிள்ளையை நாவ்விக்கலே" என்று கத்தினான்.

பல ஆண்டுகளாக, இவ்விதம் சுடு சொற்கள் நாள்தோறும் துவ்வாஸ்ஸின் வீட்டு வாசலிலிருந்துக் கக்கப்பட்டன, அடுத்தவீட்டினுள் — அவை நுழைய மாறு. தன் பிள்ளை சார்லியை பணத்துடன் பண்டம் மாற்ற சம்மதியாத ஒரே காரணத்தால், அந்த வட்டா ரத்திலேயே தான் மிகவும் உயர்ந்த அன்னை என்ற நினைவு துவ்வாஸ்ஸின் சகதர்மிணிக்கு வேருன்றி யிருந்தது. "என்ன இருந்தாலும் சுதந்திரத்தைப் பறிகொடுத்து ஐக்கியப் படுவதல்லவா, அது? அவள் சொல்வது சரிதான். அவள் சிறந்த அன்னையாகவே நடந்திருக்கிறாள்" என்றும் அவளை அறிந்தோர், பேசினர். இப்படி அவளும் உதாரணப் பெண்மணியாக 'சரிதை'யில் இடம் பெற்றாள். பதினெட்டு வயதை எட்டிய சார்லிகூட, இந்த விதமான சூழ்நிலையிலும், கருத்துப் புயலிலும் அடிப்பட்டு வளர்ந்து, தன்னை விற்காத காரணத்தால், தான் ஒரு உயர்தரப் புருடன் என்ற மனப்பான்மையோடு இறுமாப்படைந்திருந்தான்.

வல்லன் தம்பதிகள் இதையெல்லாம் பொருட்

படுத்தவில்லை. மாதந்தோறும் கிடைக்கும் 'மான்ய' வருவாயைக் கொண்டு அமைதியாகக் காலத்தைக் கழித்தனர். தரித்திரக்கேணியில் தள்ளாடிய துவ்வாஸ்தம்பதிகளின் அடங்காத கொடும் பேச்சுகள் அலைமோதியவாறிருந்தன.

துவ்வாஸ்தன் மூத்தமகன் ராணுவசேவைக்குப்போய்விட்டான். நடுப்பிள்ளை காலமாணன். இளையவன் சார்லி தொண்டுக் கிழமானப் பெற்றோரையும், இரு சகோதரிகளையும் காப்பாற்ற தனியே அரும்பாடுபட்டான்.

சார்லிக்கு சரியாக 21 வயது நிரம்பியது. ஒரு நாள் காலை யில், அவ்விரு குடிசைகளின் முன்னிலையில் பளப்பளப்பான ஒரு வண்டிவந்து நின்றது. அதிலிருந்து நவநாகரீகமான ஒரு இளைஞன் முதலில் இறங்கினான். உயர்தரமாக உடை அணிந்திருந்த அவனுடைய கோட்டுப்பையில் கடி காரத்தின் தங்கச் சங்கிலி தொங்கிற்று. அவனின் கையைப் பற்றியவாறு தலை வெளுத்த ஒரு சீமாட்டி இறங்கினாள். "அதோ அந்த — இரண்டாவது வீடுதான் என் மைந்தா" என்றுள் அன்புடன்.

வல்லனின் வீட்டுக்குள் இளைஞன் பழகினவன் போல் நுழைந்தான். அங்கே கிழவி துணிதுவைத்துக் கொண்டிருந்தாள். தள்ளாதக்கிழவன் அடுப்பருகே நாற்காலியில் சாய்ந்து அரைத்துக்கத்திலிருந்தான். இளைஞனைக்கண்ட இருவரும் திடுக்கிட்டித் திரும்பினர். "நமஸ்காரம் அப்பா, நமஸ்காரம் அம்மா" என்றுள், இவன்.

இருவரும் ஒன்றுமே புரியாமல் விழித்தனர். சவுக்காரத் துண்டை நீருக்குள் போட்டுவிட்டு, கைகளை உதறியவாறு கிழவி ஓடிவந்தாள். “ஏங் ஈரல் குலையே — நீயா எம்புள்ளே?” என்று துடித்தாள்.

அவன் தன் தாயை தழுவிக் கொண்டான். எழுந்திருக்க இயலாத வல்லன் நடுநடுங்கும் குரலுடன். “இதோ வந்துட்டியே ஜான்” என்றான், ஒரு மாதத்திற்கு முன்புதான் அவனை சந்தித்தது போல! காலம் விரைவாக்கடனாற்றும் விந்தை தான் என்னே!

அறிமுகம் சுமுகமாக முடிந்ததும், தன் பிள்ளையை பெருமையுடன் அழைத்துக்கொண்டு ஊரெல்லாம் சுற்றினார், அம்முதாதையார். மேயர், துணைமேயர், பாதிரியார், உபாத்தியாயர் எல்லோரிடமும் அழைத்துச் சென்றனர்.

தன் குடிசையின் வாசற்படியில் நின்றவாறு துவ்வாஸின் மகன் சார்லி இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரவு உணவின் போது தனது பெற்றோரிடம் “வல்லன் மவனை அந்த அம்மா எடுத்துக்க வுட்ட நீங்க முண்டமாத்தான் இருக்கணும்” என்றாள் கடுமையாக. “நாங்க பெத்த புள்ளையை விக்க விரும்பலே” என்றாள் கிழவி. இவன் மேலும் பதற்ற மடைந்தான். கிழவன் பதில் சொல்லவில்லை. “அப்பீன்னா, ஒரு பிள்ளையை இந்தமாதிரி தியாகம் செய்யிறது ஒண்ணும் மோசமில்லே—ஆமாங் மோசமில்லே — தெரியுமாங்” என்றான் சார்லி.

துவ்வாஸுக்கு கோபம் தலைக்கேறியது!
 “அப்படினா ஒன்னை நாங்க படாத பாடுபட்டு வளர்த்ததுக்கு பழி சுமத்துறியா?” என்று கேட்டான் ஆத்திரமாக. சார்லி அதைத் தொனியில், “ஆமா, பழிதான் சுமத்துறேன்” என்றான்.

“நீங்கல்லாம் வெறும் முண்டம். உங்களெப்போல பெத்த அப்பன் அம்மா இருந்து என்ன பிரயோசனம்? புள்ளைங்க துன்பத்துக்கே உங்களப்போல வங்கதான் காரணம். உங்களுக்கு புத்தி படிச்சிக் கொடுக்க நான் ஓட்டைவுட்டே ஓடணும் ஆமாங்” என்றான் வாலிப சார்லி ஆத்திரம் பொங்க.

கிழவி அப்படியே தட்டோடு தலைகவிழ்த்துப் புலம்பியழுதாள். வாய்க்குள் செலுத்திய சூப்பை விழுங்கியபடி “பாருங்க — புள்ளைங்களெ வளர்க்க உசிரை விடுங்க, பலன் இதுதாங்க” என்றாள்! சார்லி, இன்னும் கோபமாக “இந்தக் கோலத்திலே வாழுறதைவிட நாம் பொறக்காமலியே இருந்திருக்கலாம். அது சிலாக்கியமானது. அந்தப்பயலை நான் பார்த்ததுமே என் மண்டையே கிறுகிறுத்திருச்சி. அவன் அந்தஸ்துலே இருக்கவேண்டியவன் நானில்லையா—ஏன் நானில்லையா? இங்கே இருக்கிறதைவிட எங்கேனும் தொலையிறதே மேலாத்தோணுது எனக்கு. இல்லேன்ற ராவும் பவலும் உங்களைத் திட்டிக்கினே இருப்பேங், நீங்க செஞ்சக் காரியத்துக்கு மன்னிக்கவே மாட்டேங்—(கிழவனும் கிழவியும் இடி விழுந்தது போல ஆயினர். மளமளவென்று கண்ணீர்ப் பிரவாகம் அவர்களின் கன்னங்களில் ஓடிற்று — எதுவும் சொல்ல இயலாமல் வாயடைத்திருந்தனர்) ஊஹூங் அந்த எண்ணம் பொல்லாதது. எங்காச்சும் ஓடிப்போயி பொழக்கிற தாங்சரி.....” என்று குமுறினான், இளைஞன்.

சார்லி கதவைத்திறந்தான். அடுத்த வீட்டு வல்லன் தன் மகனுடன் உண்ணும் விருந்தொலி உள்ளே புகுந்தது. சார்லி காலால் ஓங்கித் தரையில் மிதித்தான். தன் பெற்றோரை நோக்கி “போங்களா, முண்டங்களா” என்றான். காரிருளில் அவன் ஓடி மறைந்தான்.

7. பாம்புமலை சாமியார்.

கான் நகருக்கும், நபுல் நகருக்குமிடையே பரந்த மணற்காடு இருக்கிறது. அப்பாஸியின் நடுவே சிற்சில பெரியமரங்களால் சூழப்பட்ட பழைய கல்வீடு ஒன்றில் கிழசாமியார் ஒருவர் தன்னந்தனியாக வசித்துவந்தார். அவரைப் பார்ப்பதற்காக சில நண்பர்களுடன் சென்றிருந்தோம்.

முற்றும் துறந்த முறையிலே தனிவாழ்வு நடத்திய இம்மாதிரி சாமியார்கள் முன்பு ஏராளம். இப்பொழுது, அவ்வித ‘ஜாதி’யே மறைந்து வருகிறது. திரும்பு காலையில் இதைப்பற்றி பேசிக்கொண்டோம். முன்பெல்லாம், மனிதர்களைத் தனிமைச் சிறைக்குள் தள்ளி வந்த கவலைகளின் உண்மையுரு எப்படிப்பட்டதாக இருக்கமுடியும் என்பதை வரையறுக்க முயர்ச்சித்தோம். மனோதத்துவ காரணங்களையும் தேடினோம்.

எங்கள் நண்பர்களில் ஒருவன் சொன்னான்:

இரண்டு துறவிகளை நான் அறிவேன். ஒருவர் ஆண், மற்றொருவர் பெண். பெண்துறவி இன்னும்

உயிரோடிருக்க வேண்டும். ஐந்தாண்டுகட்கு முன்பு கார்ஸிகா தீவின் ஒரு பகுதியில், பசுமை இழந்த மொட்டை மலையொன்றின் உச்சியில், ஒரு பாழ்மனையில் அவள் வசித்தாள். அவ்விடத்தினின்றும் அநேக மைல்கட்கு அப்பால்தான் மக்கள் வாழ்ந்தனர். வேலைக்கார பெண் ஒருவளுடன் அவள் இருந்தாள். அவளை நான் பார்க்கச் சென்றேன். நிச்சயமாக அவள் ஒரு பொறுக்கி எடுத்தாற்போலவுள்ள அபூர்வ பெண் தாம். என்னை அதியன்புடனும், மரியாதையுடனும் வரவேற்றாள். அவளைப்பற்றி எதுவும் எனக்குத் தெரியாது. எதனையும் நான் அறியவில்லை.

ஆண் துறவியைப் பற்றியெனில், அவரின் துயரமான அனுபவச் சரிதையை உங்களுக்குச் சொல்கிறேன். கவனமாக கேளுங்கள்!

திரும்புங்கள்! அதோ, நபுலுக்கு பின்புறத்தில் தனியே பிரிந்து, காட்டார்ந்த மலையுச்சி தெரிகிறதல்லவா — எஸ்தெரல் மலையின் சிகரங்களுக்கு முன்னால் அது இருக்கிறது. அந்தப் பக்கத்தில், அதனைப் பாம்பு மலை என்று அழைக்கின்றனர். அங்கேதான் சுமார்பன்னிரெண்டு ஆண்டுகட்கு முன்பு, நான் கூறும் ஏகாந்த சாமியார், ஒரு ஒடிந்த கோயிலின் சுவர்களுக்கிடையே வசித்துவந்தார்.

அவரைப்பற்றி கேள்விப்படவே, அவரிடம் அறிமுகமாக வேண்டுமெனத்தீர்மானித்தேன். மார்ச்சு மாதத்தின் இளவேனில் காலையொன்றில், குதிரை மீதமர்ந்து கான் நகரினின்றும் கிளம்பினேன். குதிரையை, நபுலின் ஒரு உணவுச்சாலையில் விட்டுவிட்டுகால் நடையாகவே அம்மலை மீதேற முற்பட்டேன். 200

அல்லது 250 கெஜம் உயரமே அஃதிருக்கும். வெறியும் மயக்கமும் ஊட்டும் நறுமணந் தரும் செடிகளினால் அது மூடப்பட்டிருந்தது. நடைப் பாதையில் கற்கள் நிறைந்திருந்தன. நெடிய பாம்புகள் அக் கூழாங்கற்களின் மீது ஊர்ந்து செடிகளுக்கிடையே அடிக்கடி மறைந்தன. எனவேதான், பாம்புமலையென அது பெயர் பெறலாயிற்று. சூரிய ஒளியை ஏற்றவாறுள்ள சரிவினில் கிடக்கும் கற்களின்மீது நடந்தேறுகையில் கால்களுக்கடியிலிருந்து 'முளைத்தாற்' போல பல பாம்புகள், சிலவேலைகளில் கிளம்புகின்றன. எவ்வளவு அதிகமாக அங்கே அவை இருந்தனவெனில், எவருமே அங்கு செல்லத்துணிவதில்லை. அசாதாரணமான நச்சரிப்புபற்றிக்கொள்கிறது, இது ஐயத்தினால் அல்ல. காரணம் அந்தப் பாம்புகள் தீங்கு செய்வதில்லை. ஆனால் இயற்கையான ஒருவித மன அலர்ச்சிதான் அவ்விதம் நடுங்கச் செய்கிறது. ஓட்டைக் கோயிலும், கூட்டமான பாம்புகளும், வெறியூட்டும் புதர்ச்செடிகளும் நிறைந்த அப்புராதன புனிதமலைமீது ஏறுகையில் அவ்விதநச்சரிப்பு உணர்ச்சியை பல முறைகளில் நான் அடைந்திருக்கிறேன்.

அந்தக் கோயில் இன்னும் இருக்கிறது. அது ஒரு கோயிலாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என என்னிடம் பலர் பகர்ந்தனர். எனது பக்தி உணர்ச்சியை பாழ்படுத்திக் கொள்ள விரும்பாததினால் அதன் மீது அதிக 'ஆராய்ச்சி' செய்து அறிய நான்துணியவில்லை.

உச்சியில் நின்று ஊர்முறத்தை முழுப் பொலிவுடன் காணலாம் என்ற போலி காரணத்துடன், மார்ஸ் மாத இளங்காலையிலே நான் அம்மலை மீதேறினேன். உச்சியை அடைந்தேன். அங்கே ஒரு பாறையின் மீது

ஒருவர் அமர்ந்திருந்தார். தலை முழுவதும் வெளுத்து நரைத்திருந்தபோதிலும், அவருக்கு நாற்பத்தைந்து வயதிற்கு மேலிராது. ஆனால் அவரின் தாடி மட்டும் ஏறத்தாழ கருத்திருந்தது. தன் முழங்கால் களின் மீது முதுகை வளைத்துக் கொண்டு சுருண்டு கிடந்த பூனையை அவர் தடவியவாறிருந்தார். என்னைப் பற்றி எதுவும் 'கவலை' பட்டதாகவே தெரியவில்லை. பாழடைந்த இடங்களைப் பார்வையிட்டேன். மரக்கிளைகள், வைக்கோல், உலர்ந்த சருகுகள், கூழாங்கற்கள் இவைகளினால் அதன் ஒரு பகுதி அடக்கமாக சூழப்பட்டு வாசல் பக்கமும் மூடப்பட்டிருந்தது. இது தான் அவரின் இல்லம். அப்பக்கம் அடுத்தேன்.

அங்கிருந்தவாறு கண்ணோட்ட மிடுகையில், எதிர்புறக்காட்சி பிரமாதமாக இருந்தது. வலதுபுறத்தில், அபூர்வமாக செதுக்கப்பட்டவை போன்ற கூரிய சிகரங்களுடன் நிமிர்ந்துநிற்கும் 'எஸ்தர்' மலை! பிறகு, வெகுதூரக் கரையான இத்தாலி தேசம்வரை அளவிற்று பரந்து கிடக்கும் நீலக்கடல்! அதில், தூங்கும் முதலைகள் போல, நீண்ட தரை முனைகள்— கான் நகருக்கு எதிரே, நீரில் மிதப்பது போல தோன்றும் பச்சைபுடர்ந்த 'லேரென்' தட்டை தீவுகள்— அவற்றில் கடைசியான ஒன்று பல்வரிசை காட்டினாற்போல ஓர்ச்சுவர்களை யுடைய ஸ்தூபிகளுடன் கூடிய பழையதொரு கோட்டையுடன்— யாவும் அங்கிருந்தபடி நோக்கத் தெரிந்தன. வெகு தூரத்திலே பச்சைபச்சேரென்ற தரைகள்! அங்கே, எண்ணிறந்து இடப்பட்ட முட்டைகளைப் போல பங்களாக்களும், வீடுகளும், மரங்களுக்கிடையே கட்டப்பட்டிருந்தன. பனி மூடிய ஆல்ப் மலையில் அவை அமைந்திருந்தன.

‘கிரிஸ்தி, வெகு அழகாக இருக்கிறது’ என் றேன் நான்.

‘ஆமாம்! ஆனால், நாள்முழுவதும் அதனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் ‘ருசி’ப்பதில்லை’ என அவர் தலைதூக்கிச் சொன்னார்.

என் ஏகாந்த சாமியார், ஏதேதோ பேசினார். அலுத்துக் கொண்டார், துயரப்பட்டார்.

அன்றையதினம் அதிகநேரம் நான் இருக்க வில்லை. அவருடைய துறவறத்தின் வர்ணம் எத்தகைய தென்பதைக் கண்டுபிடிக்கவே முழுதும் முயன்றேன்.

பிறர்மீது அதிக சலிப்புற்றது போல அவர் காட் டிக்கொண்டார். எல்லாவற்றின்மீதும் வெறுப்பு, ஆயா சம் — தன்மீது கூட சுவை நீங்கினவராக அவர் தோன்றினார்.

அரை மணிநேர உரையாடலுக்குப் பின் அவரி டமிருந்து நீங்கினேன். எட்டு நாட்கள் கழித்து அவ ரைப் பார்க்கச் சென்றேன். அதற்கு அடுத்த வாரமும் சென்றேன். பிறகு, வாரந்தோறும் சென்றேன். இரண்டு மாதங்களில் நாங்கள் நண்பர்களானோம்.

மே மாதத்தின் இறுதியில் ஒரு நாள் மாலை! தக்க தருணம் வந்துவிட்டதாக கருதினேன். அவரு டன் சேர்ந்து சாப்பிடுவதற்காக உணவுப் பொருட்கள் சேகரித்துக் கொண்டு பாம்பு மலைக்குப் போனேன்.

பிரான்ஸின்வடபாகத்தில்கோதுமைப்பயிரிடுவது போல, அந்த மையப் பகுதியில் பூக்கள் பயிரிடுகின்

றனர். அவற்றின் வாடை மெய்மறக்கச் செய்யும் இனிய மாலைகளில் ஒன்று, நான் அவ்விதம் புறப்பட்ட அந்ததினம். நாரிமணிகளின் நற்பட்டுடைகளையும், பொற்கட்டுடல்தனையும் பரிமள முறச் செய்யும் வாசனைத்திரவியங்கள் அனைத்தையும் தயாரிக்கும் அந்தப்பிரதேசத்திலே, எண்ணற்ற தோட்டங்களிலும், மடிப்புமடிப்பாக விரிந்துகிடக்கும் கணவாய்களிலும் எண்ணிலடங்காத ஆரஞ்சு செடிகள்—உலவும் இளங்காற்றில் இன்பவெறியையும், சுவையையும் பரப்பி—பழுத்த கிழங்குகளைக் கூட காதற்கனவு காணச்செய்யும் அளவிற்கு நறுமணத்தை வீசும் மாலையிலே— அவரிடம் சென்றேன்.

என் சாமியார் என்னை மகிழ்வுடன் வரவேற்றார். என்னுடன் உணவுண்ண தடையின்றி விழைந்தார்.

சிறிதளவு சாராயம் அருந்தச் செய்தேன். அப்பழக்கத்தை அவர் இழந்திருந்தார். கலகலப்பாக பேச ஆரம்பித்தார். தனது சென்றகால நினைவுகளைக் கூறத் தொடங்கினார். அவர் என்றென்றும் பாரிஸிலேயே வசித்திருக்கவேண்டும், 'கனகுஷி'யான 'மைனராக' இருந்திருக்கவேண்டும், என எனக்குத் தோன்றிற்று.

'இந்த மலையுச்சியில் வந்துகுடியேறக் காரணம் என்ன?' என அவரிடம் கேட்டேன்.

"ஆஹ்... .. அதுவா? மனிதனொருவன் அடைய முடியும் கொடிய தாக்குதல் ஒன்றை நான் அடைந்தது தான். ஆனால், அந்த துன்ப நிகழ்ச்சியை உங்களிடம் ஏன் மறைக்கவேண்டும்? நான் யாரிடத்திலும், எந்த சமயத்திலும் அதைச் சொன்னதில்லை. அதைக்

கூறுவதன் மூலம், அதைப்பற்றி இன்னொருவர் என்ன நினைக்கிறார் — எவ்விதம் தீர்மானிக்கிறார் என்பதை அறிய நான் விரும்புகிறேன்.

பாரிஸில் பிறந்து, பாரிஸில் வளர்ந்து, வாலிபனானேன். அந்நகரிலேயே வாழ்ந்தேன். என்பெற்றோர்கள் பல லக்ஷங்கள் வருமானம் வரக்கூடிய சொத்துகளை எனக்கு விட்டுச் சென்றனர்.

பருவவயதினிலே 'மைனர்' வாழ்வு! வாழ்ந்தேன். அது எப்படிப்பட்ட தென்பதை அறிவீர்களல்லவா? குடும்பமும் கிடையாது. சர்வசுதந்திரம்! சட்டபூர்வமாக ஒருவளை மனைவியாக வரிப்பதில்லை என்றும் தீர்மானம், — இந்த நிலையில் — மூன்று மாதங்கள் ஒரு வருடன் வாழ்வது — ஆறுமாதங்கள், இன்னொருவளை சுவைப்பது — ஓராண்டு முழுவதும் யாரையுமே துணை கொள்ளாமல் கன்னியர் குழுவில் திகைத்து விளையாடுவது — இவ்விதமிருந்தேன்.

மட்டரகமான, அருவருக்கத்தக்க இந்நிலை எனக்கு ஏற்றதாக இருந்தது. மாறி மாறிவரும், என் இயற்கை 'ருசி'க்கு திருப்தியளித்தது. பெரிய கடைத் தெரு, நாடகக் கொட்டகைகள், காப்பி கடைகள், — இவைகளிலேயே நான் வாழ்ந்தேன். தனி மனையிருப்பினும், குடியிருப்பிடமற்றது போல வெளியிலேயே வாழ்ந்தேன். தண்ணீரில் மிதக்கும் தக்கைகளைப் போல, வாழ்வில் இலட்சியமற்று திரியும் கோடானு கோடிகளில் நானொருவனாக இருந்தேன். எதன்மீதும் வேட்கையுமில்லை, கவலையுமில்லை! நல்லமைனர், என்று கூறக்கூடியவாறு, குணங்களும், குறைகளு

மின்றி நானிருந்தேன். என்னைப்பற்றி நான் சரியாக தீர்மானித்துக்கொள்வது இதுதான்.

இருபது வயதிலிருந்து, நாற்பது ஆண்டுகள் வரை எனது நிலையில், குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சி எதுவுமில்லை. அப்பருவம் மெதுவாகவும், விரைவாகவும் சென்றது. பாரிஸ் மாநகரில் எவ்வளவு விரைவாக, ஆண்டுகள் உருண்டோடி விடுகின்றன! வெகு துரிதமாகவும் மிக மெதுவாகவும் கடந்துசெல்லும் அக்காலத்திலே—பெரு மகிழ்வும், ஆபாசங்களும் நிறைந்த அந்த ஆண்டுகளிலே—குடித்தல், உண்ணல், பொருளேதுமின்றி வயிறுகிழிய சிரித்தல்—ருசியூட்டும் பண்டங்களையும், அமுதூட்டும் கன்னியர் பட்டிதழ்களையும் சுவைத்துத் தீர்க்க சதா 'தொங்கிய' உடுகளுடன் எதிலும்நிலையான பற்றற்று திரிதல்—முதலிய பலவகை நிகழ்ச்சிகளில் தாம் ஊறித் திளைக்கிறோம். ஆயினும் அந்த நினைவுகளில் ஏதொன்றும் சிந்தனையில் நிலைப்பதில்லை. இளைஞராயிருப்பர். பிறகு, ஏனையோர் செய்த வாறு எதுவும் செய்யாமலேயே நரை கிழவராவர். பற்றேதுமின்றி, அடிப்படை இலட்சிய எதுவும்மின்றி, அனுசரிப்புத் தொடர்புமின்றி, நிலையான நட்புகளுமின்றி, குடும்பமும், குடித்தனமும், குதூகலிக்கும் குழந்தைகளுமின்றி, வறண்டு முடிவர்!

ஆக, அந்தப் பருவத்தை நான் எய்தினேன்! நாற்பதாம் வயதில், எனது ஆண்டுவிழாவை நானே கொண்டாடிக் கொள்ளும் முகத்துடன் ஒரு பெரிய உணவுக் கடையில் 'விருந்துண்'டேன். உலகிலே நான் தனியாள். தனித்தே என் ஆண்டு விழாவைக் கொண்டாடுதல் வேடிக்கையானதென நான் நினைத்தேன்.

சாப்பிட்டபின், என்ன செய்வதென்பது பற்றி தயங்கினேன். நாடகக் கொட்டகை யொன்றினுள் நுழைந்துவிட நாட்டம் பிறந்தது. அதைவிட, பல் கலைக் கழகப் பகுதியான 'லத்தீன் வட்டாரத்திற்கு' ஒரு நடை 'யாத்திரை' சென்று வருவதென்று ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. அங்கேதான் ஒரு காலத்தில் நான் சட்டக் கல்வி பயின்றது. அங்கே சென்னைப்பா! இளம் பெண்கள் புன்முறுவலுடன் பரிமாறும் சாராயக்கடை யொன்றில் நான் நுழைந்தேன்.

நானமர்ந்த மேஜையை கவனித்தவள் ஒரு அழகான இளம்பெண். எழிலில் ரோஜா, சிரிக்கும் சூரிய காந்தி! தேன் சிட்டெனப்பறந்து, அவள் பணிவிடை செய்தாள். மின்னல் பொறி பறந்த அவளின் அழகு நயனங்களுக்கு அடிமையானேன். அவள்மீது நாட்டம் கொண்டேன். உள்ளங்கையிலே ஒரு 'அன்பளிப்பை' அழுத்தினேன். மறுப்பின்றி ஒப்புக்கொண்டாள். என்னெதிரே அமர்ந்தாள்! என்னையே அன்புடன் நோக்கினாள்; எம்மாதிரியான 'ஆணிதம்' பழகுகிறோமென்பதறியாமல்! அவள் ஒரு கட்டழகி. புத்தம் புதிய பருவப்பெண். விம்மியமார்பகத்தை மூடியிருந்த மெல்லிய ரவிக்கைத் துணியின் வழியாக ரோஜா வர்ணம் தெரிந்தது, கொழுப்புச் சாயையும் தென்பட்டது. என் நாற்பதாம் ஆண்டு விழாவை நிறைவுற கொண்டாட இவளையும் 'ஒரு கை' பார்ப்பதென்று முடிவுக்கு வந்தேன். அவள் சொன்னதிலிருந்து, பதினைந்து நாட்களாய் 'சுதந்திரத்தோடு, இருப்பதாக அறிய முடிந்தது. வேலை முடிந்தவுடன் பெரிய கடைத் தெரு பக்கம் என்னுடன் விருந்துண்ண வருவதாக இசைந்தாள் -

யாரும் அவனைக் 'கொத்தி'க்கொண்டு போய் விடுவார்களோ என்று பயம் ஏற்பட்டது, எனக்கு. இரவு சூழும்வரை, அங்கேயே நான் அமர்ந்திருந்தேன்.

நான்கூட ஒன்றோ, இரண்டோ மாதங்களாக துணையேதுமின்றி 'சுதந்திர'மாகத்தான் இருந்தேன். மேஜைக்கு மேசை சிட்டுக்குருவி மாதிரி ஓடியாடி பணிசெய்த அவனை, 'காதல்' காவுக்குப் பள்ளிச் சிறுமி போன்ற புதிய இவனை — என் வழக்கத்தை யொட்டி, ஏன் சிலகாலம் வைத்திருக்கக் கூடாது? என்று நான் யோசித்தேன். பார்ஸல் வதியும் மணிதர்களின் வாழ்வில் தினந்தோறும் நிகழும் ஆபாசமான அனுபவங்களில் ஒன்றைத்தான் நான் உங்களுக்கு உரைக்கின்றேன்.

விபரங்கள் வீரசமாக இருப்பின் மன்னிக்க. கவிதா மனப்பான்மையுடன் மனைவியைத் தேர்ந்தெடுக்காதவர்கள், இறைச்சிக்கடையில் ஒரு துண்டு 'சாப்பீஸ்'யை பொறுக்கி எடுப்பது போலத்தான் பெண்களையும் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். 'சாப்பீஸ்' துண்டின் ஏனைய விபரங்களை கவனித்துக்கொள்ளாது, அதில் ஒட்டிச்சொண்டு தொங்கும் கறித்துண்டின் ரகத்தை மட்டும் பார்த்துக் கொள்வது போல.

அவனை, அவன் வீட்டிற்கே அழைத்துச் சென்றேன். கட்டிடமொன்றின் ஐந்தாவது மாடியில், எளிய முறையில் சுத்தமாக அமைந்த ஒரு சிறு அறையில் அவள் வசித்திருந்தாள். இரண்டு மணி நேரத்தை வெகு அருமையாக அங்கே கழித்தேன். அச்சிறுமி, அபூர்வமான அன்பும், நளினமும் வாய்ந்திருந்தாள்.

இனி புறப்படவேண்டியதுதான்! அனுபவித்த இன்பத்திற்கு அன்பளிப்பு வைக்க, சுவற்றுடன் இணைந்த குளிரடுப்பின் மேடையை அணுகினேன். களைப்பினால் சோர்ந்து கட்டிலிலேயே கிடந்த அவளிடம் இன்னொரு சந்திப்பிற்கு நானையும் நிர்ணயித்த வகை! மேடையில் ஒரு மணிப்பொறி கண்ணாடிக் கூண்டினுள்ளிருந்தது! இரண்டு பூச்சாடிகள் அங்கிருந்தன. இரண்டு உருவப்படங்களும் இருந்தன. அவைகளில் ஒன்று மிகவும் பழமையானது. தற்செயலாக, அந்தப் பழைய படத்தைப் பார்த்தவன், ஒரு கணம்மலைத்துப் போனேன்! அதிக வியப்புக்குள்ளானேன். அது, என்படம். லத்தீன் வட்டாரத்தில் மாணவகை இருந்த காலத்தில் பிடித்த, என் வாலிப பருவத்தின் உருவப்படம்!

அதை 'சடக்'கென கையிலெடுத்தேன், கண்ணுக்கருகேயிருத்தி இன்னும் தெளிவாக காண! நான் காண்பது கனவல்ல. எதிர்பாராத முறையிலும், வேடிக்கையாகவும் தோன்றிய அச்சம்பவம் என்னை சிரிக்கத் தூண்டியது.

“இது யாரிவர்?” என, அந்தப் பெண்ணிடம் கேட்டேன்.

“அவங்கதான் என் தந்தை. நான் அவங்களை சந்தித்ததேயில்லை. என் அம்மா அதை என்னிடம் தந்து, பத்திரமாக வைத்துக்கொள்ள சொன்னாங்க. ஒரு நாளைக்கு அது உதவக்கூடும்” என்றாள் அவள். கொஞ்சம் தயங்கினாள், சிரித்தாள், “ஏன் அதைக் காப்பாற்றி வைத்திருக்க வேண்டுமெனத் தெரிய

வில்லை. என் தந்தையே உயிருடனிருந்தாலும், என்னைக் கண்டுபிடித்து ஏற்பாரென நான் நினைக்கவேயில்லை” என்றாள் மீண்டும்.

பந்தயக் குதிரை பாய்ந்தோடுவது போல என் இதயம் படபடத்தது. படத்தை இருந்த இடத்தில் வைத்தேன். என்ன செய்கிறேனென்றே தெரியாமல் இரு நூறு பிராங் நோட்டுகளை அதன்மீது வைத்தேன் “மீண்டும் சந்திப்போம். மீண்டும் சந்திப்போம்” எனக் கூறியவாறே அங்கிருந்து துரிதமாக வெளியேறினேன். ‘செவ்வாய் கிழமைக்கு’ என அவள் கொடுத்த பதிலும் என் காதில் விழுந்தது. இருளடைந்த மாடிப் படிக்கட்டில் ‘குதித்துக் குதித்து’ ஓடினேன்.

கட்டிடத்தைவிட்டும் வெளியே வந்தேன். மழை பெய்துக் கொண்டிருந்தது. ஏதோ ஒரு தெரு வழியாக பெரு நடைப்போட்டு நடந்தேன். “வாஸ்தமா?” என்ற கேள்வி மனதிலே எழுந்தது. சென்றகால சம்பவங்களை நன்றாக கிளறி நினைத்தேன். ஆமாம், நன்றாக நினைவிருக்கிறது. என்னுடன் ‘வாழ்ந்த’ குட்டிகளில் ஒருவள், பிரிவினைக்கும் ஒரு மாதத்திற்குப்பின், என்னினின்றும் கருவுற்றிருப்பதாக எழுதியிருந்தாள். அக்கடிதத்தை கிழித்தோ, தனலிலிட்டோவிட்டேன். அச்செய்தியையும் மறந்துவிட்டேன். என் பழைய படத்தினருகேயிருந்த பெண்ணின் படத்தையும் நான் பார்த்திருக்கவேண்டும். ஆனால், என்னால் அடையாளம் கண்டுபிடிக்க இயலுமா? அது ஒரு கிழவியின் படமாக எனக்குத் தோன்றிற்று.

ஆற்றோரத்திற்கு வந்தேன். அங்கிருந்த பெஞ்ச் ஒன்றில் அமர்ந்தேன். மழை பெய்து கொண்டேயிருந்

தது. விரித்த குடைகளின் கீழ் மனிதர்கள் நடந்து சென்றனர். வாழ்க்கையே எனக்கு கசந்தது. போராட்டம் துன்பம், நிறைவறுமை, வெட்கம்— மனசாட்சிக்கு ப்புறம்பாகவோ, அன்றி வேண்டுமென்றே விரும்பும் ஆபாசங்கள் — யாவும் நிறைந்ததாக எனக்குத் தோன்றிற்று. என் மகள்! என் மகளை நானடைந்து விட்டேன்!.....பாரீஸ்! மையிருளும், மனக்கவலையும், சும்பி நாற்றமுமான மிகப்பெரிய பாரிஸ் — மூடிய ஜன்னல்களுடன் கூடிய தன் மாடிக்கட்டிடங்களுடன் தூராக்கிரமம், விபசாரம், கற்பழிந்த கன்னிப் பெண்கள் — இவை போன்ற சம்பவங்களினால் தான், அது நிரம்பியிருந்தது.

என்னையறியாமல், எனக்கே தெரியாமல், மிருகங்களினும் கேவலமாக, அக்காரியத்தை நான்செய்து விட்டேன். கொடிய பாதகம். என்மகளை நான் புணர்ந்திருக்கிறேன்.

ஆற்றில் விழுந்து மாளநினைத்தேன். பைத்தியமானேன். நாள் முழுதும் எங்கெங்கோ அலைந்தேன். பிறகு, எனதில்லத்தை அடைந்தேன், நன்றாக சிந்தித்தேன்.

எனக்குச் சரியாகப்பட்டதையேசெய்தேன். ஒரு பத்திரக்காரரை அடுத்தேன். அந்தப் பெண்ணை அழைத்து, 'எந்த நிபந்தனையுடன் அந்தப் படத்தை அவளின்தாய் தந்ததாக' வினவுமாறு வேண்டினேன். அவள் தந்தையின் நண்பனென மாற்றுருவிலே நான் காரியமாற்றினேன். பத்திரக்காரரின் கேள்விக்கு, அவளளித்த பதிலில், மரணப்படுக்கையில் தான் அந்தப் படத்தை அவள் தாய் தந்ததாகவும், ஒரு பாதிரி

யின் முன்பிலேயே அவளின் தந்தை யார்? என்பதை சொன்னதாகவும் அறிந்தேன். மாற்றுருவிலே இருந்த வாறு, எனதுசொத்தில் சரிபாதியை அவளுக்கு எழுதி வைத்தேன். அதன் வருமானத்தைமாத்திரமே அவள் அடைந்துவர முடியும். பிறகு, என் உத்தியோகத்தையும் உதறித்தள்ளிவிட்டு, இக்காட்டுப் பக்கத்தில் சுற்றினேன். இம்மலையைக் கண்டேன். இங்கேயே தங்கிவிட்டேன்? எது வரையில்...? யானறியேன்! நான் செய்தது பற்றியும் என்னைப்பற்றியும், என்ன எண்ணுகிறீர்கள்?" என்று தனது துயர்நிறைந்த கதையைக் கூறிமுடித்தார், பாம்புமலை சாமியார்.

“நீங்கள் செய்ய வேண்டியதையே செய்தீர்கள். ஆனால், பெரும்பாலோர் இம்மாதிரியான பாதக விளைவுக்கு சிறிதளவே சிரத்தைக் காட்டுகின்றனர்” என்றேன் நான்.

“அதையும் நானறிவேன். ஆனால், என்வரைக்கும் அதைத்தாங்க முடியவில்லை. பைத்தியமாகும் நிலைக்குள்ளானேன். இப்பொழுது பாரிஸ் என்றாலே கிஸி, வேதவழிபடுவோர் நரகத்தை எண்ணிநடுங்குவதுபோல! வீதியில்செல்லுகையில், வீட்டுக்கூரையில் உள்ள ஓடொன்று உச்சந்தலையில் விழுவதுபோல, என் தலையில் ஒரு அடி விழுந்தது. சில காலமாக சிறிது தேறிவருகிறேன்...” என்றார், அவர்.

என் ஏகாந்த சாமியை விட்டு நான்பிரிந்தேன். அவர் சொன்ன கதையிலிருந்து நான் பெரிதும் அதிர்ச்சியுற்றேன். பிறகு, இரண்டு முறைகள் அவரை சந்தித்தேன்.

அடுத்த ஆண்டு அங்கே சென்றேன். பாம்பு மலையில் அவர் இல்லை. அவரைப்பற்றிய ஒரு செய்தியையும் பிறகு நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. இதுதான் என் சாமியாரின் கதை என்று முடித்தான் நண்பன்.

8. புயற் கடல்

தினசரி பத்திரிக்கைகளில் கடைசியாக வெளிவந்த திடுக்கிடும்படியான செய்தி இது:

“கடலோர புலோங், 22 ஜனவரி :- சென்ற இரு வருடங்களாகவே கடல் கொந்தளிப்பினால் அடுத்தடுத்துப் பாதிக்கப் பட்டிருக்கும் நமது கடலோடி மக்களை கதிகலங்கச் செய்யும் இன்னொரு துன்பச் சூழலும் தற்சமயம் தாக்கிவருகிறது. ஜவெல் உடையாரால் செலுத்தப்பட்ட ஒரு மீன் பிடிக்கும் கப்பல், துறையில் நுழைய வேண்டியது புயலால் மேற்கே தள்ளப் பட்டு, பறையில் மோதிநொருங்கிவிட்டது.

புயல் இன்னும் தொடர்ந்து வீசுகிறது. புதிதாக பல விபத்துகளும் நிகழலாமென அஞ்சுகிறோம்”

ஜவெல் உடையார் என்பவர்யார்? நொண்டிக்கையனின் சகோதரரா?

கடலையால் சுருட்டியடிக்கப்பட்டு, சின்ன பின்னமடைந்த மரக்கப்பலின் பலகைத்துண்டுகளினடியில் சிக்கி உயிரிழந்திருக்கக் கூடும், அவர்.

ஐவெல்சுகோதரர்களில் மூத்தவர் அக்காலத்தில் ஒரு மீன்பிடிக்கும் மரக்கப்பலுக்கு உரிமையாளராக இருந்தார். அது உறுதியானது. பருவக் கோளாறினால் ஏற்படும் விபத்து எது குறித்தும் பயப்படத்தகாதது. வட்டமான உடற்கட்டுடைய அக்கப்பல் தக்கை போல மிதக்கவல்லது. எப்பொழுதும் அது நீச்சலில் தான், கிடக்கும். மான்ஷ் கடலின் கொடுமை வாய்ந்த உப்புக்காற்று சவுக்கடியை ஏற்று இங்குமங்கும் அலையும். காற்றாதியப் பாய்களுடன் களைப்பேயின்றி, கடலாழத்தைக் கலக்குமாறு, பெரியதொரு வலையை விரித்து இழுத்துச் செல்லும். ஆழ்கடலின் அழகு பாரைகளில் அயர்ந்துறங்கும் நீர்ப்பிராணிகளையும், மணலோடுப் படிந்தாற் போல் உலவும் மீனினங்களையும், கூர்மையான வளையக் கொடுக்குகையுடைய கொழுத்த நண்டுகளையும், ஊசிபோன்ற மீசைகளையுடைய சிங்க இரால்களையும் அதுவாரிச்சேகரிக்கும்.

கடலும் கொந்தளிப்பின்றி, விண்ணும் தெளிந்து தண்மை நிலவினால் அக்கப்பல் மீன் வேட்டையாடும். கப்பலின் விலாப்புறத்தின் நீளத்திற்குச் சமமாக ஒரு பெரிய உறுதியான மரத்தண்டு உண்டு. இதை இன்னும் உறுதிப்படுத்துவதற்காக கனத்த இரும்புச் சட்டமும் அத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. பலம்வாய்ந்த பளுவான அப்பெரிய தண்டிலேதான், அக்கப்பலின் மீன்பிடிக்கும் வலை கட்டப்பட்டிருந்தது. வங்கத்தின் இரு முனைகளிலும் இதற்கென இரண்டு உருகைகள் அமைந்திருந்தன. அவைகளிலே, உறுதிவாய்ந்த வடக்கயிறுகள் சுற்றப்பட்டிருந்தன. கயிறுகளின் முனைகளிலே வேட்டை வலையின் தண்டைக்கட்டியிருந்தனர். உருகைகளை வசமாக சுற்றுவதன் மூலம் இவ்

வலை நீருக்குள் அமிழவும், உயரே எழும்பவுமாக வசதி செய்யப்பட்டிருந்தது. காற்றழுக்கத்தினாலோ, கடல் வேகத்தினாலோ விரைவாக கப்பல் மிரண்டோடு கையில் தன்னுடன் இந்த பளுவான வேட்டைச் சாதனத்தையும் இழுத்துச் செல்லும். வலையோ, கடலின் ஆழத்தைக் கலக்கிச் செல்லும்.

ஐவெலுடன் அன்றையதினம் அவர் தம்பியும் கப்பலில் இருந்தான், இன்னும், நான்கு ஆட்களும், ஒரு உதவி மாலுமியும் இருந்தனர். தெள்ளத் தெளிந்த — அமைதியான ஒரு நாளிலே புலோங் துறையை விட்டு கப்பல் கிளம்பிற்று, மீன் வேட்டையாட.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் காற்று பலமாக வீசிற்று. சில நிமிடங்களிலே வீசிய ஒரு பேய்க்காற்று கப்பலை எதிர்த்திசையில் வேகமாக ஓடச்செய்தது. கப்பல் ஆங்கில நாட்டுக் கரையை அண்மித்தது. ஆனால் வீறிட்டெழுந்த கடல் சுருள் சுருளாக பெரும் பெரும் அலைகளைக் கரையில் அறைந்தது. துறைக்குள் கப்பல் நுழைவது அசாத்தியமாயிற்று. கப்பல் மறுபடியும் கடலுக்கே திரும்பி பிரான்ஸ் தேசக் கரையை நெருங்கியது. புயல் பலமாக வீசிற்று. எங்கும் மூடுபனி வேறு. வெகுண்டெழுந்த கடல் ஓங்கார நாதமெழுப்பியது. அடைக்கலம்புகும் இடத்திலிருந்தே அபாயங்கள் தோன்றின.

கப்பல் மீண்டும் கடலுக்கே திரும்பிற்று. பூத அலைகளின் தோள்மீது அது ஆடியசைந்தது. பந்து போல் துள்ளி வீழ்ந்தது. ஆனால் இம்மாதிரியான கொடிய வேகங்கள் பல்வற்றில் சிக்கி அது அனுபவப்

பட்டது தான்! சமயங்களில் ஐந்தாறு நாட்கள் எதி ரெதிரே இருக்கும் இரு தேசங்களின் கரைகளில் ஒன் றையுமே அணுகமுடியாமல் இங்குமங்கும் அலைந்துப் பண்பட்டுமிருக்கிறது.

முடிவாக புயல் சற்றே தணியவே, கப்பலும் நடுக்கடலிலிருந்ததால், உடையார் உத்திரவிட்டார், வலையை எறியுமாறு.

எனவே, வேட்டைக்குரிய அப்பளுவான ஆயு தமும் கடல் மட்டத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. கப்பலின் தலைப்புறம் இரு ஆட்களும், வால் பக்கம் இருவரும் நின்றுகொண்டு, உருளையை மெதுவாக சுழற்றி அவ்வலையை கடலுக்குள் செலுத்த முனைந் தனர். இரு முனைகளிலும் வலையைத் தாங்கி நின்ற கயிறு தளர்ந்தது. 'சட்டென' வலை பூமியைத் தொட வும், கப்பல் அதன் பளுவில் ஈர்க்கப்பட்டு, அப்பக்கம் சாய்ந்தது. கப்பலின் தலைப்புறத்தில் நின்று கயிற்றை தளர்த்தியவன் ஜவெலின் தம்பி. இந்தத் திடீர் அதிர்ச்சியினால்கால்கள் வழக்கிவிடவும், சிறிது தள்ளாடி விட்டான்.

அவனுடைய ஒரு கை முறங்கைப் பூட்டுடன், கப்பலின் ஓரத்திலே, வலைக் கயிற்றுக்கும் கீழ் வசமாக மாட்டிக் கொண்டது. மற்றொரு கையால் கடலுக்குள் ஆழ்ந்த வலையைத் தூக்கித் தன் கையை விடுவித்துக் கொள்ள அவன் முயன்றான். ஆனால், வலையோ கப்பலின் நடைவேகத்தில் கடலுக்குள் விரிந்து சென் றது. அதன் கனத்தில் இரும்புக்கம்பிபோல ஆகிவிட்ட வடக்கயிறு இவன் கையை நன்றாக நசுக்கிவிட்டது.

வேதனைத் தாங்காமல் இவன் கதறினான். எல்லோரும் அங்கே ஓடிவந்தனர். சுக்காளைப் பிடித்திருந்த அவன் அண்ணன் ஜவெலும் ஓடிவந்தார். எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து கயிற்றைப்பிடித்து தூக்கமுனைந்தனர். நீருக்குள் அமிழ்ந்த வலைச்சட்டத்தின் அசாத்தியபளுவைத்தூக்க அவர்களால் முடியவில்லை. வீண்பிரயத்தனம். “கயிற்றை நறுக்கிடணும்” என்றான் ஒருவன். இடையிலிருந்த அகலமான ஒரு கூன் கத்தியை எடுத்தான். — இரண்டே வெட்டில் ஜாவெலின் தம்பியின் கையை அது மீட்டுவிடும்.

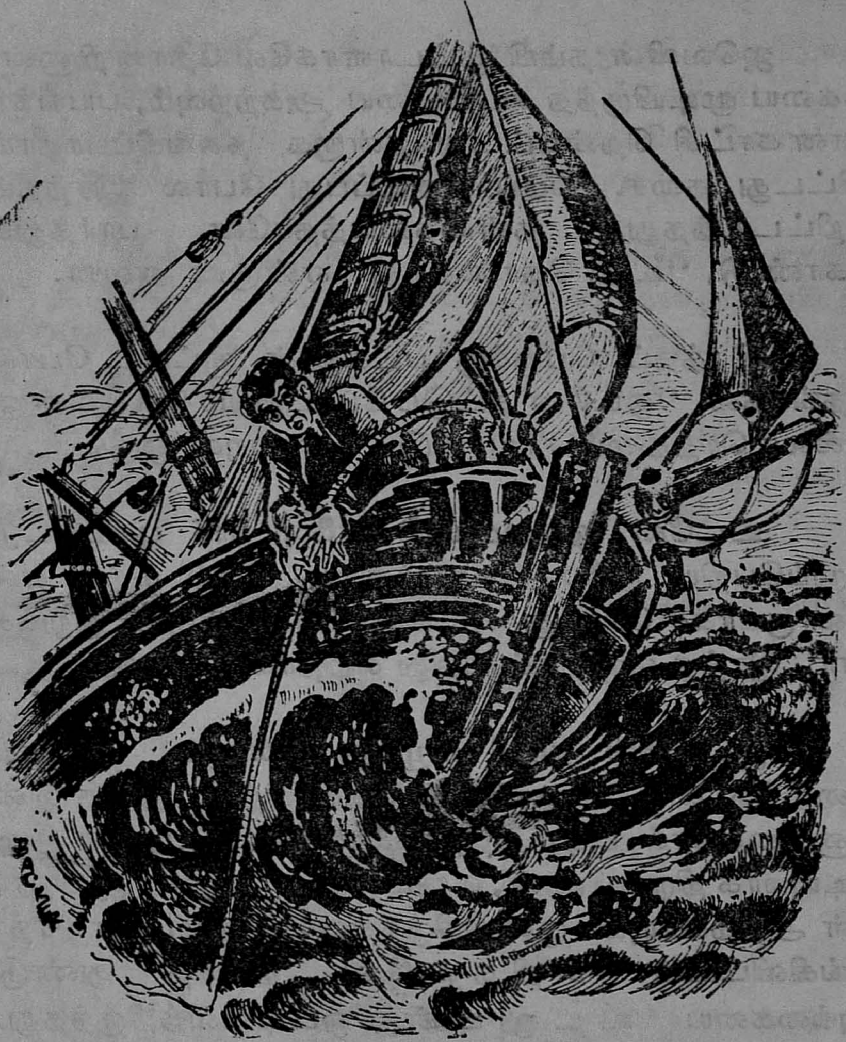
ஆனால், கயிற்றை நறுக்குவதா? அது, வலையை இழப்பதாகுமே — வலையோ விலைபெற்றதாயிற்றே! காசைக் கொட்டி தயாரிக்கப்பட்ட தாயிற்றே! ஆயிரத்தைநூறு பிராங்கள்! அதுவும் காசு விஷயத்தில் கண்டிப்பாக நடந்து கொள்ளும் உடையார் ஜாவெல் உடமையல்லவா அது?

“வெட்டாதே — கவுத்தை வெட்டாதே, நாம் படகை நிறுத்துறேன்” என்று திணறிய ஜவெல் சுக்கான் பக்கம் ஓடினார்.

மரத்துண்டுகளை யெல்லாம் தூக்கி சுக்கான் மீது வைத்தார். கப்பலும் ஒருவாறு படிந்தது. பளுவான வலை, பூமிக்குள் அசைவற்றிருந்ததும் இதற்கொரு காரணம்.

ஜவெலின்தம்பி அப்படியே மண்டியிட்டு வீழ்ந்தான். திக்கு முக்காடின விழிகள், வேதனையை சமாளிக்க பற்களை நெருக்கிக் கொண்டான். எதுவும்சொல்ல

வில்லை. ஜவெல் ஓடிவந்தார், வேலையாள் வலையின் கயிற்றை நறுக்கி விட்டானே என்ற பயத்துடன்! “பொறு, பொறு — கவுத்தை வெட்டாதே — நங்கூரம் போடணும்” என்றார்.

நங்கூரம் போடப்பட்டது. பிறகு, உருகையை சரிப்படுத்தி வலைக்கயிற்றைத் தளர்த்தினர். பெரு

முயற்சிக்கிடையில் நசுக்கப்பட்ட கை விடுதலை யடைந்தது. அதுவும் எந்த நிலையில்? தசை கூழ் கூழாகி, நரம்புகள் நாசமடைந்து, இரத்தக்கட்டியாகிய வாறு.

ஐவெலின் தம்பி முட்டாளாகவே தோன்றினான். கையை மூடியிருந்த சட்டையை அகற்றவும், பயங்கரமான காட்சி தென்பட்டது. நன்றாக நசுங்கிப்பாழாகி விட்டது தசை. 'பம்பு' அடிப்பது போல இரத்தம் பீறிட்டடித்தது. தன்கையைத்தானே பார்த்துக் கொண்டு, "உம்! தொலைந்தது" என்றான் அவன்.

இரத்தப் பெருக்கு படகினுள் குட்டை போல் தேங்கவே, "ஒடனே கட்டுப் போடனும் இல்லேன்னா எல்லா ரெத்தமும் சரியாயிடும்" என்றான் ஒருவன்.

உடனே ஒரு முரட்டு நூலை, தார் பூசப்பட்டு பழுப்பேறிய நூலை — காயத்திற்கு மேல் சுற்றி எல்லோருமாகச் சேர்ந்து பலங்கொண்டமட்டும் இறுக்கினர். இரத்த ஒழுக்கும் சிறிது சிறிதாக நின்றது.

ஐவெலின் தம்பி எழுந்து நின்றான். படுகாய மடைந்த கை அசைவற்றுத் தொங்கிற்று. அதை இன்னொருகையால் பிடித்துத்தூக்கினான். ஓப்படியும் அடிபடியுமாக திருப்பினான், உருட்டினான். அதன் ஜீவநார்கள் அத்தனையும் குலைந்திருந்தன. எலும்புகள் நொறுங்கிவிட்டன. சிறிதளவே தசைத் துண்டு அக்கையை உடலுடன் ஒட்டிவைத்திருந்தது. அதையே கவலையோடு சிந்தித்தவனாக நோக்கினான். பிறகு, ஒரு மூலையில் மடித்துப் போடப் பட்டிருந்த

பாய்த் துணி மூட்டைமீது உட்கார்ந்தான். வேதனையை சற்று ஆற்றுவதற்காக, புண்ணைத்தண்ணீரில் நனைத்துக்கொண்டிருக்கும்படி தோழர்கள் பரிவுடன் ஆலோசனைக்கூறினர்.

அவனருகே நீர் நிறைந்த ஒரு வாளியைக் கொண்டுவந்து வைத்தனர். நிமிடந்தோறும் அதிலிருந்து கொஞ்சம் நீரை ஒரு கிண்ணத்தில் மொண்டு புண்ணிலே தானே ஊற்றிக்கொண்டான்.

“கீழ் தட்டுக்குப் போ — அங்கே செளகரியமா இருப்பே” என்றார் ஜவெல். நல்லதென்றுதம்பியும் அங்கே சென்றான். தனியாக இருப்பது பிடிக்காததால் ஒரு மணி நேரத்தில் மீண்டும் உயரே வந்துவிட்டான். மேலும், காற்றேட்டமான இடமே அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. பழைய இடத்திலேயே அமர்ந்து புண்ணுக்குத் தண்ணீர் வார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வேட்டையும் நல்லவிதமாக இருந்தது. வெள்ளி வயிற்று மீன்கள் அவனருகே கிடந்து துடித்தன, மூச்சடங்கும் வேதனையோடு. கூழ் கூழான தன் கரத்துக்கு நீர் விட்டபடி அவைகளையும் கவனித்தான்.

புலோங் துறைக்குகப்பலைத்திருப்ப எண்ணினார். ஆனால், மறுபடியும் புயல் எழுந்தது. சிறுகப்பல் கட்டுக்கடங்காமல் ஓடிற்று, கவலை மிக்க படுகாய முற்றோனை ஆட்டியசைத்தவாறு.

இரவு சூழ்ந்தது. விடியும் வரையில் பருவக் காலம் கொடுமையாவே இருந்தது. பொழுது விடிந்ததும் மறுபடியும் தென்பட்டது ஆங்கில தேசக் கரை!

கடலும் சாந்தியடைந்திருக்கவே அப்பொழுதே திரிரான்னை நோக்கி வங்கத்தைநடாத்தினர்.

பிற்பகலில், ஜவெலின் தம்பி தன் தோழர்களை அழைத்தான். கையைக் காட்டினான். கருமையான கோடுகள் அதில் பரவியிருந்தன. உதவியற்றுப் போன அந்த அங்கம் அழுகி விட்டது!

அதைக் கண்ணுற்ற ஒவ்வொருவரும், தங்களுடைய அபிப்பிராயங்களைக் கூறினர்.

ஒருவன், “அரே, கருப்புங்கிறேன்!” என்று ஆச்சரியப்பட்டான். இன்னொருவன், “ஆமெங்! உப்புத் தண்ணிவிட்டா? நல்லா ஈக்கிமே!” என்று ஆலோசனைக் கூறினான்!

உடனே, ஒரு வாளியில் உப்புநீர் கொண்டு வந்து, காயத்தில் ஊற்றப்பட்டது. காயமுற்றோன் எரிச்சல் பொறுக்கமாட்டாது பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு நெளிந்தான். ஆனால் கத்தவில்லை.

எரிச்சல் அடங்கியதும் “உன் கத்தியைத்தா” என்றான் அண்ணனிடம். தம்பியிடம் தன் கத்தியை கொடுத்தார் ஜவெல்.

“கையை மேலே தூக்கிப் பிடிச்சுக்கோ — இழுத்துப் பிடிச்சிக்கோ” என்றான்.

அவ்விதமே செய்யப்பட்டது.

அவனே தன் அழுகியக் கையை நறுக்கினான். திதானமாக, பதஷ்டமில்லாமல், மெதுவாக — கூடிவ

ரக் கத்திபோல் கூர்மையான அதனால் அரிந்தான். அழுகிய கரம் தனியே பிரிந்தது. ஆறுதல் அடைந்தது போல் பெருமூச் செறிந்து “அதுதான் சரி! நான் தொலைஞ்சேன்” என்றான், ஜாவலின் தம்பி!

கவலை தெளிந்தது போலானான். நீண்ட பெருமூச்சுக்கள் விட்டான். ஒட்டிக்கொண்டு தொங்கிய தசைத் துண்டில் நீர் வார்த்தான்.

அன்றிரவும் பருவநிலைப்படு மோசமாக இருந்தது. கரை சேர முடியவில்லை.

பொழுது விடிந்ததும் ஐவெலின் தம்பி வெட்டுண்ட கையை வேதனைக் கண்களோடு நோக்கினான். அதை எடுத்து மடிமீது வைத்துக் கொண்டு சிந்தனையோடு பரிசீலனை செய்தான். அவனின் தோழர்களும் அதைப் புரட்டிப் பார்த்தனர். அது நாற்றமெடுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. ஒவ்வொருவரும் அதை எடுத்துப் பார்த்தனர், அழுத்திப் பார்த்தனர், திருப்பிப் பார்த்தனர், முகர்ந்து பார்த்தனர்! உடையார் ஐவெலோ “அதை கடலில் எறிஞ்சுடனுங்கிறேன்” என்றார்.

இதைக் கேட்டதும் தம்பிக்கு சற்று ரோஷம் பிறந்தது. “அதான் வாணங்கிறேன். அது எங்கை யாச்சே — நெசமில்லியா — எங்கையாச்சே — எனக்குச் சொந்தங்கிறேன்” என்றான்.

அதை எடுத்து தன் தொடைகளுக்கிடையே வைத்துக்கொண்டான்.

“இப்படி இருந்தா அழுகிடுமே” என்றார் ஐவெல். உடனே தம்பிக்கு ஒரு யோசனைப் பிறந்தது

கடலில் அதிககாலம் தங்க நேர்கையில், பிடித்த மீன்கள் கெட்டுப்போகாமல் இருப்பதற்காகப் பாதுகாத்து வைக்க உப்பு நிறைந்த ஜாடிகள் கப்பலில் இருந்தன. அவைகளில் ஒன்றில் அக்கையைப் போட்டு வைக்கலாம் என்றான்.

எல்லோரும் ஏகமனதாக ஆமோதித்தனர்! உடனே ஒரு ஜாடி காலிசெய்யப்பட்டது. அதன் அடிபாகத்தில் கையை வைத்து அதன் மேல் உப்பைக் கொட்டினார். பிறகு மீன்களை ஒழுங்காக அடுக்கிவைத்தனர். “அதையும் மீனோடு வித்துடாமெ இருக்கனுமே” என்றான் ஒருவன். எல்லோரும் சிரித்தனர், ஜவெல் சகோதரர்களைத் தவிர.

காற்று இன்னும் வீசிய வாறிருந்தது. மறுநாள் காலை, பத்துமணிக்கே புலோங் கரையை அடைய முடியுமென்று எதிர்பார்த்தனர். படுகாயமடைந்தோன் இன்னும் புண்மீது நீர் வார்த்தவாறே இருந்தான்.

அவ்வப்போது அவன் சற்று எழுந்து கப்பலில் உலவினான். சுக்கானில் உட்கார்ந்திருந்த அவனுடைய அண்ணன் இதை கவனித்தபடி தோளைக் குலுக்கினான். முடிவாக கரைவந்து சேர்ந்தனர்.

வைத்தியர் புண்ணைப் பரிசோதித்துவிட்டு எல்லாம் நல்லவிதமாக இருப்பதாக கூறினார். கைக்கு முறையான கட்டு கட்டப்பட்டது. பூரண ஓய்வு எடுத்துக் கொள்வதும் ஒரு பத்தியம். ஆனால் ஜவெலின் தம்பி, தன்கையை எடுத்துக் கொள்ளாத வரையில் வீடுதிரும்ப இசையவில்லை, சிலுவை அடையாள

மிட்டு அதனுள் பத்திரமாக அடக்கம் செய்திருந்த ஜாடியை திறப்பதற்காக துறைக்கு ஓடினான்.

அவன் எதிரேயே அது அவிழ்த்துக் கொட்டப் பட்டது. கையை ஒரு துணியில் சுருட்டி எடுத்துக் கொண்டு வீடுதிரும்பினான்.

அவன் மனைவியும், மக்களும் வீட்டுத்தலைவனின் சிதைந்த அங்கத்தை துயருடன் கவனித்தனர்; நகக்கண்களில் புகுந்திருந்த உப்புத்துகள்களை நீக்கிய படி! பிறகு ஒரு ஆசாரியை அழைத்து அக்கைக்கென சிறிய பெட்டியைத் தயாரித்தனர்.

மறுநாள் இந்தக் கையை அடக்கம் செய்ய கப்பலில் இருந்த தொழிலாளிகள் அனைவரும் முன் வந்தனர். இருசகோதரர்களும் கைப் பிரேத ஊர்வலத்தை நடத்திச் சென்றனர். கோயிலில் மணியடிப்பவன் இப்பிரேதப் பெட்டியை தன் கட்கத்தில்வைத்துக்கொண்டு சென்றான்.

இச்சம்பவம் நிகழ்ந்ததிலிருந்து, மீன்பிடிக்கச் செல்லுவதை அறவே சிறுத்தினான் ஜவெலின் தம்பி. துறைமுகத்தில் ஒரு சிறியவேலையும் அவனுக்குக்கிடைத்தது. இந்தசம்பவத்தைப் பற்றி பிற்காலத்தில் யாரிடமேனும் சொல்லிக் காட்டநேரும் போதெல்லாம், “அண்ணுன் மட்டும் வலைக்கயிற்றை வெட்டி இசைந்திருந்தால், என் கை நிச்சயமாக பிழைத்திடிக்கும்! ஆனால் அவர் உடமை அவருக்குப் பெரிது” என்றான் துயர்கனிந்த குரலில்.

9. வினோதப் பிரயாணிகள்.

ஜேன்ஸ் நகரிலிருந்து மர்ஸேய் நகரை நோக்கி கிளம்பிற்று புகைவண்டி. அசையாத அலைகளாக அணிவகுத்து நிற்கும் மலைச்சரிவுகளை அணைத்து ஊர்ந்தது, முற்றிலும் இரும்பினாலானபெரும் மலைப் பாம்புமாதிரி. ஒரு புறம் மலைத்தொடர், மறுபுறம் அலைகடல். பொந்துகள் போன்ற பாலுவெளிகளிலும் அது ஓடிற்று. 'திடீரென' இருட்குகைகளிலும் நுழைந்தது, சீறும்வேங்கை தனது மலைப்பொந்தில் புகுவதுபோல.

அந்தப் புகைவண்டியின் கடைசிப் பெட்டியிலே அதிகப் பருமனை ஒரு அணங்கு அமர்ந்திருந்தாள். அவளெதிரே 'கொத்தவரை வற்றல்' போல ஒரு இளைஞன் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுக்கு 25 வயதிருக்கலாம். வண்டியின் சன்னலருகே அமர்ந்திருந்தவாறு 'ஓடும்' இயற்கை காட்சிகளை 'ரசித்து'க் கொண்டிருந்தான். மலைப் பிரதேசத்தில் பிறந்த 'பட்டிக்காட்டாள்' இவள். எனவே, இயற்கையின் சக்தி உரமூட்டி வளர்த்த பலம்மிக்க 'கட்டை'யாக இருந்தாள். ஆட்களை விழுங்கும் கரிய கண்கள், 'காயகல்பம்' சாப்பிடுவது போன்ற வெறியூட்டும் கொழுத்த மார்புகள், சதைபற்று மிகவே பழுத்துக் குலுங்கும் 'ஆப்பிள் போன்ற கன்னங்கள் — இவையே அவளின் விசேஷ குறிகள்! மூட்டை முடிச்சுகளும் அதிகமிருந்தன, அவளிடம். தனது மடிமீது மட்டும் ஒரு கூடையை வெகு

வெகு கவனமாக அழுத்தி வைத்திருந்தாள்.

அவனுக்கு.....அதுதான் அந்த 'ஊசித்தும்பி' இளைஞனுக்கு 20 வயதிருக்கும். கொதிக்கும் வெயிலில் உழைத்து உருகியதாக சொல்லத்தோன்றும் கருகி இளைத்த உடல், அவனுக்கருகேயிருந்த சிறு மூட்டையிலே அவன் 'பகேஜ்'கள் அடங்கிவிட்டன. ஒரு ஜோடி காலணி, ஒரு சட்டை, ஒரு கோட்டு, ஒரு கால்சட்டை — இவையே அதன் அடக்கம். உட்கார்ந்திருந்த 'பெஞ்சு'க்குக் கீழே இவனும் எதையோ ஒளித்து வைத்திருந்தான். ஒன்று மண்வெட்டி, மற்றொன்று கல் பிளக்கும் கடப்பாறை. இரண்டையும் ஒன்றாக, கயிறு கொண்டு கட்டியிருந்தான். ஏதோ கூலிவேலை தேடி புறப்பட்டான் போலும்.

மே மாதத்தின் இறுதி கட்டமது. உச்சிகுரியன் நெருப்பு மழையே பெய்வித்தது. முதிர்ந்த மலர்களின் வாடை, உலவும் காற்றிலே கலந்தது, ஓடிக் கொண்டிருக்கும் புகை வண்டிக்குள்ளும் நுழைந்தது, கொத்துக் கொத்தாக குலைதள்ளிய எலுமிச்சை ஆஞ்சிரசு இனங்கள், இனிக்கும் வஸந்தவாடையை — மிருது, வேகம், வெறி — யாவும் திகழும் தம்மலர் வாடைய — வழிநெடுகிலும் நீண்டு விரிந்துகிடக்கும் வெளிகளிலும், தோட்டங்களிலும், வெறும் புற்களைப் போல எண்ணற்று மலர்ந்து குலுங்கும் ரோஜாக்களின் இன்ப மணத்துடன் கலந்து, தலைவாயில்தவிர யாவும் சரிந்த பாழ் மனைகளிலும் மோதச் செய்தன; பூரிப்பு பொங்கும் கிராமத் தெருக்களிலும் பெருக்கெடுத்தோடச் செய்தன.

இயற்கை வெளியையே சொந்த மனையாக

வாய்ந்தவை, ரோஜா மலர்கள்! தம் சொந்த பூமியிலேயே தனியாட்சி செய்தன. மது சுவையையும், மயக்கத்தையும் நிகர்த்த மகரந்தப் பொடியால் தரையை யெல்லாம் நிறைத்திருந்தன.

புகைவண்டி மெதுவாகச் சென்றது, அப்பூக்காட்டிலே தாமதிப்பது போல. வெள்ளைச் சுண்ணாம்பு பூசிய மொட்டையான கட்டிடங்கள் சிலவுள்ள சின்னஞ்சிறு நிலையங்களில் அவ்வப்போது நின்றது. பிறகு, நீண்டநேரம் சங்குதியவாறு மீண்டும் வழித் தொடர்ந்தது. சுடுவெயில் வீசும் அக்காலையிலே எந்தப் பிரயாணியும் இடம்விட்டு இடம்மாறி உட்காரவே விரும்பவில்லை போலும்! எல்லோருமே அரைத்தூக்கத்திலிருந்தனர்.

அந்த 'தடிப்பெண்' அடிக்கடி கண்களை மூடினாள், திறந்தாள். மடியிலிருந்த கூடை நழுவி விழப்பார்க்கவே, 'லபக்' கெனப் பற்றினாள். பெருமூச்செறிந்தாள். பழையபடி அரைத்தூக்கத்திலானாள். அதிக களைப்புற்றது போல திணறினாள்.

கிராமிய நிலையமொன்றை நீங்கி வண்டி புறப்பட்டபோது அவள் திடுக்கிட்டெழுந்தாள். மடிமீதிருந்த கூடையைத் திறந்தாள். பெரியதொரு ரொட்டித்துண்டை எடுத்தாள் அவித்த முட்டைகள் சில, பழங்கள் சில, ஒரு புட்டி சாராயம் — யாவும் கூடையினின்றும் வெளியேறின. அவள் சாப்பிட ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

எதிரே தூங்கி விழுந்துக்கொண்டிருந்த 'வற்றல்' திடுக்கிட்டு விழித்தான். முட்டையை விழுங்கும் அவனைப் பார்த்து, எச்சிலை விழுங்கினான். பதுவளின்

துடையிலிருந்து ஒவ்வொரு பண்டமும் அவள்வாய்
க்குள் 'ஐம்பிங்' செய்து நுழைவதை இமைகொட்டாமல்
பார்த்தான். மௌனமாக கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு,
உட்கார்ந்து விட்டான். உண்ணும் கலையைக்கண்ட
வாறு மனம்தேறினான், போலும்!

அவள், இவளை மதிக்கவேயில்லை. குரல்வளை
வரை சென்று, மேலும் செல்ல 'கதவின் வழி' போதா
தினால் வெளியே வந்துவிடப் பார்த்த அவித்த முட்
டையை ஒரு மிணர் குடியுடன் உள்ளே தள்ளினான்.
துளிகூட மீதியில்லை. எதிரேயிருந்தயாவும் தீர்ந்தன.
அவள் உண்டு முடிந்த பிறகே இவன் கண்களை
முடினான். உண்டசிரமம், ஏற்கனவே பருத்த உடலை
உறுத்தியது. தன் சட்டைபித்தான்களை தளர்த்திவிட்
டான், அவள். இவன் மீண்டும் வியப்போடு பார்த்தான்

எதிரே ஒரு இளைஞன் இருக்கிறானே என்று
அவள் கொஞ்சமும் கவலைப்படவில்லை. பித்தான்கள்
தளரவே, சட்டையின் இருக்கமும் சற்று நெகிழ்ந்தது,
அதை இன்னும் தளரச்செய்தது அவளின் தடித்த
மார்பகங்களின் விம்மல்! மேல் துணியை மேலும்
விலக்க, விரியும் இடைவழி யினூடே வெள்கை ரவிக்கை
யும், செந்நிறத் தோலும் தெரிந்தன.

யாவும் தனது நினைவுபடியே முடிந்ததும் 'என்ன
புழுக்கம் மூச்சுவிடவே முடியவில்லையே!' என்றான்
இத்தாலிய மொழியில்.

'பிரயாணம் செய்வதற்கு ஏற்ற காலம்
என அதே மொழியில் பதிலளித்தான், இவன்.

அவள்: நீங்கள் பியமொன்லிருந்து வருகிறீர்கள்?

அவன்: இல்லை, அஸ்திலிருந்து!

இருவரும் இந்தச்சுருக்கமான உரையாடலில் நண்பர்களாகிவிட்டனர். எதிரேயிருந்தவன் அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துவிட்டான். பல பொருட்களைப் பற்றி பேசிக்கொண்டனர். தங்கள் தங்களின் நிலைகளையும் விளம்பிக் கொண்டனர்.

அவள் மணமானவள்! அதற்குள் எட்டு பிள்ளைகளை சுன்றுவிட்டாள். அவர்களைத் தன் அக்காளின் கண்காணிப்பில் விட்டுவிட்டு மர்ஸேய் நகரில் குடியேற புறப் பட்டிருக்கிறாள். அங்கே ஒரு பிரஞ்சுக் காரிவீட்டில் பிள்ளை வளர்க்கும் ஆயாள் உத்தியோகம் இவளுக்குக்கிடைத்திருந்தது.

இவன் ஒரு சாதாரண தொழிலாளி. எங்கும் வேலைத் தேடினான். மர்ஸேய் பக்கம் போனால் கிடைக்கு மென்றனர். காரணம் அப்பக்கத்திலேதான் அதிகமாக கட்டிடவேலைகள் நடைபெற்றன.

பிறகு, இருவரும் அமைதியுற்றனர்.

வெய்யிலின் குடு மிகுந்தது. வண்டியின் மேல் தட்டு கொதித்தது. குப்பையும் கூளமும் நிறைந்த தூசிமேகம் வண்டிக்குப்பின்னால் சுழன்றது. ஆரஞ்சு, ரோஜர் முதலியவைகளின் வாடையில் கூட ஓர் வித முதிர்ச்சி நிலவியது.

நமது இருபிரயாணிகளும் மீண்டும் கண்ணுறங்